

ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา
ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี ปีการศึกษา 2550

ปริญญาณิพนธ์
ของ
สุภาภรณ์ ศรีเกียรติ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
ตุลาคม 2551

ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา
ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี ปีการศึกษา 2550

ปริญญาพันธ์
ของ
สุภาภรณ์ ศรีเกียรติ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา

ตุลาคม 2551

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา
ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี ปีการศึกษา 2550

บทคัดย่อ
ของ
สุภาภรณ์ ศรีเกียรติ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
ตุลาคม 2551

สุภาภรณ์ ศรีเกียรติ. (2551). *ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี ปีการศึกษา 2550*. ปรินท์งานพิมพ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
คณะกรรมการควบคุม: รองศาสตราจารย์ไพบูลย์ ศรีชัยสวัสดิ์, รองศาสตราจารย์ วัฒนา สุทธิพันธ์.

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี ปีการศึกษา 2550 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี ปีการศึกษา 2550 ที่เรียนกีฬาไทยมาแล้ว จำนวน 400 คน แยกเป็นนักเรียนชาย จำนวน 153 คน และ นักเรียนหญิง จำนวน 247 คน ใช้การสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.97 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และใช้สถิติ t-test Independent และสถิติ F-test One-way ANOVA เพื่อใช้ในการเปรียบเทียบ

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี ปีการศึกษา 2550 มีผลการวิจัย ดังนี้

1.1 ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี โดยรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

1.2 ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี แยกเป็นรายด้าน พบว่า ด้านจุดมุ่งหมาย เนื้อหาและ กิจกรรม ด้านครูผู้สอน ด้านการวัดผลและประเมินผล มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด ด้านประโยชน์ที่ได้รับ ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก สถานที่และอุปกรณ์ มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก

2. การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี ปีการศึกษา 2550 มีผลการเปรียบเทียบ ดังนี้

2.1 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นที่มีต่อกีฬาไทยระหว่างนักเรียนหญิงกับนักเรียนชาย ไม่แตกต่างกัน

2.2 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นที่มีต่อกีฬาไทยระหว่างนักเรียนที่เรียนมวยไทย กระบี่ กระบอง และตะกร้อ แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนี้

2.2.1 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นที่มีต่อกีฬามวยไทย แตกต่างกับกีฬากระบี่กระบอง และกีฬาตะกร้อ

2.2.2 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นระหว่างกีฬากระบี่กระบอง กับกีฬาตะกร้อ ไม่แตกต่างกัน

OPINION ON LEARNING THAI SPORTS OF SECONDARY SCHOOL
STUDENT IN UDONTHANI EDUCATION SERVICE AREA
IN ACADEMIC YEAR 2007

AN ABSTRACT
BY
SUPAPORN SRIKIET

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Physical Education
at Srinakharinwirot University
October 2008

Supaporn Srikiat. (2008). *Opinion on Learning Thai Sports of Secondary School Student in UDONTHANI Education Service Area in Academic Year 2007*. Master thesis, M.Ed. (Physical Education). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Assoc. Prof. Paiboon Srichaisawat, Assoc. Prof. Wattana Suthiphan.

This study was intended to investigate and compare opinions on learning Thai sports of secondary school students in Udonthani Education Service areas in the academic year 2007. The subjects of 400 students, 153 boys and 247 girls, were multistage randomly sampled from secondary schools in Udonthani Education Service areas. The data were collected by the writer's constructed questionnaire with its reliability of .97. After the data were treated for frequency, percentage, mean, standard deviation, t-test (independent) and F-test by One-way ANOVA.

It was found as follows:

1. For opinions:

1.1 As a whole, the opinions were at a high level on agreement.

1.2 As areas: it was found that the opinions on aims, content and activity, teachers, measurement and evaluation were at the highest level. For the utility, facility, venue and material, the opinions were at a high level.

2. For opinion comparisons:

2.1 Boys and girls did not show differences in opinions.

2.2 When compared the opinions on learning Muay Thai, sword and pole fighting and Takraw, their means were significantly different, at .05 level.

2.2.1 The opinions on learning Muay Thai were different from the opinions on learning sword and pole fighting and Takraw.

2.2.2 There were no differences of opinions on learning sword and pole fighting and on learning Takraw.

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์นี้สำเร็จด้วยดีเป็นเพราะผู้วิจัยได้รับความกรุณาอย่างยิ่งจาก รองศาสตราจารย์ไพบุลย์ ศรีชัยสวัสดิ์ ประธานกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ รองศาสตราจารย์วัฒนา สุทธิพันธ์ กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ท่านได้เสียสละเวลาอันมีค่า เพื่อให้คำแนะนำในการจัดทำงานวิจัยนี้ทุกขั้นตอน อีกทั้งทำให้ผู้วิจัยได้รับประสบการณ์ในการทำงานวิจัย และรู้ถึงคุณค่าของงานวิจัยที่จะช่วยให้การทำงานในด้านการพลศึกษาในโรงเรียนเป็นไปอย่างมีคุณค่ามากขึ้น และท่านทั้งสองยังเป็นแบบฉบับของครูที่ทุ่มเทให้กับศิษย์และงานด้านวิชาการอย่างไม่เห็นแก่หน้าผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ครูสุขุม อ้นขวัญเมือง ครูผู้สอนกระบี่กระบองของผู้วิจัยทำให้ผู้วิจัยมีความรัก และภูมิใจในกีฬาไทย เป็นแรงบันดาลใจจนทำให้เกิดงานวิจัยชิ้นนี้ขึ้นมา และขอขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญ และคณาจารย์ทุกท่านที่ได้ให้ความรู้แก่ผู้วิจัยในการศึกษาตามหลักสูตร การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษาในครั้งนี้ ซึ่งทำให้ผู้วิจัยรู้ว่าการศึกษาระดับปริญญาโท ของผู้วิจัยนั้นเป็นเพียงการเริ่มต้นในการนำความรู้ที่ได้รับจากการศึกษาครั้งนี้ไปปรับปรุงในการปฏิบัติงานในหน้าที่ของผู้วิจัยให้มีระบบระเบียบยิ่งขึ้น และจะนำเอาความรู้ที่ได้ไปยังประโยชน์ให้แก่ผู้อื่นต่อไป

ผู้วิจัยขอขอบคุณ คุณวสันต์ ยงศรีปัญญาฤทธิ์ ที่ช่วยเรียบเรียงและช่วยเหลือดูแลจนวิทยานิพนธ์เล่มนี้เสร็จสมบูรณ์ด้วยดี

ท้ายสุดขอขอบพระคุณ พ่อ แม่ พี่ น้อง และเพื่อนๆ ทุกคนที่ให้ทั้งกำลังกายและกำลังใจที่ดีเยี่ยมตลอดเวลาที่ศึกษาและทำงานวิจัย คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีจากงานวิจัยเล่มนี้ ผู้วิจัยขออุทิศให้สิ่งดีงามและมีผู้มีพระคุณทุกท่าน ขอกราบขอบพระคุณอย่างสูง

สุภาภรณ์ ศรีเกียรติ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	2
ความสำคัญของการวิจัย	2
ขอบเขตของการวิจัย	3
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย	3
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	3
ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย	3
นิยามศัพท์เฉพาะ	3
กรอบแนวคิดในการวิจัย	4
สมมุติฐานของการวิจัย	4
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	5
สาระสำคัญของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542	5
องค์ประกอบของการเรียนการสอนพลศึกษา	10
ความรู้เกี่ยวกับกีฬาไทย	20
การเรียนการสอนวิชากีฬาไทย	23
กระบี่กระบอง	25
มวยไทย	28
ตะกร้อ	36
ความรู้เกี่ยวกับความคิดเห็น	39
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	42
งานวิจัยในต่างประเทศ	42
งานวิจัยในประเทศ	43
3 วิธีดำเนินการวิจัย	52
การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	52
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	53
การเก็บรวบรวมข้อมูล	53
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล	54

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	55
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	55
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	55
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	56
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	71
สังเขปความมุ่งหมาย สมมุติฐาน และวิธีดำเนินการวิจัย.....	71
สรุปผลการวิจัย.....	73
อภิปรายผล.....	75
ข้อเสนอแนะ.....	79
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป	79
บรรณานุกรม.....	80
ภาคผนวก	86
ภาคผนวก ก	87
ภาคผนวก ข	94
ประวัติย่อผู้วิจัย	96

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม (n = 400).....	56
2	ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุวครธานี ปีการศึกษา 2550 ด้านจุดมุ่งหมาย เนื้อหาและกิจกรรม (n = 400).....	57
3	ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุวครธานี ปีการศึกษา 2550 ด้านครูผู้สอน (n = 400).....	58
4	ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุวครธานี ปีการศึกษา 2550 ด้านประโยชน์ที่ได้รับ (n = 400).....	59
5	ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุวครธานี ปีการศึกษา 2550 ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก สถานที่และอุปกรณ์ (n = 400).....	60
6	ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุวครธานี ปีการศึกษา 2550 ด้านการวัดและประเมินผล (n = 400).....	61
7	ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุวครธานี ปีการศึกษา 2550 (n = 400).....	62
8	ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุวครธานี ปีการศึกษา 2550 จำแนกตามตัวแปรเพศ.....	63
9	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับ มัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุวครธานี ปีการศึกษา 2550 จำแนกตามตัวแปรเพศ.....	64
10	ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุวครธานี ปีการศึกษา 2550 จำแนกตามตัวแปรประเภทกีฬา.....	65
11	ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุวครธานี ปีการศึกษา 2550 จำแนกตามตัวแปรประเภทกีฬา.....	66

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
12	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี ปีการศึกษา 2550 ด้านจุดมุ่งหมาย เนื้อหาและกิจกรรม.....	67
13	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี ปีการศึกษา 2550 ด้านครูผู้สอน.....	67
14	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี ปีการศึกษา 2550 ด้านประโยชน์ที่ได้รับ.....	68
15	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี ปีการศึกษา 2550 ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก สถานที่และอุปกรณ์.....	68
16	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี ปีการศึกษา 2550 ด้านการวัดผลและประเมินผล.....	69
17	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี ปีการศึกษา 2550 รวมทุกด้าน.....	69

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การกีฬา นั้นสำคัญมาก นอกจากจะทำให้ให้นักเรียนและประชาชนมีกำลังกาย และอนามัยดีแล้ว ยังช่วยฝึกให้รู้จักหน้าที่ มีความสามัคคีในหมู่คณะ ทั้งฝึกให้เกิดความกล้าหาญอดทน รู้แพ้ รู้ชนะ รู้ภัย ชาติไทยเป็นชาตินักรบมาแต่โบราณกาล ได้ชื่อว่าเป็นผู้กล้าหาญ ยืนหยัดต่อสู้อุปสรรคทุกอย่างโดยไม่ยอมถอยหลัง ทั้งมีความเมตตากรุณาเห็นอกเห็นใจผู้แพ้ มีจิตใจเป็นนักกีฬา โดยแท้จริง เราทั้งหลายผู้สืบสายมาแต่บรรพบุรุษ จึงสมควรพยายามฝึกฝนตนเองให้มีความเข้มแข็งถึงพร้อมด้วยความเป็นนักกีฬา ให้สมกับที่มีเลือดเป็นนักรบ และสามารถรักษาความเป็นไทยของประเทศไทย พระบรมราชโองการในวโรกาสแข่งขันกรีฑานักเรียนประจำปี วันที่ 28 พฤศจิกายน พ.ศ. 2505 (ภูมิพลอดุลยเดช, พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหา. 2543 : 61)

ดังนั้นในสถานศึกษาจึงต้องจัดให้มีการเรียนการสอนกีฬาประเภทต่างๆ ทั้งกีฬาไทยและกีฬาสากล ในรายวิชาพลศึกษา และให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติที่กล่าวถึงแนวทางในการจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข และในสาระการเรียนรู้ที่ 3 ของกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ได้กำหนดวิชากีฬาไทยและกีฬาสากล ให้นักเรียนได้เรียนรู้ และฝึกปฏิบัติ ฝึกฝนร่างกาย และจิตใจให้แข็งแรง ทั้งนี้เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้เรียนรู้อย่างกว้างขวาง ได้คิดพิจารณาในสิ่งที่ครูนำเสนอ ให้เห็นคุณค่าของพลศึกษาในทุกด้าน กีฬาไทยที่สอนในสถานศึกษาระดับมัธยมศึกษา โดยทั่วไป มีจำนวน 3 กีฬา คือ มวยไทย กระบี่กระบอง และตะกร้อ ชีวะ รื่นถวิล (2534: บทคัดย่อ) ทำการวิจัยเรื่องทัศนคติต่อกีฬาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 6 พบว่านักเรียนมีทัศนคติเชิงนิมานต่อกีฬาไทยอยู่ในระดับเห็นด้วยเป็นส่วนใหญ่ และเมื่อยุคสมัยเปลี่ยนไปในปัจจุบัน มีกีฬาใหม่ๆ เกิดขึ้นมากมาย จากหลายประเทศจนเป็นกีฬาสากลที่มีผู้นิยมเล่นอย่างกว้างขวางและนำมาสอนในโรงเรียนทุกระดับ ตามความสามารถของครูผู้สอน มีการนำเสนอกีฬาประเภทต่างๆ โดยผ่านสื่อ เช่นโทรทัศน์ ที่สามารถหาดูได้อย่างไม่ยากนักในปัจจุบันนี้ นักเรียนในระดับมัธยมศึกษาที่มีการรับรู้กีฬาสากลได้แพร่หลายมากขึ้นจากการเจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็วของเทคโนโลยีการสื่อสาร

เพื่อเป็นการอนุรักษ์ สืบสานวัฒนธรรมด้านกีฬาไทยไว้ในความทรงจำของนักเรียน ให้มีความคิดเห็นและทัศนคติที่ดีต่อกีฬาไทย ให้นักเรียนเกิดความรักชาติ รักชาติวัฒนธรรมการเล่นกีฬาของไทยไว้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาความคิดเห็นของนักเรียน เมื่อเรียนกีฬาไทยไปแล้วว่ามีความคิดเห็นต่อกีฬาไทยอย่างไร ทั้งนี้เพื่อนำผลของความคิดเห็นจากนักเรียนมาปรับปรุง เพื่อพัฒนาการ

เรียนการสอนกีฬาไทยให้เป็นที่น่าสนใจ ประทับใจในความเป็นไทยมากขึ้น และให้เกิดความนิยมนำไปเล่นกันอย่างแพร่หลาย จนกระทั่งวิวัฒนาการเป็นกีฬาสากลให้นานาชาติได้รู้จักและนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อร่างกายและจิตใจ สามารถดำรงชีวิตประจำวันได้อย่างมีความสุข

ความมุ่งหมายในการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนมัธยมศึกษาในสังกัดเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี ปีการศึกษา 2550
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง
3. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยระหว่างนักเรียนที่เรียนวิชามวยไทย วิชากระบี่กระบอง และวิชาตะกร้อ

ความสำคัญของการวิจัย

ทำให้ทราบความคิดเห็นของนักเรียนมัธยมศึกษา ที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยในโรงเรียนสังกัดเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี ปีการศึกษา 2550 เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนกีฬาไทยในระดับมัธยมศึกษา เพื่อให้ครูผู้สอนนำข้อมูลไปจัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับความต้องการ และพัฒนาการของนักเรียนในปัจจุบัน รวมทั้งเป็นการเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายทางจิตใจในความรักชาติและอนุรักษ์วัฒนธรรมไทยไว้อย่างเหมาะสมและเป็นแนวทางในการวิจัยในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับกีฬาไทยในระดับอื่น ๆ ต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 6 ในสังกัดเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี ปีการศึกษา 2550 ที่ผ่านการเรียนกีฬาไทยมาแล้ว จำนวน 60,931 คน แยกเป็นนักเรียนชาย จำนวน 23,405 คน นักเรียนหญิง จำนวน 34,706 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ในเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี ประกอบด้วย โรงเรียนใน 4 เขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี จำนวนเขตพื้นที่การศึกษาละ 4 โรงเรียน รวม 16 โรงเรียน จากการประมาณขนาดของกลุ่มตัวอย่าง จากตารางสำเร็จรูปของเครจซี่ และมอร์แกน (Krejcie; & Morgan) ที่ประชากร 75,000 คน ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 382 คน แต่ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้จำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 400 คน แยกเป็นนักเรียนชาย จำนวน 153 คน และนักเรียนหญิง จำนวน 247 คน โดยใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Random Sampling)

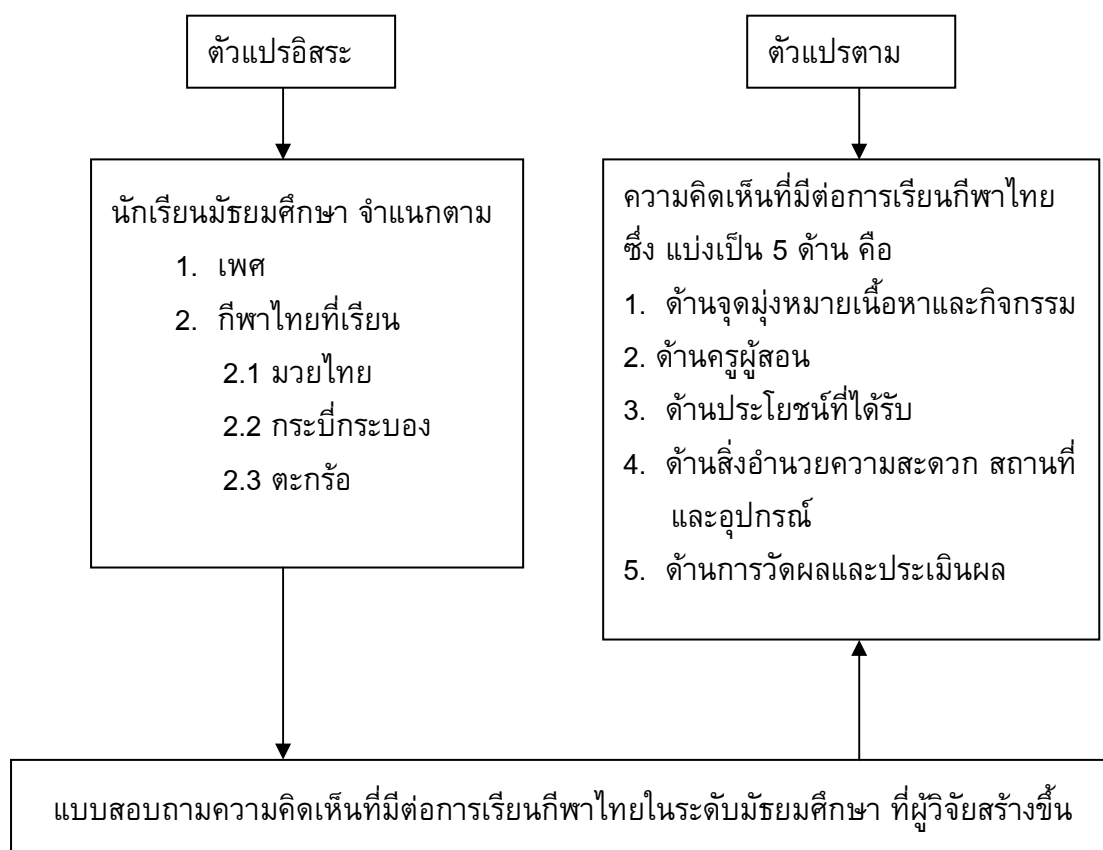
ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่
  - 1.1 เพศ ได้แก่ ชาย และหญิง
  - 1.2 ประเภทกีฬา ได้แก่ มวยไทย กระบี่กระบอง และตะกร้อ
2. ตัวแปรตาม คือ ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทย

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **ความคิดเห็น** หมายถึง ความเชื่อและความรู้สึกนึกคิดของบุคคล ที่แสดงออกได้ โดยการพูด หรือการเขียน โดยอาศัยพื้นฐานความรู้ และประสบการณ์ เป็นส่วนช่วยแสดงความเชื่อ หรือความรู้สึกนั้นๆ
2. **กีฬาไทย** หมายถึง กีฬาไทยที่โรงเรียนได้จัดการเรียนสอนให้กับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี ปีการศึกษา 2550 ตามหลักสูตรสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน มีจำนวน 3 กีฬา คือ มวยไทย ตะกร้อและกระบี่กระบอง
3. **นักเรียนระดับมัธยมศึกษา** หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ช่วงชั้นที่ 3) และนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ช่วงชั้นที่ 4) ที่ผ่านการเรียนกีฬาไทยมาแล้วเพียงวิชาเดียว
4. **เขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี** หมายถึง พื้นที่ตั้งของโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาในจังหวัดอุดรธานี แบ่งเป็น 4 เขตการศึกษา คือ เขตพื้นที่การศึกษาที่ 1, 2, 3 และ 4

กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมุติฐานในการวิจัย

1. ความคิดเห็นระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิงที่มีต่อการเรียนกีฬาไทย มีความแตกต่างกัน
2. ความคิดเห็นระหว่างนักเรียนที่เรียนวิชามวยไทย วิชากระบี่กระบอง กับวิชาตะกร้อที่มีต่อการเรียนกีฬาไทย มีความแตกต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. สารสำคัญของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542
2. องค์ประกอบของการเรียนการสอนพลศึกษา
3. ความรู้เกี่ยวกับกีฬาไทย
4. การเรียนการสอนวิชากีฬาไทย
5. กระบี่กระบอง
6. มวยไทย
7. ตะกร้อ
8. ความรู้เกี่ยวกับความคิดเห็น
9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
  - 9.1 งานวิจัยในต่างประเทศ
  - 9.2 งานวิจัยในประเทศ

1. สารสำคัญของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ได้กำหนดความมุ่งหมายและหลักการของการจัดการศึกษาไว้ในหมวด 1 บททั่วไป ตามมาตรา 6 7 8 และ 9 ไว้ดังนี้ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2545 : 10 -11)

มาตรา 6 การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

มาตรา 7 ในกระบวนการเรียนรู้ต้องมุ่งปลูกฝังจิตสำนึกที่ถูกต้องเกี่ยวกับการเมืองการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข รู้จักรักษาและส่งเสริมสิทธิหน้าที่ เสรีภาพ ความเคารพกฎหมาย ความเสมอภาค และศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ มีความภาคภูมิใจในความเป็นไทย รู้จักรักษาผลประโยชน์ส่วนรวมและของประเทศชาติ รวมทั้งส่งเสริมศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรมของชาติ การกีฬา ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทยและความรู้อันเป็นสากล ตลอดจนอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มีความสามารถในการประกอบอาชีพ รู้จักพึ่งตนเอง มีความริเริ่มสร้างสรรค์ ใฝ่รู้ และเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง

มาตรา 8 การจัดการศึกษาได้ยึดหลัก ดังนี้

1. เป็นการศึกษาตลอดชีวิตสำหรับประชาชน
2. ให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา
3. การพัฒนาสาระและกระบวนการเรียนรู้ให้เป็นไปอย่างต่อเนื่อง

มาตรา 9 การจัดระบบโครงสร้าง และกระบวนการจัดการศึกษา ให้ยึดหลัก ดังนี้

1. มีเอกภาพด้านนโยบาย และมีความหลากหลายในการปฏิบัติ
2. มีการกระจายอำนาจไปสู่เขตพื้นที่การศึกษา สถานศึกษาและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
3. มีการกำหนดมาตรฐานการศึกษา และจัดระบบประกันคุณภาพการศึกษาทุกระดับ และประเภทการศึกษา
4. มีหลักการส่งเสริมมาตรฐานวิชาชีพครู คณาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษา และการพัฒนาครู คณาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาอย่างต่อเนื่อง
5. ระดมทรัพยากรจากแหล่งต่างๆ มาใช้ในการจัดการศึกษา
6. การมีส่วนร่วมของบุคคล ครอบครัว ชุมชน องค์กรชุมชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น สถาบันการศึกษา สถานประกอบการ และสถาบันสังคมอื่น

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้วิชาพลศึกษา

กระทรวงศึกษาธิการ (2544 : 1-7) ได้จัดทำหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 เพื่อใช้เป็นหลักสูตรแกนกลางของประเทศที่มีเป็นข้อกำหนดคุณภาพของผู้เรียน ทั้งด้านความรู้ ทักษะและกระบวนการ คุณธรรม จริยธรรม และค่านิยม และมีสาระการเรียนรู้เป็นการกำหนดองค์ความรู้ที่เป็นเนื้อหาสาระครอบคลุมการศึกษาขั้นพื้นฐาน 12 ปีและเพื่อให้สถานศึกษา ครูผู้สอนและผู้เกี่ยวข้อง สามารถจัดทำหลักสูตรได้ตามความเหมาะสมกับผู้เรียน และเป็นไปตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ จึงกำหนดให้ วิชาพลศึกษาจัดอยู่ในกลุ่มสาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสุขศึกษาและพลศึกษา ซึ่งมีรายละเอียดตามข้อกำหนดดังนี้

สาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

สาระที่ 1 : การเจริญเติบโตและการพัฒนาการของมนุษย์

มาตรฐาน พ 1.1 : เข้าใจธรรมชาติของการเจริญเติบโต และการพัฒนาการของมนุษย์

สาระที่ 2 : ชีวิตและครอบครัว

มาตรฐาน พ 2.1 : เข้าใจและเห็นคุณค่าของชีวิตของชีวิต ครอบครัว เพศศึกษา และมีทักษะในการดำเนินชีวิต

สาระที่ 3 : การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทย และ กีฬาสากล

มาตรฐาน พ 3.1 : เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย การเล่นเกม และกีฬา

มาตรฐาน พ 3.2 : รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำ อย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ์ กฎ กติกา มีน้ำใจ นักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และชื่นชมในสุนทรียภาพ ของการกีฬา

สาระที่ 4 : การสร้างเสริมสุขภาพ สมรรถภาพและการป้องกันโรค

มาตรฐาน พ 4.1 : เห็นคุณค่า และมีทักษะในการสร้างเสริมสุขภาพ การดำรงสุขภาพ การป้องกันโรค และสร้างเสริมสมรรถภาพเพื่อสุขภาพ

สาระที่ 5 : ความปลอดภัยในชีวิต

มาตรฐาน พ 5.1 : ป้องกันและหลีกเลี่ยงปัจจัยเสี่ยง พฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพ อุบัติเหตุ การใช้จ่าย สารเสพติด และความรุนแรง

ความสำคัญ

สุขภาพ มีความสำคัญยิ่งต่อชีวิตความเป็นอยู่ที่ดี (well being) ของแต่ละคนและสังคม สุขภาพจึงหมายความว่าทั้งมิติด้านความเจริญเติบโตและพัฒนาการของบุคคลทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม สติปัญญา และจิตวิญญาณ ซึ่งส่งผลต่อคุณภาพชีวิตของคนโดยรวม

สุขศึกษาและพลศึกษา มีบทบาทสำคัญยิ่งต่อการพัฒนาสุขภาพและสมรรถภาพของ มนุษย์ให้มีความสมบูรณ์ ความสมดุล และมีคุณภาพ ให้ผู้เรียนมีความสามารถเรียนรู้และเกิดการ พัฒนาเกี่ยวกับความมั่นใจในตนเอง ความสามารถของตนเอง เกิดวิธีการเรียนรู้ด้วยพลัง มีความสามารถในการนำความรู้และทักษะไปประยุกต์ เกิดความตระหนักและความรับผิดชอบต่อ สุขภาพ และสมรรถภาพทางกายของตนเอง สามารถตัดสินใจและเลือกวิธีปฏิบัติในการดูแลสุขภาพ ตลอดจนการมีส่วนร่วมในการสร้างความมั่นใจในชีวิตความเป็นอยู่ที่ดี และความปลอดภัยของผู้อื่น บนพื้นฐานของความเป็นไทย

วิสัยทัศน์

สุขศึกษาและพลศึกษาเป็นการศึกษาด้านสุขภาพที่มีเป้าหมาย เพื่อการดำรง การสร้าง เสริมสุขภาพ และการพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคคล ครอบครัว และชุมชนให้ยั่งยืน

สุขศึกษา มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาด้านความรู้ เจตคติ คุณธรรม ค่านิยม และการ ปฏิบัติเกี่ยวกับสุขภาพควบคู่ไปด้วยกัน

พลศึกษา มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาโดยรวมทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สติปัญญา และสังคม ด้วยการเข้าร่วมในกิจกรรมการออกกำลังกายและกีฬา และกิจกรรมเหล่านั้น ได้รับการคัดสรรมาเป็นอย่างดีแล้ว

จุดมุ่งหมายของกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

สุขศึกษาและพลศึกษาจึงมุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดความสามารถในการพัฒนาพฤติกรรม

สุขภาพจนมีวิถีชีวิตที่มีสุขภาพดี โดยมีทั้งความรู้ ความเข้าใจ ทักษะหรือกระบวนการ และคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยม ตามแนวการจัดการศึกษาในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ตามจุดหมายของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 ผลรวมสุดท้ายคือ ผู้เรียนเกิดการ พัฒนาที่เป็นองค์รวมของความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ (Holistic) ในการเรียนรู้พลศึกษาผู้เรียนจะได้รับ โอกาสเข้าร่วมกิจกรรมทางกายและกีฬาประเภทบุคคล และประเภทที่มออย่างหลากหลายทั้งของไทย และสากล กิจกรรมทางกายและกีฬาต่างๆ ช่วยให้ผู้เรียนเกิดสัมฤทธิ์ผลตามศักยภาพด้านการ เจริญเติบโตและพัฒนาการทางกาย ได้ปรับปรุงสุขภาพและสมรรถภาพ เกิดการพัฒนาไกล อย่างเต็มที่ ได้เรียนรู้ถึงความสำคัญของการฝึกตนเอง ตามกฎ กติกา ระเบียบและหลักการทาง วิทยาศาสตร์ ได้แข่งขันและได้ร่วมกันทำงานเป็นทีม ได้รับประสบการณ์จากการลงมือปฏิบัติด้วย ตนเองโดยตรงตามความถนัดและความสนใจ ได้ค้นหาด้วยความพึงพอใจจากการเข้าร่วมกิจกรรม ทางกาย กีฬา นันทนาการ และกิจกรรมที่สร้างเสริมสมรรถภาพทางกายและรักการออกกำลังกาย การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ในสถานศึกษา มุ่งเน้นให้ ผู้เรียนได้เกิดการพัฒนารอบตัวจากสาระต่างๆ คือ การเจริญเติบโตและพัฒนาการของมนุษย์ ชีวิต และครอบครัว การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทยและกีฬาสากล การสร้าง เสริมสุขภาพ สมรรถภาพ การป้องกันโรค และความปลอดภัยในชีวิต รวมทั้งสามารถจัดให้ สอดคล้องเชื่อมโยงบูรณาการกับสาระการเรียนอื่นอีก 7 กลุ่มสาระ และยังนำไปจัดกิจกรรมพัฒนา ผู้เรียนเพื่อการเติมเต็มให้แก่ผู้เรียนได้อีกด้วย ดังนั้น การจัดการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ สุขศึกษาและพลศึกษา จึงควรจัดให้เหมาะสมกับระดับความสามารถ ความต้องการความสนใจ ของผู้เรียน การจัดการเรียนการสอนควรให้สอดคล้องกับวัฒนธรรมท้องถิ่น วัฒนธรรมไทย วัฒนธรรมสากล โดยได้รับการสนับสนุนช่วยเหลือจากชุมชนและท้องถิ่นไปพร้อมกัน

คุณภาพของผู้เรียน

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2544 ได้กำหนดคุณภาพของผู้เรียนในช่วงชั้นที่ 3 และช่วงชั้นที่ 4 ดังนี้

ช่วงชั้นที่ 3

1. เข้าใจและเห็นความสำคัญของปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการเจริญเติบโต และ พัฒนาการที่มีต่อสุขภาพและชีวิตในช่วงวัยต่างๆ
2. เข้าใจ ยอมรับ และสามารถปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ ความรู้สึกทางเพศ ความเสมอภาคทางเพศ สร้างและรักษาสัมพันธภาพกับผู้อื่น และสนใจแก้ปัญหา ชีวิตด้วยวิธีการที่เหมาะสม
3. เลือกรับประทานอาหารที่เหมาะสม ได้สัดส่วน ส่งผลดีต่อการเจริญเติบโตและ พัฒนาการในช่วงวัยรุ่น
4. มีทักษะในการประเมินอิทธิพลของเพศ เพื่อน ครอบครัว ชุมชนและวัฒนธรรมที่มี ต่อเจตคติ ค่านิยมเกี่ยวกับสุขภาพและชีวิต สามารถจัดการได้อย่างเหมาะสม

5. ป้องกันและหลีกเลี่ยงปัจจัยเสี่ยง พฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพ โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ อุบัติเหตุ การใช้ยา สารเสพติด และความรุนแรง รู้จักสร้างเสริมความปลอดภัยให้แกตนเอง ครอบครัว และชุมชน
6. เข้าร่วมกิจกรรมทางกาย กิจกรรมกีฬา กิจกรรมนันทนาการ กิจกรรมสร้างเสริมสมรรถภาพทางกายเพื่อสุขภาพและสมรรถภาพทางกลไกได้อย่างปลอดภัย สนุกสนาน และปฏิบัติเป็นประจำสม่ำเสมอตามความถนัดและความสนใจ
7. แสดงความตระหนักในความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมสุขภาพ การป้องกันโรค การดำรงสุขภาพ การจัดการกับอารมณ์และความเครียด การออกกำลังกายและการเล่นกีฬากับการมีวิถีชีวิตที่มีสุขภาพดี
8. สำนึกในคุณค่า ศักยภาพและความเป็นตัวของตัวเอง
9. ปฏิบัติตามกฎหมาย กติกา หน้าที่ความรับผิดชอบ เคารพสิทธิของตนเองและผู้อื่น ให้ความร่วมมือในการแข่งขันกีฬา และการทำงานเป็นทีมด้วยความมุ่งมั่นและมีน้ำใจนักกีฬาจนประสบความสำเร็จตามเป้าหมายด้วยความชื่นชม และสนุกสนาน

ช่วงชั้นที่ 4

1. สามารถดูแลสุขภาพ สร้างเสริมสุขภาพ ป้องกันโรค หลีกเลี่ยงปัจจัยเสี่ยง พฤติกรรมเสี่ยง การใช้ยา สารเสพติด และความรุนแรงได้อย่างมีประสิทธิภาพ ด้วยการวางแผนอย่างเป็นระบบ
2. แสดงออกถึงความรัก ความเอื้ออาทร ความเข้าใจในอิทธิพลของครอบครัว เพื่อน สังคม และวัฒนธรรมที่มีต่อพฤติกรรมทางเพศ การดำเนินชีวิต และวิถีชีวิตที่มีสุขภาพดี
3. ออกกำลังกาย เล่นกีฬา เข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการ กิจกรรมสร้างเสริมสมรรถภาพเพื่อสุขภาพและสมรรถภาพทางกลไกได้ถูกต้องตามหลักการ เป็นประจำ สม่ำเสมอ ด้วยความชื่นชมและสนุกสนาน
4. แสดงความรับผิดชอบต่อให้ความร่วมมือ ปฏิบัติตามกฎหมาย กติกา สิทธิ หลักความปลอดภัยในการเข้าร่วมกิจกรรมทางกาย และเล่นกีฬาจนประสบความสำเร็จตามเป้าหมาย หรือแผนที่กำหนด
5. วิเคราะห์และประเมินสุขภาพส่วนบุคคลเพื่อกำหนดกลวิธีลดความเสี่ยง สร้างเสริมสุขภาพ ดำรงสุขภาพ การป้องกันโรค และการจัดการกับอารมณ์และความเครียดให้ถูกต้องและเหมาะสม
6. ใช้กระบวนการทางประชาสังคม สร้างเสริมให้ชุมชนเข้มแข็งปลอดภัยและมีวิถีชีวิตที่ดี

2. องค์ประกอบของการเรียนการสอนพลศึกษา

องค์ประกอบของการเรียนการสอนพลศึกษา ประกอบด้วยด้านต่างๆ ดังนี้

ด้านหลักสูตรของวิชาพลศึกษา

การจัดการศึกษาเพื่อให้บรรลุถึงจุดมุ่งหมายต้องมี “หลักสูตร” เป็นตัวกำหนดทิศทางการจัดการศึกษาตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้ มีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของคำว่า หลักสูตร (Curriculum) ไว้ดังนี้

กูด (Good. 1973 : 7) ได้ให้ความหมายของหลักสูตรไว้ดังนี้

1. หลักสูตร คือ เนื้อหาวิชาที่จัดไว้เป็นระบบให้ผู้เรียนได้ศึกษา
2. หลักสูตร คือ คำโครงทั่วไปของเนื้อหา หรือสิ่งเฉพาะที่จะต้องสอน ซึ่งโรงเรียนจัดให้แก่เด็ก เพื่อให้มีความรู้ขั้นพื้นฐาน หรือให้ได้รับประกาศนียบัตร เพื่อให้สามารถเข้าเรียนต่อในทางอาชีพต่อไป

3. หลักสูตร คือ กลุ่มวิชา และการจัดประสบการณ์ที่กำหนดไว้ ซึ่งนักเรียนได้เล่าเรียนภายใต้การแนะนำของโรงเรียน และสถาบัน

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2525 : 2) ได้กล่าวว่า หลักสูตร คือ ประสบการณ์ทั้งหลายที่โรงเรียนจัดให้แก่ นักเรียน ให้ นักเรียน ได้เรียนรู้และพัฒนาตนเองไปในทิศทางที่โรงเรียนปรารถนา และหลักสูตรที่ดีนั้นควรจะต้องตอบสนองต่อความต้องการ ความสนใจของผู้เรียนอันสอดคล้องกับความต้องการของชีวิตที่เหมาะสมที่สุด

ชาญชัย ศรีไสยเพชร (2528 : 3) ได้ให้ความหมายของหลักสูตร หมายถึง แผนการจัดประสบการณ์ทั้งหมดที่โรงเรียนจัดให้แก่ผู้เรียน มีพฤติกรรมด้านความรู้ ทักษะ และทัศนคติที่พึงประสงค์

จีระพันธ์ พูลพัฒน์ (2532 : 5) ได้ให้ความหมายของหลักสูตรว่า หลักสูตร คือ มวลประสบการณ์ทั้งหลายที่นักเรียนแต่ละคนพึงมีในโปรแกรมการจัดการศึกษา เพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายทั่วไป และจุดมุ่งหมายเฉพาะ ที่ได้มีการวางแผนเอาไว้ในกรอบของทฤษฎี และผลการวิจัยการศึกษาหรือการปฏิบัติงานที่ผ่านมาทั้งในอดีต และปัจจุบัน

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2527 : 47) กล่าวว่า หลักสูตรของวิชาพลศึกษา ควรมุ่งเน้นให้นักเรียนมีการเจริญงอกงามและมีพัฒนาการทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสังคม โดยอาศัยกิจกรรมที่ได้เลือกเฟ้นแล้วเป็นสื่อกลางการเรียนรู้ คำนี้ถึงผู้เรียนเป็นสำคัญ การจัดกระบวนการเรียนการสอนมุ่งเน้นให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง เพื่อให้เกิดพัฒนาการทางด้านต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับมัธยมศึกษา หากได้มีการจัดการพลศึกษาในโรงเรียนให้สมบูรณ์แล้วจะทำให้เยาวชนไทยมีคุณภาพเป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาประเทศต่อไป การจัดการพลศึกษาในโรงเรียนควรมีโครงการต่างๆ ที่สำคัญ 5 โครงการ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของบุชเชอร์ (Bucher. 1975 : 38) ที่กล่าวว่า การจัดโครงการพลศึกษาในโรงเรียนควรประกอบด้วย

1. โครงการจัดการเรียนการสอนพลศึกษาในชั้นเรียน

2. โครงการจัดการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน
3. โครงการจัดการแข่งขันกีฬานอกโรงเรียน
4. โครงการนันทนาการ
5. โครงการบรรดิกการทางพลศึกษา

วาสนา คุณาภสิทธิ (2541 : 9) กล่าวว่า หลักสูตรพลศึกษาที่ดี ควรมีลักษณะกว้าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. เป็นโครงการศึกษาในโรงเรียนและสามารถใช้ในโรงเรียนได้จริง ๆ
2. จัดกิจกรรมโดยให้นักเรียนได้เกิดพัฒนาการครบถ้วนทุกด้านตามจุดมุ่งหมาย
3. ส่งเสริมแนวความคิดของการปกครองระบอบประชาธิปไตยในกระบวนการเรียนการสอน
4. แสดงถึงความเข้าใจในธรรมชาติของสังคมและความแตกต่างระหว่างบุคคล
5. จัดกิจกรรมต่างๆ เพื่อส่งเสริมสุขภาพ ความสามารถในการประกอบอาชีพ การเป็นพลเมืองดี การรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ และมีศีลธรรม จริยธรรม
6. จัดรวบรวมโปรแกรมต่างๆ ไว้ด้วยกันเพื่อให้นักเรียนสามารถถ่ายโยงไปใช้ได้จากระดับหนึ่ง ไปสู่อีกระดับหนึ่งด้วยการสอนแบบต่อเนื่อง

ด้านจุดมุ่งหมายการสอนวิชาพลศึกษา

ในการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาคนในประเทศนั้น นอกจากจะมุ่งหวังให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในด้านวิชาการดีแล้ว จะต้องให้เขาได้เป็นบุคลากรที่มีสุขภาพพลานามัยที่สมบูรณ์ และแข็งแรง สิ่งที่จะช่วยให้บุคคลมีพลานามัยดีปราศจากโรคภัยไข้เจ็บนั้นต้องอาศัยการพลศึกษา (บุญสม มาร์ติน. 2520 : 1)

อุตร รัตนภักดิ์ (2529 : 12-13) กล่าวว่า การศึกษาทั้งในอดีตและปัจจุบัน ต่างก็ให้ความสำคัญต่อวิชาพลศึกษา ในฐานะที่เป็นการศึกษาแขนงหนึ่ง ที่ใช้กิจกรรมทางพลศึกษาที่ได้เลือกสรรแล้วเป็นสื่อ โดยมีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนได้เกิดพัฒนาการใน 5 ด้าน ดังต่อไปนี้

1. ทางด้านร่างกาย วิชาพลศึกษาช่วยให้มนุษย์มีการเคลื่อนไหวอย่างมีประสิทธิภาพ คือ ถูกต้องเหมาะสม และมีทักษะ ซึ่งทักษะนี้จะเป็นสื่อสำคัญที่ทำให้บรรลุการเข้าร่วมกิจกรรมพลศึกษา และทักษะยังเหมาะสมที่จะฝึกในวัยเด็ก ขณะที่ร่างกายเคลื่อนไหว จะทำให้กล้ามเนื้อมีอัตราการใช้พลังงานสูง โดยกล้ามเนื้อจะเปลี่ยนพลังงานเคมีเป็นพลังงานจลน์ จะทำให้ระบบภายในต่างๆ ถูกกระทบให้ทำงานหนักอยู่เสมอ สภาพร่างกายก็จะเกิดความเคยชิน และปรับตัวเข้ากับสภาพนั้นได้ ผลก็คือทำให้ระบบต่างๆ ได้ฝึกการทำงานอย่างสม่ำเสมอ มีการประสานงานช่วยเหลือซึ่งกันและกันตลอดเวลา ซึ่งจะทำให้เกิดความสัมพันธ์ในหน้าที่อย่างมีประสิทธิภาพ และหน้าที่นี้เองที่เป็นตัวกำหนดโครงสร้างให้สง่างามสมส่วน มีสุขภาพอนามัย ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ ซึ่งจะเป็นวิถีแห่งชีวิตอันจะนำบุคคลไปสู่ความสุข ความหวังและความสำเร็จ

2. ทางด้านจิตใจ ทุกคนต่างยอมรับว่าร่างกายและจิตใจเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน จึงมีผลกระทบซึ่งกันและกันอย่างสมบูรณ์ กิจกรรมพลศึกษาจะช่วยส่งเสริมบุคคลให้เป็นผู้ที่มีความสมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจ ทั้งสนามกีฬานั้นเปรียบเสมือนห้องปฏิบัติการทางจริยธรรมเป็นอย่างดีที่จะช่วยฝึกอบรมนักเรียน ในขณะที่นักเรียนร่วมกิจกรรมทางพลศึกษานั้น จะสัมผัสทุกสิ่งทุกอย่างจิตใจจะจดจ่อมีสมาธิอยู่กับเกมนั้น การแสดงออกต่างจะเป็นไปตามความจริง จนมีคำกล่าวที่ว่า สนามกีฬาเป็นสถานที่ที่แสดงออกซึ่งพฤติกรรมที่แท้จริงของผู้เล่น ครูพลศึกษาไม่ได้สอนเพียงเพื่อให้เล่นกีฬาเป็น แต่จะต้องเน้นให้มีความรับผิดชอบในการเล่นด้วย คือ จะต้องเป็นผู้เล่นและผู้ดูที่ดี มีน้ำใจเป็นนักกีฬาด้วย จึงจะได้ชื่อว่าเป็นผู้ที่มีความสมบูรณ์ทางร่างกายและจิตใจที่ดั่งมอันเป็นส่วนสำคัญที่จะปลูกฝังให้เป็นนักเรียนและพลศึกษาดีของชาติต่อไปในอนาคต

3. ทางด้านอารมณ์ กิจกรรมพลศึกษาเป็นสิ่งที่ช่วยฝึกการควบคุมอารมณ์ให้มั่นคงอดทน อดกลั้นต่อการยั่วเย้าต่างๆ และยังพัฒนาทางด้านการผ่อนคลายความตึงเครียดของกล้ามเนื้อระบบประสาทได้ กิจกรรมพลศึกษา ยังเป็นกิจกรรมที่ก่อให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน ทำให้นักเรียนที่เคยจำเจอยู่แต่ในชั้นเรียนได้แสดงออกอย่างสนุกสนาน ตอบสนองความต้องการตามธรรมชาติ และยังช่วยระบายพลังงานที่เหลือออกไปทำให้อารมณ์แจ่มใส เป็นที่น่าคบค้าสมาคม

4. ทางด้านสังคม ชั่วโมงพลศึกษา เป็นชั่วโมงที่จำลองสภาพสังคมได้อย่างแท้จริง เด็กลงรวมกลุ่มกัน มีการปฏิสัมพันธ์กันมากที่สุด นักเรียนจะปรับบุคลิกภาพของตนขึ้นมา มีทั้งผู้นำและผู้ตาม มีความเชื่อมั่นในตนเอง รู้จักควบคุมตัวเอง ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน การทำงานเป็นหมู่คณะ สิทธิและหน้าที่ มีความรับผิดชอบในหมู่คณะ สุจริต ยุติธรรม เคารพกฎกติกา ข้อบังคับระเบียบวินัย การรู้จักแพ้ รู้จักชนะ รู้จักภัย คุณสมบัติเหล่านี้เป็นความต้องการของสังคม นอกจากนี้วิชาพลศึกษายังช่วยแก้ปัญหาสังคม เช่น การรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์โดยการเล่นกีฬา หรือออกกำลังกาย การนำเอากิจกรรมพลศึกษาไปแก้ไขความประพฤติของผู้กระทำผิดในสถานคุมขัง และยังใช้เป็นสื่อสัมพันธ์ในการเปิดสัมพันธ์ไมตรีระหว่างประเทศอีกด้วย

5. ทางด้านสติปัญญา ในการเข้าร่วมกิจกรรมพลศึกษาที่ก่อให้เกิดคุณค่านั้น ผู้เข้าร่วมจะต้องมีความรู้ ความเข้าใจ ทักษะและทักษะ ตลอดจนสามารถนำทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์เข้ามาช่วยในการเข้าร่วมกิจกรรมพลศึกษา วิชาพลศึกษานั้นจะเรียนรู้ควบคู่ไปกับการปฏิบัติ มีโจทย์ให้แก้ปัญหาเช่นเดียวกันเพียงแต่ไม่ได้เขียนเป็นลายลักษณ์อักษรเหมือนวิชาอื่น เช่น จะมีวิธีการหลบหลีก รุกและรับ ตลอดจนเทคนิคต่างๆ ซึ่งจะต้องคิดอยู่ตลอดเวลาขณะเล่นกีฬา ดังนั้น จะเห็นได้ว่ากิจกรรมพลศึกษานอกจากจะช่วยในแง่ของการออกกำลังกายเพื่อความสมบูรณ์แห่งสุขภาพแล้วยังช่วยฝึกฝนพลังความคิดให้เป็นผู้มีความรอบรู้ มีสติปัญญาไปด้วย เช่นกัน

ด้านวิธีสอนและจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

วาสนา คุณาภกิจสิทธิ์ (2536 : 188) ได้ให้ความหมายวิธีสอนว่า วิธีสอน หมายถึง การมีส่วนร่วม การแนะนำ การฝึก การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ความประทับใจหลักการต่างๆ การชี้แนะ การให้คำปรึกษา และการสืบสวน วิธีสอนยังเป็นตัวเชื่อมเนื้อหา ความรู้และประสบการณ์กับตัวนักเรียนให้เข้าด้วยกัน ครูพลศึกษาต้องวางแผนการเรียนการสอน กล่าวคือ มีการตั้งเป้าหมายของการเรียน การตั้งจุดประสงค์ในการสอน การเลือกใช้อุปกรณ์และสื่อการเรียนการสอน การควบคุมประสบการณ์การเรียนรู้และการประเมินผลตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ และการสอนเป็นกิจกรรมหลายประเภทที่ครูและนักเรียนได้ปฏิบัติร่วมกัน แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและความรู้ระหว่างครูกับนักเรียนในเรื่องของเนื้อหาวิชาความรู้ ความประพฤติ ความรู้สึกนึกคิด ทักษะคติ ความเชื่อ ค่านิยมต่างๆ การช่วยเหลือ การให้กำลังใจ การให้ความรัก และเอาใจใส่

วาสนา คุณาภกิจสิทธิ์ (2539: 320 - 326) ยังได้กล่าวถึงการเลือกจัดกิจกรรมพลศึกษาไว้ว่าควรเป็นกิจกรรมที่มีลักษณะดังนี้

1. มีคุณค่าตามจุดมุ่งหมายของวิชาพลศึกษา คือ เสริมสร้างให้นักเรียนเกิดพัฒนาการต่างๆ ตามจุดมุ่งหมาย
  2. มีความสนุกสนานและท้าทายความสามารถของนักเรียน
  3. สามารถปรับให้เหมาะสมกับวัยและความสนใจของนักเรียนและถ้าเป็นไปได้การให้นักเรียนได้เลือกเรียนเอง
  4. อาศัยทักษะการเคลื่อนไหวเบื้องต้นเป็นพื้นฐาน เพื่อความปลอดภัยและเป็นการสร้างแรงจูงใจ
  5. เหมาะสมกับอุปกรณ์ สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกตลอดจนความสามารถของครู
  6. สามารถนำไปใช้ในโอกาสต่อไปได้ คือ การนำไปใช้นอกเวลาเรียน
  7. มีคุณค่าต่อสุขภาพและมีความปลอดภัย
  8. สอดคล้องกับนโยบาย ปรัชญา และแนวการบริหารของโรงเรียน
  9. ส่งเสริม การแสดงออกของแต่ละบุคคล
  10. สอดคล้องกับกิจกรรมที่นักเรียนปฏิบัติโดยปกตินอกห้องเรียนอยู่แล้ว
  11. ส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม และการแสดงออกที่ดีที่สังคมยอมรับ
- จรรยา แก่นวงษ์คำ (2529: 11) ได้อธิบายถึงลักษณะของการสอนที่ดี ดังนี้คือ
1. การสอนที่ดีต้องมีความมุ่งหมายของบทเรียนที่มีการเตรียมเนื้อหา อุปกรณ์ การประเมินผล ได้สอดคล้องกับความมุ่งหมาย
  2. การสอนที่ดีต้องยึดเด็กเป็นหลัก โดยคำนึงถึงความแตกต่างในเรื่องของวัย ประสบการณ์เดิม และความแตกต่างระหว่างบุคคลของเด็กมากกว่าที่จะเอาหลักสูตรเป็นเกณฑ์

3. การสอนที่ดีต้องสร้างบรรยากาศให้เหมาะสมแก่การเรียนรู้ ทั้งในแง่ของสิ่งแวดล้อมและอารมณ์ของเด็ก
4. การสอนที่ดีควรมุ่งให้เด็กได้ความรู้ความสามารถ ทักษะ และทัศนคติพร้อมที่จะประพฤติตนเป็นคนดี
5. การสอนที่ดีต้องเป็นการส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ ให้เกิดขึ้น
6. การสอนที่ดีต้องเปิดโอกาสให้นักเรียนได้คิดค้นหาเหตุผลความเป็นไปของสิ่งที่เรียนมิใช่เอาความจริงจากตำรา หรือคำบอกเล่าอย่างเดียว
7. การสอนที่ดีควรจะสัมพันธ์เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกันในวิชาเดียวกัน ทั้งในด้านทฤษฎีและปฏิบัติซึ่งก่อให้เกิดการต่อเนื่องของประสบการณ์ และสัมพันธ์กับชีวิตประจำวัน
8. การสอนที่ดีควรเปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการวางแผน มีส่วนในการดำเนินกิจกรรมรวมทั้งการประเมินผลการเรียนการสอนด้วย
9. การสอนที่ดียอมช่วยให้นักเรียนเกิดความสนใจในสิ่งที่เรียนโดยใช้แรงกระตุ้นทั้งภายในและภายนอก แต่ตามหลักการแล้วควรใช้การจูงใจภายในมากกว่าภายนอก
10. การสอนที่ดีไม่ควรยึดมั่นในวิธีสอนวิธีใดวิธีหนึ่งวิธีเดียว แต่ถึงอย่างไรก็ตามควรจะเป็นวิธีที่เหมาะสมที่สุด
11. การสอนที่ดีต้องมีการประเมินผลอยู่ตลอดเวลาโดยใช้วิธีการต่าง ๆ เช่น การสังเกต การซักถาม การสอบ ทั้งนี้เพื่อให้แน่ใจว่าสอนได้ตรงความมุ่งหมาย

ด้านครูผู้สอน

ครูพลศึกษาเป็นผู้มีบทบาทหน้าที่ และความรับผิดชอบอย่างยิ่งต่อการเรียนการสอน ซึ่งนักการศึกษาหลายท่าน ได้เสนอแนวคิดไว้ดังนี้

บุชเชอร์; และ รีด (ประกอบ ปรีชานุกูล. 2548: 21; อ้างอิงจาก Bucher; & Reade. 1971: 255) ได้ให้ข้อเสนอแนะในการสอนพลศึกษาว่า ครูพลศึกษาควรปฏิบัติดังต่อไปนี้

1. ศึกษาสิ่งที่ตนจะสอนอย่างละเอียดจนเข้าใจก่อน
2. เตรียมอุปกรณ์ให้พร้อม
3. จัดสถานที่เรียนให้น่าสนใจไม่ว่าห้องเรียน โรงฝึกกีฬาหรือสนาม
4. อธิบายให้ง่าย กะทัดรัด
5. สาธิตสิ่งที่สอนตามขั้นตอนโดยใช้อุปกรณ์ช่วย
6. ให้นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรม
7. สอนให้นักเรียนปฏิบัติตามกฎและระเบียบ
8. มีความรวดเร็วและแน่นอนในการตัดสินกีฬา
9. สอนในเรื่องน้ำใจนักกีฬาและบุคลิกภาพทุกครั้ง
10. ทบทวนกติกาถ้าจำเป็น เพื่อให้การสอนสนุกสนานยิ่งขึ้น

สำออง พวงบุตร (2525 : 2) ยังให้ความสำคัญของครูพลศึกษาว่าครูพลศึกษาคควรมีบทบาทดังต่อไปนี้

1. ความรู้ด้านวิชาการ ครูพลศึกษาต้องมีความรู้ในเรื่องวิชาพลศึกษาตามหลักสูตร โดยละเอียด รวมทั้งส่วนประกอบอย่างอื่นที่เกี่ยวข้อง เช่น หลักสูตร การวัดและการประเมินผลวิชาพลศึกษา การทำความเข้าใจกับแผนการสอนและสื่อการเรียนต่างๆ อย่างแตกฉาน

2. ความสามารถในการสอน ครูพลศึกษาต้องศึกษาจุดประสงค์ของการสอนในแต่ละรายวิชาและสามารถสอนให้ตรงตามจุดประสงค์มากที่สุด ประการสำคัญต้องทำความเข้าใจถึงความต้องการมากน้อยของเนื้อหาวิชาที่จะสอนแล้วจึงเลือกวิธีสอนที่เหมาะสม

3. บุคลิกลักษณะ ครูพลศึกษาต้องเป็นตัวอย่างที่ดีต่อนักเรียน เพราะนักเรียนมีโอกาสใกล้ชิดมากกว่าผู้สอนวิชาอื่นๆ ฉะนั้นจึงมีความจำเป็นที่ครูพลศึกษาจะต้องแสดงบุคลิกให้เป็นที่ศรัทธาของนักเรียน เช่น สามารถควบคุมอารมณ์ได้เป็นอย่างดี มีความมานะพยายาม สุขุมรอบคอบ สุขภาพสมบูรณ์ สุขภาพอ่อนโยน ร่าเริงแจ่มใส พูดชัดถ้อยชัดคำ กล้าแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล รวมทั้งการยอมรับความคิดเห็นที่ถูกต้อง

4. ความมีมนุษยสัมพันธ์ ครูพลศึกษาที่ดีต้องเป็นบุคคลที่สามารถปรับตัวเข้ากับผู้อื่นได้เป็นอย่างดี ให้ความร่วมมือกับผู้เรียนในการประกอบกิจกรรมทางด้านพลศึกษา โดยไม่แสดงความรังเกียจหรือหลีกเลี่ยง ต้องแสดงความสนใจต่อการที่นักเรียนจะขอความช่วยเหลือ

5. มีคุณธรรมจริยธรรม เช่น รับผิดชอบในหน้าที่การงาน ไม่เสเพลมีระเบียบวินัย ตรงต่อเวลา เสียสละเพื่อส่วนรวม รับผิดชอบต่อการกระทำของตน ไม่ประพฤติตนเสื่อมเสียในเรื่องการพนัน และเรื่องชู้สาว

6. มีความเป็นพลเมืองดี ในสังคมประชาธิปไตย ครูพลศึกษาต้องเป็นผู้ยึดมั่นในระบอบการปกครองอันมีสถาบันชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ ส่งเสริมความรักชาติ และความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน รู้จักหน้าที่ของตนเพื่อส่วนรวม

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2527 : 39-41) ได้กล่าวถึงหน้าที่และความรับผิดชอบของอาจารย์พลศึกษาว่า หน้าที่และความรับผิดชอบของอาจารย์พลศึกษาที่สำคัญ ประกอบด้วย

1. หน้าที่และความรับผิดชอบเกี่ยวกับการเรียนการสอน ได้แก่ ศึกษาและเข้าใจในหลักสูตรที่จะสอน ศึกษาและเข้าใจในตัวผู้เรียน วางวัตถุประสงค์ประจำปี ประจำภาคและประจำชั่วโมง วางโครงการสอนประจำปี ประจำภาคและประจำชั่วโมง จัดเตรียมสถานที่และอุปกรณ์การสอน ศึกษาวิธีการสอนใหม่ๆ เพื่อให้การสอนบรรลุวัตถุประสงค์ ทดสอบและประเมินผล และให้คะแนนผู้เรียน เป็นที่ปรึกษาแก่ผู้เรียนทั้งในด้านส่วนตัวและด้านการเรียนการสอน ตรวจและให้คำแนะนำทางด้านสุขภาพแก่ผู้เรียน จัดกิจกรรมพิเศษให้แก่ผู้เรียนที่มีความสามารถพิเศษ หรือผู้เรียนที่มีสภาพร่างกายที่ผิดปกติ ทำระเบียบเกี่ยวกับการเรียนการสอน และการพัฒนาของผู้เรียน ตรวจรักษาและปรับปรุงซ่อมแซมสถานที่และอุปกรณ์ให้มีสภาพที่พร้อมจะใช้ได้ตลอดเวลา ทำบัญชีอุปกรณ์ วางระเบียบการยืมและการส่งคืนอุปกรณ์ ทำตนเป็นตัวอย่างและประชาสัมพันธ์ในรายวิชา

2. หน้าที่และความรับผิดชอบในการจัดโปรแกรมพลศึกษาเพื่อเสริมหลักสูตร

3. หน้าที่และความรับผิดชอบในการทำงานร่วมกับเพื่อนครู-อาจารย์ คนอื่นๆ
4. หน้าที่และความเคารพต่อนโยบาย และระเบียบข้อบังคับของสถานศึกษา
5. หน้าที่และความรับผิดชอบในการเคารพ และเข้าใจหลักสูตรรายวิชาของ

สถานศึกษา

6. หน้าที่และความรับผิดชอบต่อวิชาชีพ
7. หน้าที่และความรับผิดชอบต่อชุมชน

วาสนา คุณาภสิทธิ์ (2539: 319 - 321) ได้กล่าวถึงครูพลศึกษาที่ดี ควรมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

1. เป็นผู้มีสุขภาพดีทั้งกายและจิต
2. เป็นผู้มีความสามารถในการฝึกการสอนและมีส่วนร่วมในกีฬาต่างๆ ให้ได้หลายประเภท
3. มีความต้องการและพร้อมที่จะให้บริการแก่บุคคลทั่วไปซึ่งเป็นเรื่องของการให้

ความช่วยเหลือ

4. มีความสามารถในการวิเคราะห์แยกแยะทักษะย่อย และการเคลื่อนไหวต่างๆ

ออกมาให้นักเรียนเห็นได้อย่างถูกต้องชัดเจนไม่ผิดพลาด

5. มีความสามารถที่จะทำให้นักเรียนเกิดความรู้สึกพึงพอใจและอยากที่จะฝึกหรือ

เล่นกีฬาต่อไป

6. เป็นผู้มีรูปร่างและลักษณะท่าทางเหมาะสมกับอาชีพครูพลศึกษา
7. มีน้ำใจนักกีฬาและพยายามปลุกฝังให้นักเรียนมีคุณสมบัติของผู้มีน้ำใจเป็น

นักกีฬาอยู่เสมอ

8. เป็นผู้มีลักษณะของความเป็นผู้นำ
9. เป็นผู้มีหลักการหรือมีอุดมคติของตนเอง มีบุคลิกดีและมีคุณธรรม

จันทรา คลอดเพ็ง (2532 : 10) ได้กล่าวถึงบทบาทหน้าที่ของอาจารย์พลศึกษา ดังนี้ อาจารย์พลศึกษามีหน้าที่และความรับผิดชอบในการสอน ฝึกอบรมให้ความรู้แก่นักศึกษาโดยจัดทำแผนการสอน บันทึกการสอน ปกครองดูแลความประพฤติ รักษาระเบียบวินัย ดูแลสุขภาพ ตลอดจนสนใจใส่ใจในเรื่องการศึกษาของนักศึกษา นอกจากนี้ยังต้องศึกษาค้นคว้าวิทยาการและประสบการณ์ใหม่ๆ จัดทำสื่อการเรียนการสอน รู้จักใช้และเก็บรักษาวัสดุอุปกรณ์ให้เป็นไปตามระเบียบ ประพฤติตนเป็นแบบอย่างที่ดี นิเทศการสอน ให้คำปรึกษาแก่นักศึกษาและผู้ปกครอง วิเคราะห์ วิจัย หรือสร้างตำราเพื่อปรับปรุงการสอนให้มีความร่วมมือสนับสนุนบริการชุมชนและหน่วยงานอื่น และปฏิบัติหน้าที่ตามที่ผู้บังคับบัญชามอบหมาย

ด้านอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก

จรินทร์ ธานีรัตน์ (2513 : 453) ได้กล่าวว่า การสอนวิชาพลศึกษาในปัจจุบันการสอนมีความจำเป็น เพราะถ้าขาดอุปกรณ์แล้ว การสอนวิชานี้ได้ไปตามความมุ่งหมาย กล่าวคือ

ครูพลศึกษาไม่สามารถนำเอากิจกรรมต่าง ๆ ที่ส่งเสริมพัฒนาการส่วนต่าง ๆ ของร่างกายไม่ครบถ้วน เพราะกิจกรรมอย่างหนึ่งส่งเสริมพัฒนาการได้ส่วนหนึ่งอีกกิจกรรมหนึ่งก็ส่งเสริมพัฒนาการอีก ส่วนหนึ่ง ตัวอย่างเช่น กายบริหารส่งเสริมระบบกล้ามเนื้อ แต่ไม่ได้ส่งเสริมความเร็วไม่ได้ส่งเสริมทักษะทางด้านกีฬา หรือกิจกรรมประเภทกีฬา ไม่ได้ส่งเสริมให้เด็กรู้จักการเล่นกิจกรรมเข้าจังหวะ ดังนั้น เป็นต้น ฉะนั้นถ้าครูจะสอนกิจกรรมมากอย่างเพื่อให้เด็กพัฒนาการครบทุกส่วนของร่างกาย ก็จำเป็นอยู่เองที่ต้องมีอุปกรณ์การสอนอย่างพร้อมเพียงและครบถ้วน

วาสนา คุณาภสิทธิ์ (2536 : 292-293) กล่าวว่า การเรียนการสอนวิชาพลศึกษาเป็นการศึกษาที่ใช้ร่างกายเป็นสื่อการเรียนรู้และประกอบกิจกรรมพลศึกษาที่ต้องใช้อุปกรณ์ สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวก จึงเป็นสิ่งที่สำคัญยิ่งที่จะสนับสนุนและช่วยให้การเรียนการสอนวิชาพลศึกษาดำเนินไปด้วยความเรียบร้อยและมีประสิทธิภาพ

ด้านการวัดและประเมินผล

แบร์โร (ผาณิต บิลมาศ. 2522: 15-19 ; อ้างอิงจาก Barrow. 1979: 132-137) กล่าวถึงวิธีการวัดผลทางพลศึกษาที่ใช้กันมากได้แก่

1. บันทึกประวัติส่วนบุคคล (Anecdotal Record) เป็นเครื่องมือในการประเมินพฤติกรรมผู้เรียนในการเรียนด้านจริยธรรม
2. แบบเลือกจากรายการ (Check List) เป็นเครื่องมือใช้รวบรวมข้อมูลทั้งขบวนการทางพลศึกษาและผลของพลศึกษา
3. การสัมภาษณ์ (Interview) เหมือนแบบสอบถาม แต่เป็นการสอบถามแบบปากเปล่า
4. การสำรวจ (Inventory) โดยมากใช้การวัดทัศนคติทางสุขภาพและประเมินพฤติกรรมทางเจตคติ
5. การสังเกต (Observation) เป็นการเฝ้าดูพฤติกรรมกระทำหรือสถานการณ์ของนักเรียน
6. แบบวัดการกระทำของร่างกาย (Physical Performance Test) เป็นแบบวัดที่มีความเป็นปรนัย ใช้วัดการเคลื่อนไหวของมนุษย์ รวมทั้งความสามารถทางกลไก สมรรถภาพกลไกทักษะกีฬา รูปร่างและการโภชนาการ
7. แบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นวิธีที่ใช้มากที่สุด เพื่อให้ได้ข้อมูลจากบุคคลเกี่ยวกับสถานภาพปัจจุบันและประสบการณ์ โดยให้กรอกคะแนนสอบถามที่ทำขึ้น
8. มาตรฐานประมาณค่า (Rating Scale) เป็นการนำขบวนการสังเกตมาจัดลำดับใช้ประเมินความสามารถ ใช้วัดทัศนคติ ความชอบ การมีน้ำใจนักกีฬา ความสามารถในการเล่นกีฬา
9. สังคมมิติ (Sociometry) เป็นการวัดความเจริญงอกงามทางสังคม
10. แบบทดสอบที่ใช้เขียน (Written Test) ใช้วัดความรู้และความเข้าใจ

อเนก เพียรอนุกุลบุตร (2527: 6 – 10) กล่าวถึง ประโยชน์ของการวัดและประเมินผลทางพลศึกษา (Use in Physical Education) ว่าการวัดและประเมินผลทางการศึกษาเป็นกิจกรรมที่เกี่ยวกับการเก็บรวบรวมข้อมูล และการวินิจฉัยคุณค่าเกี่ยวกับสิ่งนำเข้าหรือปัจจัยนำเข้า กระบวนการและผลิตผลทางการศึกษา เช่น ความรู้พื้นฐานของนักเรียน หลักสูตร แบบเรียน กิจกรรมการเรียนการสอน ผลของการศึกษาแม้แต่กระบวนการวัดผลในกระบวนการเรียนการสอน ดังนั้น การวัดและประเมินผลทางพลศึกษาจึงมีประโยชน์มากมายหลายด้าน แต่ในสถานการณ์ปัจจุบันเราใช้การวัดและประเมินผลเพื่อประโยชน์ในการตัดสินผลการเรียนและการสอบคัดเลือกเป็นส่วนใหญ่ แต่ความจริงแล้วยังอาจใช้การวัดผลและประเมินผลทางพลศึกษา เพื่อประโยชน์ที่เกี่ยวกับนักเรียน ครู การบริหารหลักสูตร การแนะแนว การวิจัยและการประเมินโครงการอื่น ๆ อีกมากมาย จึงจำแนกประโยชน์เป็นด้าน ๆ ได้ดังนี้

1. เพื่อจัดตำแหน่ง (Placement) ใช้ผลการสอบบอกสถานภาพของบุคคลว่า มีความรู้ความสามารถ ทักษะ มากน้อย สูงต่ำ เด่นด้อย มีตำแหน่งอยู่ในระดับใดของกลุ่ม หรือเปรียบเทียบกับเกณฑ์แล้วอยู่ในระดับใด

2. เพื่อวินิจฉัย (Diagnosis) ใช้ผลการทดสอบและการประเมินผลในการวินิจฉัยจุดเด่น จุดอ่อนของพฤติกรรมทั้งในช่วงก่อนเรียน ระหว่างเรียนและเมื่อเรียนจบหน่วยหรือกระบวนการวิชา เพื่อจัดกิจกรรมเสริมจุดเด่นและแก้ไขเยียวยา ซ่อมเสริมส่วนที่เป็นจุดอ่อนและจุดบกพร่อง เช่น วินิจฉัยความบกพร่องทางกายก่อนการสอน การแก้ไขปรับปรุงทักษะพื้นฐานแต่ละขั้นตอนหรือเมื่อสิ้นสุดหน่วยการสอน ผลการสอบเพื่อวินิจฉัยนำไปใช้ประโยชน์ในด้านการเรียนของนักเรียน และการสอนของครู

3. ใช้ประเมินความก้าวหน้า (Determining Student Improvement) ผลของการสอบจะช่วยบ่งชี้ความก้าวหน้า ความเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของช่วงใดช่วงหนึ่งว่าแตกต่างจากช่วงก่อนหน้านั้นอย่างไรทั้งในด้านระดับ ชนิดและประเภท

4. เพื่อใช้ประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลการสอน (Teaching Efficient and Effectiveness) โดยใช้ข้อมูลสารสนเทศจากการสอบวัดเชิงวินิจฉัย การประเมินผลย่อยและการประเมินผลรวม (Formative and Summative Evaluation) จากผลการเรียนของนักเรียนนั่นเอง เช่น นักเรียนในชั้นส่วนใหญ่ไม่สามารถเรียนได้บรรลุตามวัตถุประสงค์ของหน่วย (Unit) หรือกระบวนการวิชา มีเหตุผลที่เป็นไปได้อย่างน้อย 3 ประการคือ การสอนของครูบกพร่อง นักเรียนมีความบกพร่อง หรือวัตถุประสงค์ เนื้อหา ไม่เหมาะสม ถ้านักเรียนปกติ วัตถุประสงค์และเนื้อหาไม่สูงเกินไปก็มีเหตุผลเชื่อได้ว่าพอควรว่าคงมีสาเหตุบกพร่องมาจากนักเรียน หรือประสิทธิผลและประสิทธิภาพการสอนอ่อนหรือหย่อนเกินไป การสอนยังอาจประเมินได้โดยให้นักเรียนประมาณค่า (Rate) การสอนในบางลักษณะ เพื่อนครู หรือผู้บริหาร สามารถใช้ข้อมูลเชิงประเมินซึ่งจะนำไปสู่การปรับปรุงการสอนให้ดีขึ้น

5. เพื่อใช้ปรับเนื้อหาของกระบวนการวิชาให้เหมาะสม การวัดอาจใช้ในการปรับเนื้อหาวิชาให้นักเรียนสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ของกระบวนการวิชาเพิ่มขึ้นได้ อาจทำได้โดยเพิ่ม ลดเวลาใน

บางส่วน จัดลำดับขั้นตอนการนำเสนอและฝึกปฏิบัติเสียใหม่ เช่น ในทักษะกีฬาบาสเกตบอล นักเรียนอาจยิงประตูมือเดียวได้ แต่วิ่งแล้วกระโดดยิงประตูไม่ค่อยได้ อาจต้องสาธิตมากขึ้น ใช้เวลาในส่วนนี้เพิ่มมากขึ้น จัดลำดับขั้นตอนให้ละเอียดขึ้น เช่น ให้เลี้ยงลูกวิ่งแล้วกระโดดยิงประตูหรือจัดลำดับขั้นตอนฝึกทักษะนั้นเสียใหม่เป็นต้น

6. เพื่อใช้ประเมินหลักสูตรหรือโปรแกรม (Evaluation the Curriculum and Program) ผลการสอบวัดอาจใช้เป็นส่วนหนึ่งของข้อมูลที่จะใช้ในการปรับปรุงหลักสูตรรายวิชาหรือโปรแกรมทางการศึกษา ทั้งในด้านวัตถุประสงค์ เนื้อหาวิชา ประสบการณ์และทักษะที่คาดหวัง วัสดุประกอบหลักสูตรได้แก่ แบบเรียนและวัสดุอุปกรณ์ มีความเหมาะสมหรือไม่เพียงใด โดยดูจากผลการสอบของนักเรียนนั่นเอง เช่น จำนวนร้อยละของนักเรียนที่ผ่าน นำไปปฏิบัติในการเล่นเกมส์ได้เพียงใด ซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาหลักสูตรให้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพสูง

7. เพื่อใช้ในการแนะแนว (Guidance) หลักสำคัญที่สุดของการแนะแนว คือ ช่วยให้ผู้เรียนรู้จักตนเอง เข้าใจตนเอง ทั้งในด้านความสามารถ ผลสัมฤทธิ์ ความสนใจ การตัดสินใจด้วยตนเอง ข้อมูลจากการวัดจึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้นักเรียนวางแผนเกี่ยวกับการเรียนต่อหรือเรียนในโปรแกรมทางพลศึกษา

8. เพื่อใช้ในการบริหาร (Administration) การบริหารการศึกษามุ่งที่ประสิทธิภาพ ประสิทธิผลและประหยัด จึงต้องการข้อมูลที่ได้จากการวัดและประเมินผลเพื่อใช้ในการตัดสินใจ ผลการสอบจะช่วยให้ฝ่ายบริหารดำเนินการใด ๆ เช่น บริหาร เพื่อให้อาจารย์และกระบวนวิชาทางพลศึกษาดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพได้เช่น การจัดทรัพยากร อุปกรณ์ที่เหมาะสม การจัดบุคลากร สถานที่ การตรวจสอบคุณภาพ ความสัมพันธ์สอดคล้องกับโครงการอื่น เป็นต้น

9. เพื่อประโยชน์ในการวิจัย (Research) การสอบวัดผลทางพลศึกษา จะช่วยในการค้นหาความรู้ ความจริงเกี่ยวกับพลศึกษาได้มากมาย เช่น วิธีการสอน เทคนิคกีฬาชนิดต่าง ๆ

10. เพื่อสร้างเกณฑ์ปกติ (Norm) ของแบบทดสอบต่างๆ ทางพลศึกษา ความจริงการสร้างการดัดแปลงแบบทดสอบพลศึกษา แล้วใช้ทดสอบตามแบบทดสอบมาตรฐานแล้วจะช่วยให้สามารถนำความข้อมูลจากโรงเรียนต่าง ๆ เช่น กลุ่มโรงเรียนมาสร้างเกณฑ์ปกติเฉพาะท้องถิ่น เฉพาะสังคมเพื่อประโยชน์ในการแปลความหมายคะแนนได้ดี จะส่งผลให้สามารถพัฒนาการศึกษาให้ก้าวหน้ายิ่งขึ้นได้

วรงค์ดี เพียรชอบ (2548 : 391) กล่าวว่า การวัดเพื่อการประเมินผลทางพลศึกษา คือ การหาปริมาณของการพัฒนาการที่เกิดขึ้นในตัวของผู้เรียนตามหลักการและกระบวนการของการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาตามสาระต่างๆ มาตรฐาน หรือจุดประสงค์ของการเรียนรู้ที่ได้ตั้งไว้ แล้วก็นำผลของการพัฒนาการที่วัดได้มานั้น มาประเมินด้วยการพิจารณาเปรียบเทียบ กับมาตรฐานหรือคุณภาพอย่างอื่นที่มีอยู่แล้ว เพื่อดูว่าผลของการพัฒนาการที่เกิดขึ้นจากกระบวนการเรียนการสอนที่แล้วมานั้นดีหรือไม่ดี ควรจะมีการปรับปรุงแก้ไขหรือไม่อย่างไร การวัดเพื่อการประเมินผลทางพลศึกษาส่วนมากมักจะกระทำเพื่อการให้คะแนนนักเรียนหลังจากได้เรียนจบวิชาแต่ละวิชาในภาคเรียนการศึกษาหนึ่งๆ หรือจบหลักสูตรการเรียนหนึ่งๆ เรียบร้อยแล้ว

3. ความรู้เกี่ยวกับกีฬาไทย

ประวัติสมาคมกีฬาไทย (สมาคมกีฬาไทยในพระบรมราชูปถัมภ์. 2550: ออนไลน์)

กีฬาไทย มรดกของชาติอันงดงาม ที่บ่งบอกความเป็นเอกลักษณ์ เอกราช และสะท้อนถึง ศิลปวัฒนธรรมไทยอันทรงคุณค่ายิ่ง ที่บรรพชนไทยได้สืบสานสู่ลูกหลานอย่าง ต่อเนื่อง ถึงแม้ กระแสเทคโนโลยีสมัยใหม่จะเข้ามามีบทบาทต่อวิถีชีวิตประจำวันมากขึ้น การรู้จักนำเทคโนโลยีเข้ามา ใช้ในชีวิตประจำวันเป็นเรื่องจำเป็น เป็นสิ่งที่ดี มีประโยชน์ แต่คนในสังคม จะต้องมีความสติ จะต้อง เลือกใช้เทคโนโลยีอย่างรู้เท่าทัน ภาวะทันสมัยเป็นสิ่งที่จะต้องถูกขับเคลื่อนอย่างไม่หยุดยั้ง แต่ ความทันสมัยที่มีจิตสำนึกของความเป็นไทยเป็นสิ่งสำคัญที่คนไทยทุกคนจะต้องมีอยู่ในหัวใจ ตลอดเวลา เด็ก ๆ รุ่นใหม่รู้จักแต่เกมคอมพิวเตอร์ ในขณะที่เกมการเล่นของไทยไม่ว่า ฐกิงหนาง วีรชีข่าวสาร ดีจับ การชักกว่าว ตะตะกร้อ ชกมวย ฟันดาบ ได้ถอยห่างจากวิถีชีวิตของเด็ก ๆ รุ่นใหม่ และกำลังจะกลายเป็นตำนานที่ถูกลืมเลือน

ปัจจุบันเป็นที่ยอมรับกันว่ากีฬาเป็นกิจกรรมที่สำคัญในการดำเนินชีวิต เป็นภูมิคุ้มกันให้ ประชาชนตระหนักถึงความสำคัญของสุขภาพและพละนาสมัย ซึ่งนานาประเทศทั่วโลกได้เห็น ความสำคัญและส่งเสริมประชาชนให้ได้เล่นกีฬาจนเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต ประจำวัน

ประเทศไทยก็เห็นความสำคัญของการกีฬาเช่นกัน โดยเฉพาะในระดับ เยาวชน นอกจากนี้ยังตระหนักถึงความสำคัญของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีสมัยใหม่ที่มีบทบาทสำคัญใน การพัฒนากีฬาให้ก้าวหน้า เพื่อความเป็นเลิศ ประการสำคัญการกีฬายังเป็นส่วนหนึ่งที่แก้ปัญหา ทางการเมืองระหว่างประเทศได้เป็นอย่างดี ยิ่ง ในภาครัฐและภาคเอกชนได้ช่วยกันสนับสนุนส่งเสริม อย่างต่อเนื่อง ทั้งกีฬาสากลและกีฬาประจำชาติ สมาคมกีฬาไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ เป็นองค์กร หนึ่งที่พยายามรวบรวมกีฬาพื้นบ้านให้มีการแข่งขันมานานแล้ว สามารถวิเคราะห์ได้ว่าเป็นกีฬาที่มี กฎกติกาเกิดจากภูมิปัญญาของบรรพบุรุษไทย และนำมาพัฒนาให้เป็นกติกากการแข่งขันสากลได้ เช่น กีฬาว่าว ตะกร้อ กระบี่-กระบอง เป็นกีฬาพื้นบ้านที่เล่นกัน มาตั้งแต่สมัยกรุงสุโขทัย กรุงศรี อยุรยา ถึงสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ นิยมเล่นกันตั้งแต่พระมหากษัตริย์ถึงสามัญชน นอกจากนี้ยังมีกีฬา อีกรหลายประเภท เช่น ว่าวจุฬา-ปักเป้า ตะกร้อ หมากกรุก สกา หมากฮอส ฟันดาบไทย มวยไทย ว่าวจุฬาสายเร็ว วิ่งเปรี๊ยะ วิ่งกระสอบ แย่ลงรู ฯลฯ ซึ่งสมาคมกีฬาไทยฯ พยายามฟื้นฟู ส่งเสริม ให้ มีการแข่งขันกันมีโอกาสอันควร เพราะเป็นกีฬาที่มีเอกลักษณ์ ศิลปประจำชาติ ที่สมควรจะอนุรักษ์ และเผยแพร่ให้คนไทยและคนต่างชาติให้พบเห็น ดังนั้น เพื่อเป็นการอนุรักษ์ พัฒนา และสืบสาน กีฬาไทยให้เผยแพร่อย่างต่อเนื่อง กว้างขวางและสนองเจตนารมณ์ของภาครัฐบาลในการพัฒนา เยาวชนของชาติ

สมาคมกีฬาไทยฯ จึงเห็นสมควรจัดทำโครงการและแผนการดำเนินการ “มหกรรมว่าวไทย กีฬาไทย และดนตรีไทยเฉลิมพระเกียรติ 72 พรรษา สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ” เพื่อ กรอบในการดำเนินงานต่อไป

สมาคมกีฬาไทยมีหน้าที่ส่งเสริมเผยแพร่ และดำเนินการแข่งขันกีฬาไทย ซึ่งประกอบไปด้วย วัว ตะกร้อ หมากกรุกไทย กระบี่กระบอง มวยไทย สกา และกีฬาย่อยประเภทกีฬาพื้นเมืองของไทยด้วย กีฬาไทยซึ่งถือว่าเป็นศิลปะและวัฒนธรรมแห่งชาติมาตั้งแต่สมัยโบราณในสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงให้การสนับสนุนส่งเสริมอย่างจริงจัง โดยทรงตั้งคณะกรรมการเข้าร่วมดำเนินการในรูปแบบของสมาคม เรียกว่า สมาคมกีฬาสยาม

สมาคมกีฬาไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ เริ่มก่อตั้งมาตั้งแต่ปีพุทธศักราช 2470 มีคณะบุคคลกลุ่มหนึ่งก่อตั้งสมาคมขึ้นมา ใช้ชื่อว่า “สมาคมกีฬาสยาม” โดยมีท่าน พระยาภิรมย์ภักดีเป็นนายกสมาคมฯ จนถึงปี 2475 จึงได้มีการจดทะเบียนต่อนายทะเบียนเป็นการถูกต้อง

ในระหว่างปี พ.ศ.2475-2480 นายยิ้ม ศรีพงษ์ ได้รับเลือกให้ดำรงตำแหน่งนายกสมาคมกีฬาสยามเป็นคนที่2 มีการแข่งขันหมากกรุก วัว ตะกร้อวงเล็ก ตะกร้อวงใหญ่ ตะกร้อธง ตะกร้อข้ามตาข่าย และตะกร้อลอดบ่วง ผู้ประดิษฐ์ห่วงตะกร้อที่ใช้มาจนปัจจุบันนี้ คือหลวงมงคลแมน

ในระหว่างปี พ.ศ.2480-2484 นาวาเอกหลวงศุภชลาศัย ได้รับเลือกให้ดำรงตำแหน่งนายกสมาคมกีฬาไทยเป็นคนที่สามต่อมา

ในปี พ.ศ.2487 ประเทศสยามได้เปลี่ยนเป็นประเทศไทยสมาคมกีฬาสยามจึงได้เปลี่ยนชื่อเป็นสมาคมกีฬาไทยในปีเดียวกันนั่นเอง

หลังจากที่สมาคมกีฬาสยามเปลี่ยนชื่อเป็นสมาคมกีฬาไทยแล้วได้มีผู้ดำรงตำแหน่งนายกสมาคมตามลำดับดังนี้คือ

1. พระยาจินดารักษ์ พ.ศ.2487-2490
2. พันเอกหลวงรณสิทธิ์พิชัย พ.ศ.2490-2498
3. จอมพลเรือหลวงยุทธศาสตร์โกศล ร.น. 2490-2500
4. พลเอกประภาส จารุเสถียร

ในปี พ.ศ.2503 คณะกรรมการบริหารสมาคมกีฬาไทย ได้นำความกราบบังคมทูลพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช และพระองค์ได้ทรงโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมรับสมาคมกีฬาไทยไว้ในพระบรมราชูปถัมภ์ เมื่อวันที่18เมษายน เป็นต้นมา

ในปี พ.ศ.2513 หลวงสัมฤทธิ์วิศวรธรรมได้รับเลือกให้ดำรงตำแหน่งนายกสมาคมกีฬาไทย แต่เนื่องจากสุขภาพไม่ดีจึงลาออก และได้มีการเลือกคณะกรรมการบริหารสมาคมขึ้นใหม่จนถึงปี พ.ศ. 2521 จึงมีการเลือกคณะกรรมการบริหารสมาคมขึ้นในระหว่างปี พ.ศ. 2522-2526 ต่อมาสมาคมกีฬาไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ เป็นสมาชิกของสหพันธ์กีฬาเอเชีย (Association Sepak Takraw Federation Asia) เมื่อปี พ.ศ. 2508 สมาคมได้พยายามปรับปรุงกิจกรรมของสมาคมทั้งในด้านการบริหารจัดการตัวบุคลากรบริหารงาน การจัดการแข่งขันและเผยแพร่ให้เป็นไปอย่างกว้างขวาง กรุงเทพมหานครได้ให้แผนกกีฬาจัดการแข่งขันกีฬาไทยเป็นประจำทุกปี นับได้ว่าเป็นการสนับสนุนกิจกรรมของสมาคมกีฬาไทยอีกทางหนึ่งด้วย กีฬาไทยที่ถือเป็นสัญลักษณ์ประจำชาตินั้นประกอบไปด้วยกีฬาหลายประเภท คือ มวยไทย กระบี่กระบอง ตะกร้อ วัว แข่งเรือ หมากกรุกและกีฬาพื้นเมืองต่างๆ

สมาคมกีฬาไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ เป็นสมาคมที่มีประวัติศาสตร์อันยาวนานกว่า 77 ปี ถึงแม้จะเป็นสมาคมเล็กๆ แต่ได้ทำหน้าที่อันยิ่งใหญ่ ได้สืบสานมรดกของชาติไทย ถ่ายทอดให้อุ่นชนรุ่นแล้วรุ่นเล่า ได้ซึมซับรับรู้ถึงโลกของเด็กวัยเยาว์อันสดใสมีกีฬาไทย มีการละเล่นไทยๆ ให้เด็กๆ ได้หวนคำนึงถึง และได้เติบโตมาด้วยความภาคภูมิใจในความเป็นไทย ซึ่งสมาคมกีฬาไทยได้เติมเต็มวิถีความเป็นไทยมาอย่างต่อเนื่องไม่ขาดสาย

ชีวะ รื่นถวิล (2534 : 12-17) ได้กล่าวสรุปถึงความเป็นมา และวิวัฒนาการของกีฬาไทย โดยสรุปไว้ว่า การเล่นกีฬาไทยได้เริ่มมีมาแต่สมัยสุโขทัยเป็นต้นมา และได้วิวัฒนาการเรื่อยมาในระยะเริ่มแรกนิยมเล่นกันในวันสำคัญต่างๆ เช่น งานบวช วันตรุษ-สงกรานต์ เป็นต้น เนื่องจากอยู่ในภาวะสร้างชาติ และภาวะศึกสงคราม ทำให้ต้องมีการเตรียมทัพอยู่ตลอดเวลาจนในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ตอนต้น ไทยได้ทำสงครามเก้กัพกับพม่า การรบส่วนใหญ่เป็นแบบตะลุมบอนจึงได้มีการฝึกทหารในการใช้อาวุธสั้น อันได้แก่ มีด ดาบ กระบี่กระบอง มวยไทย เพื่อฝึกคนให้มีร่างกายแข็งแรง มีความสามารถในการรบ จึงจัดได้ว่าเป็นการพลศึกษาเพื่อการสงคราม โดยเฉพาะกระบี่กระบองได้รับความนิยมเป็นอันมาก ในสมัยรัชกาลที่ 2 จนมาในระยะหลังภาวะศึกสงครามได้ลดน้อยลงจึงได้มีการส่งเสริมกีฬาไทยอย่างกว้างขวาง พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวได้ทรงส่งเสริมโดยทรงตั้ง “มวยหลวง” เพื่อทำหน้าที่เผยแพร่ควบคุมและจัดการฝึกฝนให้กับชายไทย โดยควบคุมกีฬามวยไทย กระบี่กระบอง ดาบ ว่าว ตะกร้อ ว่าว เป็นต้น พระองค์ทรงแต่งตั้งผู้มีฝีมือในด้านนี้ให้เป็นหัวหน้า และให้บุคคลดังกล่าวมียศตำแหน่งด้วย เช่น หมื่นแม่หม้ายหมัด และขุนซังัดเชิงรุก ผู้ที่ได้เป็นมวยเหล่านี้จะได้รับพระราชทานเบี้ยหวัดรายปี และไม่ต้องเสียส่วยอากรใดทั้งสิ้น และคอยจัดกีฬาไทยดังกล่าวออกแสดงในงานต่างๆ ตามพระราชประสงค์ ทำให้มีผู้นิยมเล่นกีฬา และจัดเป็นกีฬาประจำชาติมาจนปัจจุบัน เช่น การเล่นมวยไทย กระบี่กระบอง ดาบ การแข่งเรือ ว่าว ตะกร้อ เป็นต้น

ดังได้กล่าวมาแล้วว่า กีฬาไทยได้รับการสนับสนุนส่งเสริมมาตั้งแต่กรุงรัตนโกสินทร์ตอนต้น จนกระทั่งได้มีหน่วยงานที่รับผิดชอบ คือ สมาคมกีฬาไทย มีหน้าที่ส่งเสริม เผยแพร่และดำเนินการจัดการแข่งขันกีฬาไทย ทั้งกระบี่กระบอง มวยไทย ว่าว ตะกร้อ หมากกรุก สกา และกีฬาประเภทพื้นเมืองของไทยด้วย โดยได้จดทะเบียนถูกต้องตามกฎหมาย เมื่อวันที่ 5 มกราคม พ.ศ. 2475 และเรียกชื่อว่า สมาคมกีฬาสยาม เลขทะเบียนที่ 120 วัตถุประสงค์ของสมาคมคือ

1. ดำรงไว้ซึ่งกีฬาอันถือเป็นศิลปะ และวัฒนธรรมประจำชาติ
2. เพื่อส่งเสริม และสนับสนุนกีฬาประจำชาติไทย คือ ว่าว ตะกร้อ กระบี่กระบอง มวยไทย และกีฬาอื่นๆ ที่เห็นสมควร

3. เพื่อเผยแพร่ และรักษาไว้ซึ่งกีฬาอันเป็นศิลปะ และวัฒนธรรมของชาติแก่ชนรุ่นหลัง
4. จัดให้มีการแข่งขันกีฬาไทยอย่างน้อย ปีละ 1 ครั้ง

สมาคมกีฬาไทย ได้ปรับปรุงกิจกรรมของสมาคมทั้งในด้านการให้บริการการจัดหาบุคคลบริหารงาน การจัดการแข่งขัน และเผยแพร่ให้เป็นไปอย่างกว้างขวาง โดยจัดให้มีการแข่งขัน ณ ท้องสนามหลวง จวบจนปัจจุบัน

ประโยชน์ของกีฬาพื้นเมืองไทย

ชัชชัย โกมารทัต (2549) ได้กล่าวถึงประโยชน์และคุณค่าของกีฬาพื้นเมืองไทย ดังนี้

1. กีฬาพื้นเมืองไทยช่วยทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมทางด้านกีฬาไทยของชาติ กีฬาพื้นเมืองไทยจัดเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ เป็นภาพสะท้อนให้เห็นและเข้าใจถึงชีวิตความเป็นอยู่ รวมทั้งวัฒนธรรมแบบไทยๆ ที่สามารถซึมซับรับได้จากการเล่นกีฬาพื้นเมืองไทย โดยกระบวนการขัดเกลาทางสังคม ผ่านการเล่นกีฬาพื้นเมืองไทย (Socialization Via Thai Traditional Sport) ตัวอย่างเช่น การเล่นวัวต่างของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ที่ใช้ผู้เล่น 3 คน คนหนึ่งเป็นวัวคลาน 2 มือ 2 เข่า อีก 2 คนนั่งห้อยอยู่บนหลังคนเป็นวัว ไขว้ขา มือจับเท้าซึ่งกันและกัน ลักษณะเหมือนกับต่างใส่ของบนหลังวัว เป็นการสะท้อนวิถีชีวิตของคนภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ที่นิยมนำภาระสิ่งของใส่ตะกร้า 2 ใบ วางพาดบนหลังวัว ขนของเดินทางไป เป็นต้น ในสมัยโบราณเรื่อยมาจนถึงสมัยตอนต้นกรุงรัตนโกสินทร์ ความหมายของคำว่า"การละเล่น" ส่วนหนึ่งก็คือ การแข่งขันกีฬาหรือกรีฑา ซึ่งก็คือการแข่งขันกีฬาพื้นเมืองไทยนั่นเอง ในปัจจุบัน
2. กีฬาพื้นเมืองไทยให้คุณค่าไม่ยิ่งหย่อนกว่ากีฬาสากล
3. กีฬาพื้นเมืองไทยช่วยส่งเสริมและสร้างคุณลักษณะ สนุกสนาน สัมผัสสามัคคี และเข้าใจดีต่อกันได้อย่างแท้จริง
4. กีฬาพื้นเมืองไทยสามารถเข้าร่วมได้ทุกเพศ ทุกวัย และเข้าร่วมได้จำนวนมาก
5. กีฬาพื้นเมืองไทยจัดเป็นกีฬาเพื่อนันทนาการที่ดี (Sport for Recreation)
6. กีฬาพื้นเมืองไทยเป็นกีฬาที่ประหยัดค่าใช้จ่าย
7. กีฬาพื้นเมืองไทยช่วยกระตุ้นเศรษฐกิจภายในประเทศ ช่วยส่งเสริมการใช้สินค้าไทย
8. กีฬาพื้นเมืองไทยเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมเศรษฐกิจพอเพียง

4. การเรียนการสอนวิชากีฬาไทย

สรุปโดยรวมแล้ว กีฬาไทยที่โรงเรียนในระดับมัธยมศึกษาจัดเข้าไว้ในหลักสูตร มีจำนวน 3 กีฬา คือ กระบี่กระบอง ตะกร้อ และมวยไทย ดังนี้

หลักสูตรมวยไทยขั้นพื้นฐาน (ไพบุลย์ ศรีชัยสวัสดิ์. 2547; อ้างอิงจาก สำนักพัฒนาการกีฬาและนันทนาการ. 2545)

คุณภาพผู้เรียน / ผลการเรียนรู้มวยไทย

ผู้เรียนมวยไทยตามหลักสูตรนี้ครบถ้วน จะมีคุณภาพซึ่งแสดงออกเป็นพฤติกรรมอันเป็นผลจากการเรียนรู้ ดังนี้

1. มีความรู้ ความเข้าใจสามารถจำแนกความแตกต่าง และเปรียบเทียบคุณค่าเชิงศิลปะมวยไทยกับการต่อสู้แบบอื่นๆ ได้
2. สามารถใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์พัฒนาความสามารถทางมวยไทยและสมรรถภาพเพื่อสุขภาพได้

3. มีความชื่นชม ภาคภูมิใจในมวยไทยที่เป็นศิลปวัฒนธรรมประจำชาติเห็นคุณค่า อนุรักษ์ ปกป้อง และเผยแพร่ศิลปะมวยไทยได้อย่างถูกต้อง เหมาะสมเป็นประจำ

4. มีคุณธรรม จริยธรรม ในเรื่องความรับผิดชอบ มีวินัย มีน้ำใจเป็นนักกีฬา มีความสามัคคี และมีความกตัญญู

5. มีทักษะเกี่ยวกับศิลปะมวยไทยปฏิบัติ สาธิตได้ถูกต้อง สามารถประยุกต์ใช้ศิลปะมวยไทยในการสร้างสมรรถภาพ เพื่อสุขภาพ การแข่งขันและการต่อสู้ป้องกันตัวอย่างได้ผล

ผลการเรียนรู้มวยไทยในระดับชั้นมัธยมศึกษา ช่วงชั้นที่ 3

1. แสดงทักษะมวยไทยได้ทั้งแบบอยู่กับที่ แบบเคลื่อนที่ ในลักษณะผสมผสาน
2. เปรียบเทียบประสิทธิภาพของรูปแบบการเคลื่อนไหวของมวยไทยในชีวิตประจำวัน
3. แสดงการเคลื่อนไหวที่ใช้ทักษะกลไกเป็นพื้นฐานและนำไปสู่การเคลื่อนไหวที่มีรูปแบบเฉพาะในมวยไทย

4. เห็นคุณค่าของมวยไทยทั้งในฐานะเอกลักษณ์ และวัฒนธรรมของชาติไทย
5. มีน้ำใจเป็นนักกีฬา กตัญญูรู้คุณและปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนของศิลปะมวยไทย
6. นำความรู้มวยไทยไปใช้ประโยชน์ในการสร้างเสริมสมรรถภาพ เพื่อสุขภาพและการระวังดูแลความปลอดภัย

7. สามารถปฐมพยาบาลหลังการฝึก

ช่วงชั้นที่ 4

1. แสดงการเคลื่อนไหวอย่างสร้างสรรค์ในมวยไทย
2. วิเคราะห์ความคิดรวบยอดเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวแบบต่างๆ ในการเล่นกีฬามวยไทย
3. ประยุกต์ความคิดรวบยอดจากหลักทางวิทยาศาสตร์
4. เห็นคุณค่าของมวยไทย อนุรักษ์ ปกป้อง เผยแพร่ศิลปะมวยไทย
5. มีน้ำใจเป็นนักกีฬา กตัญญู ปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนของศิลปะมวยไทยในฐานะเป็นเอกลักษณ์ของชาติ

6. นำความรู้เกี่ยวกับมวยไทย ไปใช้ในการสร้างเสริมสมรรถภาพและดูแลเพื่อสุขภาพการดูแลความปลอดภัย

7. สามารถดูแลและปฐมพยาบาลหลังการฝึก

ขอบข่ายเนื้อหากีฬามวยไทย

1. ประวัติศาสตร์มวยไทย

- ภูมิหลัง
- พัฒนาการมวยไทย

2. ประโยชน์ของมวยไทยและการนำไปประยุกต์

3. ระเบียบปฏิบัติและวัฒนธรรมของศิลปะมวยไทย

4. การไหว้ครู

5. นวอาวุธ มวยไทย
6. จุดสำคัญในร่างกายมนุษย์ที่เป็นเป้าหมายของหมัด ,เท้า ,เข่า ,ศอก
7. อุปกรณ์การฝึกมวยไทย
8. การป้องกันและหลีกเลี่ยงการบาดเจ็บในการฝึกมวยไทย
9. การตั้งท่า
10. การเคลื่อนไหวแบบอยู่กับที่และแบบเคลื่อนที่
11. ทักษะการใช้หมัด ,เท้า , เข่า , ศอก
12. ทักษะการรุก
13. ทักษะการรับ
14. ทักษะการรับ และตอบโต้
15. ท่าฝึกทักษะมวยไทย
  - 15.1 ไม้มวย
  - 15.2 แบบฝึกไม้มวย
16. กติกาการแข่งขันมวยไทย
17. การบริหารร่างกายด้วยทักษะมวยไทย
18. การอบอุ่นร่างกาย
19. การสร้างเสริมสมรรถภาพทางกาย
20. หลักวิทยาศาสตร์การเคลื่อนไหวในมวยไทย

5. ระเบียบกระบอง

ในส่วนกีฬาไทยชนิดกระบี่กระบองนั้น มนุษย์ได้มีกรูจักการใช้อาวุธมาตั้งแต่สมัย ดึกดำบรรพ์ เพราะอาวุธเป็นเครื่องมือสำคัญในการใช้แสวงหาอาหาร และใช้เป็นอาวุธสำหรับ ป้องกันตัวที่อาจเกิดจากศัตรู และสัตว์ร้ายต่างๆ วัตถุที่นำมาใช้เป็นอาวุธมักเป็นวัตถุแข็งแรงตาม ธรรมชาติ และหาได้ง่าย ฉะนั้นอาวุธจึงมีความแตกต่างกันรูปร่าง ลักษณะ ที่เหมาะกับงาน และ ผู้ใช้ รวมทั้งมีคุณภาพดีขึ้นด้วย ซึ่งต่อมาได้ใช้เพียงการล่าสัตว์มาเป็นอาหาร หรือปกป้องตนเอง แต่มีการนำมาใช้เพื่อการประหารศัตรู หรือพวกเดียวกันเอง คนชาติไทยก็มีการใช้อาวุธกัน มาแต่โบราณ ทั้งเพื่อการหาอาหาร และการสงคราม อาวุธเหล่านั้นก็คือศาสตราวุธที่ใช้ในการ สงคราม จึงทำให้เชื่อได้ว่ากระบี่กระบองเป็นเกมการเล่นของนักรบไทยแต่โบราณ ที่ที่การสอนกัน ตามสำนักดาบ กรม กองทหารต่างๆ เพื่อฝึกร่างกายให้แข็งแรง รู้จักศิลปะในการป้องกันตัวและเป็น กำลังสำคัญของกองทัพ ดั้งในประวัติศาสตร์การทำสงครามของไทย ตั้งแต่สมัยสุโขทัยเป็นต้นมา จนมาถึงในรัชกาลที่สอง แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ทรงโปรดกีฬากระบี่กระบองเป็นอันมาก และได้ทรง กล่าวถึงการเล่นกระบี่กระบองไว้ในหนังสืออิเหนา ตอนอิเหนาเข้าพบท้าวหมันหยว่า “ได้ยินเขา ระเบียบแล้วว่า เจ้าชานาญการกระบี่ ทำทางทำนองคล่องดี วันนี้จึงรำให้หน้าดู แล้วให้เสนาภิดาหยัน

จัดกันขึ้นดีทีละคู่ ทั้ง โส่ตั้ง ดาบ เฉลยมลายู จะได้ดูเล่นเป็นขวัญตา” (ฟอง เกิดแก้ว. 2527 : 58)

สัมพันธ์ พงษ์ทอง (2526 : 216) ได้กล่าวถึง การเล่นกระบี่ว่าเป็นการเล่นอย่างหนึ่งของกระบี่กระบอง ซึ่งประกอบไปด้วยการเล่นโดยใช้อาวุธต่างๆ เช่น กระบี่ ดาบสองมือ ง้าว พลอง เป็นต้น กระบี่กระบองเป็นการเล่นโดยจำลองรูปแบบของการรบสมัยโบราณมาใช้เล่นเพื่อเป็นการฝึกซ้อมการรบ ปัจจุบันเล่นเพื่อความสนุกสนาน ใช้ในการป้องกันตัว และดำรงไว้เป็นวัฒนธรรมสืบต่อไป

อนึ่ง ฟอง เกิดแก้ว ศิษย์ท่านหนึ่งของท่านอาจารย์นาค เทพหัสดิน ณ อยุธยา ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการเล่นกระบี่กระบอง (ฟอง เกิดแก้ว. 2527 : 464) ไว้ว่า

1. ใช้สำหรับต่อสู้ป้องกันภัยได้เป็นอย่างดี
2. เป็นการพลศึกษาที่ดี คือ เป็นการออกกำลังกายทุกส่วนของร่างกาย
3. เป็นกีฬาที่ฝึกน้ำใจได้เป็นอย่างดี
4. เป็นเกมที่ฝึกอวัยวะต่างๆ ของร่างกาย โดยเฉพาะการตัดสินใจ
5. เป็นการเชิดชูศิลปะประจำชาติ

สุจิตรา สุคนทรทรัพย์ (2540 : 58) กล่าวว่า กระบี่กระบอง เป็นการต่อสู้ป้องกันตัวจัดเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ เป็นศาสตร์ คือเป็นวิชาที่สามารถศึกษาค้นคว้าความรู้ได้ มีระเบียบแบบแผนในการศึกษาที่แน่นอน เป็นศิลป์ คือมีเทคนิคที่ได้มาจากการประยุกต์ความรู้มาใช้เติมไปด้วยวิธีการ กลยุทธ์ลวดลาย ซึ่งยากจะเรียนรู้และปฏิบัติได้อย่างเจนจบ และแต่ละคนจะมีการพัฒนาเทคนิควิธี ที่ไม่ซ้ำแบบกัน

จุลทรรศน์ พยาฆรานนท์ (2533 : 67) กล่าวว่า กระบี่กระบอง เป็นวิชาที่ผู้เรียนต้องฝึกทำของทักษะการต่อสู้และทักษะการรำ ทักษะการต่อสู้ของกระบี่กระบองที่เป็นท่าพื้นฐาน หรือท่าหลักเรียกว่า แม่ไม้ เช่นเดียวกับมวยไทย แม่ไม้ในการฝึกกระบี่กระบอง มีทั้งท่ารุกและท่ารับ ซึ่งเป็นท่าที่ผู้เรียนต้องฝึกหัดให้คล่องแคล่ว ชำนาญ

ความหมายโดยสรุป กระบี่กระบอง หมายถึง ศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวประจำชาติไทย ตั้งแต่สมัยโบราณ โดยการนำเอาอวัยวะของร่างกายได้แก่ หมัด เท้า เข่า ศอก และศีรษะ มาใช้ประกอบกับอาวุธในการต่อสู้ป้องกันตัว ซึ่งกระบี่กระบองถือว่าเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ คือสามารถศึกษาหาความรู้ได้ และมีเทคนิคในการใช้โดยการนำมาประยุกต์ใช้

ในปี พ.ศ. 2501 บัว นิลอาษา (สัมพันธ์ พงษ์ทอง. 2526 : 25; อ้างอิงจาก บัว นิลอาษา) ได้เขียนหนังสือ “แนวสอนอาวุธโบราณ”ที่ได้คิดค้นขึ้นจากหลักเดิม โดยรวบรวม เรียบเรียง การเล่นกระบี่กระบอง แบ่งออกเป็นอาวุธ 7 อย่าง คือ

1. กระบี่
2. กระบอง
3. ดาบสองมือ
4. ดาบโล่
5. ง้าว

6. ไม้สั้น หรือตั้ง

7. มวยไทย

ประโยชน์ของกระบี่กระบอง

1. กระบี่กระบอง เป็นวิชาการต่อสู้ป้องกันตัวในสมัยโบราณนับว่าเป็นวิชาของนักรบ หรือทหารโดยตรง ด้วยการใช้อาวุธเข้าประชิดทำการตะลุมบอนกันได้ผลดีที่สุด มีการเรียนศิลปศาสตร์ เพลงอาวุธต่าง ๆ เช่น มีวิชาซ่าง ม้า โล่ ดาบ ตั้ง กริช ก้นหย่น โดมร ตำรับตำราพิชัยสงคราม เวทมนตร์คงกระพัน ชำนิชานาญเป็นการดี (สุวัฒน์ พิณิจพงศ์. ม.ป.ป: 9) แม้แต่การรบ สมัยปัจจุบัน นานาประเทศมีอาวุธมากมายหลายชนิดก็ตาม แต่เมื่อถึงขั้นตะลุมบอนกระบี่กระบอง ก็คงใช้เป็นอาวุธในการต่อสู้ที่มีประโยชน์มากเช่นกัน

นอกจากจะเป็นวิชาการของทหารโดยตรงแล้ว ยังเป็นวิชาเรียนไว้เพื่อใช้ในการต่อสู้ป้องกันตัวในยามคับขันได้ เช่นขณะที่มีศัตรูจะมาทำร้าย ก็สามารถใช้วิชากระบี่กระบองที่ได้เรียนรู้ หรือฝึกฝนมา ต่อสู้ป้องกันตัว สามารถพ่นจากหนักให้เป็นเบาได้ เช่นแทนที่จะเจ็บตัวมากก็สามารถลดการเจ็บปวดให้น้อยลง หรือแทนที่จะเจ็บเล็กน้อย ก็อาจจะไม่เป็นอันตรายเลย ยิ่งฝ่ายศัตรูไม่ได้เรียน หรือฝึกฝนกระบี่กระบองมาเลย ยิ่งทำให้เราได้เปรียบศัตรูในการต่อสู้

2. กระบี่กระบองเป็นวิชาพลศึกษาที่ตืออย่างหนึ่ง คือกิจกรรมการออกกำลังกายได้ทุกส่วนของร่างกาย มีการเคลื่อนไหวตลอด ทั้งขณะนั่ง ยืน เดิน วิ่ง กระโดด ตี รับ เป็นต้น ฝึกประสาทสัมผัสให้อวัยวะต่าง ๆ ทำงานประสานสัมพันธ์กันได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีความคล่องแคล่วว่องไว และเป็นกิจกรรมที่เหมาะสมกับคนทุกเพศทุกวัย

นอกจากนี้ยังมีประโยชน์ด้านการออกกำลังกาย เพื่อบำรุงร่างกายให้สมบูรณ์ แข็งแรง และยังเป็นเกมที่สนุกสนานตื่นเต้น ทั้งผู้เล่นและผู้ดูอีกด้วย เนื่องจากการเล่นกระบี่กระบอง ในการต่อสู้ ทั้งคู่จะต้องเสี่ยงอันตรายมิใช่น้อย ใครพลาดหรือเสียท่า ย่อมได้รับอันตราย จึงเป็นเกมที่ถูกใจคนไทย ซึ่งเป็นเป็นนักรบมาโดยตลอด

3. กระบี่กระบองเป็นกีฬาที่ฝึกฝนน้ำใจได้อย่างดีเลิศ คือก่อให้เกิดความกล้าหาญ ความอดทน ไม่หวั่นเกรง หรือหวาดกลัวต่ออันตรายที่จะต้องเผชิญ หรือต่อสู้กันซึ่ง ๆ หน้า เพราะนักกระบี่กระบองทุกคน เวลาฝึกซ้อม เล่นหรือแข่งขัน ไม่เคยสวมเครื่องป้องกันใด ๆ การตีก็ไม่มี ข้อห้าม จะตีส่วนใดก็ได้ ฉะนั้น ถ้าผู้รับ รับไม่ดี พลาดพลั้งให้กระทบส่วนใดของร่างกาย ก็ย่อมได้รับบาดเจ็บบ้าง จึงเป็นการฝึกน้ำใจให้มีความทรหดอดทน ไม่มุกทะลุโมโหง่าย สามารถควบคุมอารมณ์ของตนได้

4. กระบี่กระบองเป็นศิลปะประจำชาติไทย กระบี่กระบองนับได้ว่าเป็นศิลปะประจำชาติไทยอย่างหนึ่ง เพราะไม่ว่าจะเป็น การตี การรับ ก็ประกอบด้วยท่วงท่าที่สวยงาม มีเทคนิคการร้ายรำก็เป็นส่วนประกอบที่ดีและสวยงามตามแบบนาฏศิลป์ การแสดงตั้งแต่ต้นจนจบก็ต้องเป็นไปตามระเบียบแบบแผน และถือเป็นระเบียบปฏิบัติสืบต่อกันมาจนกระทั่งทุกวันนี้

นอกจากประโยชน์ดังกล่าวแล้ว อุปกรณ์การเล่นก็ไม่มากมายนัก สามารถจัดทำขึ้นเองได้ วัสดุอุปกรณ์ก็ไม่แพง สถานที่ก็จัดหาง่ายไม่ใหญ่โตเหมือนกีฬาชนิดอื่น

6. มวยไทย

ประวัติมวยไทย (www.siamsport.co.th. 1999-2006: Online)

มนุษย์รู้จักคำว่า "ต่อสู้" ตั้งแต่มนุษย์เริ่มเกิดลืมตามาดูโลก ต้องต่อสู้กับทุกสิ่งทุกอย่าง รอบ ๆ ตัวเองและแม้แต่กับตัวเองก็มีได้ละเว้นจะต้องสู้ ต้องต่อสู้กับธรรมชาติและภัยของธรรมชาติ สิ่งสสารสัตว์ที่มุ่งร้ายหมายชีวิต หรือที่มนุษย์จะมุ่งเอาชีวิตเพื่อนำมาเป็นอาหารสำหรับยังชีวิต บางครั้งมนุษย์ก็ต่อสู้กันเอง เพื่อสิทธิในการครอบครองเป็นเจ้าของ เพื่อเสรีภาพ เพื่อป้องกันตนเอง หรืออื่น ๆ การต่อสู้ดังกล่าวอาจจะต้องใช้กำลังกายกำลังใจและกำลังความคิดเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย

มนุษย์จะต่อสู้เพื่อวัตถุประสงค์ใดก็ได้แล้วแต่จุดมุ่งหมายสูงสุดของการต่อสู้ ความอยู่รอดของชีวิตจากการต่อสู้มนุษย์ก็ได้พยายามคิดค้นวิธีการต่อสู้ เพื่อป้องกันให้ถึงแก่ชีวิตได้ภายในระยะเวลาอันสั้น หรือเมื่อทั้งสองฝ่ายมีอาวุธคู่มือการทำร้ายกันก็ทำได้ลำบากต่างก็ต้องเกรงซึ่งกันและกัน มนุษย์ก็พยายามใช้ความคิดที่จะหาหนทางเอาชนะ เอาชีวิตของคู่ต่อสู้ให้ง่ายและรวดเร็ว ป้องกันชีวิตตนเองให้ปลอดภัยมากขึ้นพยายามคิดค้นศึกษา ทดลอง ดัดแปลงแก้ไข เพื่อหาแนวทางที่จะต่อสู้และป้องกันตัวทั้งที่มีอาวุธและไม่มีอาวุธ ทำให้เกิดศิลปะการต่อสู้และป้องกันตัวขึ้นมา

มนุษย์ในแต่ละซีกโลกหนึ่ง หรือแต่ละภาคของโลก ต่างก็มีวิธีการต่อสู้และป้องกันตัวเป็นของตนเอง และแตกต่างกับการต่อสู้ของมนุษย์ในอีกซีกโลกหนึ่ง ทั้งนี้เพราะธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมรอบตัวแตกต่างกัน เช่น มนุษย์ในแถบขั้วโลกมีหิมะน้ำแข็งจับอยู่ตลอดปีหรือมีอากาศหนาวจัด การแต่งกายจะต้องแต่งด้วยเสื้อผ้าหนาๆ เพื่อป้องกันความหนาวที่จะมาทำอันตรายต่อผิวหนัง ความคล่องตัวในการเคลื่อนไหวไม่ค่อยมีการต่อสู้มักจะใช้ประโยชน์จากเครื่องแต่งกายที่หนา โดยการจับรั้งเพื่อทำการหุ้ม หรือใช้ขอบเสื้อส่วนที่เป็นปกและคอเสื้อรัดคอหรือใช้เกี่ยวพันไม่ให้คู่ต่อสู้เคลื่อนไหวได้ ซึ่งเป็นแขนงหนึ่งของการต่อสู้ป้องกันตัวแบบจับหุ้ม ได้แก่ ยูโด มวยปล้ำ ไอคิโด

สำหรับมนุษย์ที่เกิดในบริเวณอากาศอบอุ่นและค่อนข้างร้อน การแต่งกายจะแต่งด้วยเสื้อผ้าที่บาง ไม่รู้มรุ่ม มีความคล่องตัวในการเคลื่อนไหวดีการต่อสู้จึงมักจะอาศัยการเตะต่อย ซึ่งเป็นแขนงหนึ่งของการต่อสู้ป้องกันตัว แบบเตะต่อย เช่น มวยไทย มวยสากล เสี้ยวลิ้มของจีนคาราเต้ ของญี่ปุ่น หรือเทควันโดของเกาหลี เราจะสังเกตเห็นว่า ศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวบางประเภทจะมีลักษณะคล้าย ๆ กัน เช่นแขนงวิชาการเตะต่อย อาจกล่าวได้ว่า ศิลปะประเภทนี้ก็อาจจะกล่าวได้ยาก เพราะการคิดค้นทดลองฝึกฝน มักจะเลียนแบบธรรมชาติเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้นความคล้ายคลึงกันจึงย่อมจะเป็นไปได้

มนุษย์ได้พยายามคิดค้นการต่อสู้มือเปล่าเพื่อให้ตนเองปลอดภัยจากสิ่งรอบข้าง โดยใช้อวัยวะของร่างกายเป็นอาวุธเข้าต่อสู้ เช่น มือและเท้า กำหนดระเบียบแบบแผนมีหลักเกณฑ์ในการต่อสู้สิ่งต่างๆ รวมกันเรียกว่า "มวย"

บรรพบุรุษมีความเฉลียวฉลาดในการคิดค้น ดัดแปลงและพลิกแพลงในการใช้อวัยวะทุก ส่วนของร่างกาย เช่น มือ, เท้า, เข่า, ศอก และศีรษะเข้าต่อสู้ป้องกัน ปิดป้องส่วนที่อ่อนแอของ ร่างกายได้เป็นอย่างดี วิธีการต่อสู้และป้องกันตนเองของไทย ซึ่งจะหาการต่อสู้ของชาติอื่นมาเทียบ ไม่ได้ การต่อสู้มือเปล่าของไทยเป็นศิลปะแห่งการต่อสู้ประจำชาติ เรียกว่า "มวยไทย"

มวยไทยเป็นศิลปะของการต่อสู้ป้องกันตัวได้จริงสามารถนำไปใช้ได้ทั้งในการต่อสู้และใน การกีฬา ศิลปะประเภทนี้บรรพบุรุษของชาติไทยใช้อบรมสั่งสอนสืบทอดกันมาให้ดำรงอยู่ตลอดไป บรรดาชายฉกรรจ์จะได้รับการสั่งสอนฝึกฝนศิลปะประเภทนี้อย่างชัดเจนทั้งสิ้น การใช้อาวุธรบสมัย โบราณ เช่น กระบี่ กระบอง ดาบ ง้าว ทวน ฯลฯ นักรบไทยจะนำไปประกอบการต่อสู้ที่มีชั้นเชิงสูง เดิมมักจะฝึกสอนกันเฉพาะบรรดาเจ้านายชั้นสูงนับตั้งแต่พระมหากษัตริย์และขุนนางฝ่ายทหาร เท่านั้น

ต่อมาจึงแพร่หลายไปถึงสามัญชน ได้รับการถ่ายทอดวิทยากรจากครูอาจารย์ ซึ่งเดิมเป็น ยอดทหารขุนพล ยอดนักรบของชาติมาแล้วได้ละเพศมรธาเข้าสู่เพศบรรพชิต พยายามถ่ายทอด วิทยากรให้แก่ศิษยานุศิษย์ และสืบเนื่องมาจากไทยมีศาสนาพุทธเป็นศาสนาประจำชาติ ครูอาจารย์ ที่สอนอยู่ในเพศบรรพชิตจึงทำให้มวยไทยกับศาสนาพุทธมีความสัมพันธ์กันจนแยกไม่ออก ซึ่งจะ สังเกตได้จากก่อนการชก นักมวยจะมีการไหว้ครู ร่ายมนต์คาถาตามร่างกายก็มีเครื่องรางของขลัง เช่น ผ้าประเจียดรัดแขน หรือมงคลสวมศีรษะ เป็นต้น

มวยไทยเริ่มขึ้นในสมัยใดไม่ปรากฏ และไม่มีหนังสือเล่มใดเขียนไว้ว่าเกิดขึ้นในสมัยใดแต่ เท่าที่ได้ปรากฏนั้นมวยไทยได้เกิดขึ้นมานานแล้ว และอาจเกิดขึ้นมาพร้อมๆ กับชาติไทยด้วยซ้ำ เพราะมวยไทยนั้นเป็นศิลปะประจำชาติของไทยเราจริงๆ ยากที่ชาติอื่นจะเลียนแบบได้

มวยไทยในสมัยก่อนเท่าที่ทราบจะมีการฝึกฝนอยู่ในบรรดาหมู่ทหาร เพราะในสมัยก่อน ไทยเราได้มีการรบพุ่งและสู้รบกันกับประเทศเพื่อนบ้านบ่อยๆ การสู้รบในสมัยนั้นยังไม่มีปืนจะสู้กัน มีแต่ดาบทั้งสองมือและมือเดียว เมื่อเป็นเช่นนี้การรบพุ่งก็ต้องมีการประชิดตัว คนไทยเห็นว่าการรบ ด้วยดาบนั้นเป็นการรบพุ่งที่ประชิดตัวมากเกินไป บางครั้งคู่ต่อสู้อาจจะเข้ามาฟันเราได้ง่ายขึ้น ทำให้ แพ้คู่ต่อสู้ได้

ต่อมาเมื่อในหมู่ทหารได้รับการฝึกถีบ เตะแล้ว มีผู้คิดว่าทำอย่างไรเราจึงจะใช้การถีบ และ เตะนั้นมาเป็นศิลปะสำหรับการต่อสู้ด้วยมือได้ จึงได้มีผู้ที่จะฝึกหัดการต่อสู้ป้องกันตัวสำหรับการ ใช้แสดงเวลามีงานเทศกาลต่างๆ ไว้วัดชาวบ้าน และเป็นของแปลกสำหรับชาวบ้าน เมื่อเป็นเช่นนี้ มานานเข้าชาวบ้านหรือคนไทยได้เห็นการถีบ-เตะอย่างแพร่หลายและบ่อยเข้า จึงทำให้ชาวบ้านมี การฝึกหัดมวยไทยกันมากจนถึงกับตั้งเป็นสำนักฝึกกันมากมายแต่สำนักที่ฝึกมวยไทยก็ต้องเป็น สำนักดาบที่มีชื่อดีมาก่อนและมีอาจารย์ดีไว้ฝึกสอน ดังนั้นมวยไทยสมัยนั้นจึงฝึกเพื่อมีความหมาย 2 อย่างคือ

1. เพื่อไว้สำหรับสู้รบข้าศึก
2. เพื่อไว้ต่อสู้ป้องกันตัว

สมัยอาณาจักรน่านเจ้า

พ.ศ. 1291 พระเจ้าฟ้างุ้ม ได้รวบรวมอาณาจักรไทยขึ้น เรียกว่า อาณาจักรน่านเจ้า และมีกษัตริย์ที่เข้มแข็งปกครองอยู่นาน ไทยต้องทำสงครามกับจีนอยู่ตลอดเวลา บางครั้งก็เป็นมิตร บางครั้งก็เป็นศัตรูกัน ในสมัยนั้นมีการฝึกใช้อาวุธบนหลังม้า รู้จักใช้หอก ใช้ง้าว ในสมัยล้านนาไทย ได้มีวิชาการต่อสู้ป้องกันตัว และวิชาเจิ้ง (การต่อสู้แบบจีนชนิดหนึ่งคล้ายๆ มวยจีน) การรบเพลง อาวุธและตำราพิชัยสงคราม จะสังเกตเห็นว่าการต่อสู้ในสมัยนี้ส่วนมากจะใช้อาวุธ เพราะเป็นการต่อสู้เพื่อเอกราช การต่อสู้ด้วยมือเปล่าก็มีอยู่บ้าง แต่ส่วนมากจะใช้ระยะประชิดตัว และนิยมการเลียนแบบจากจีน

สมัยกรุงสุโขทัย

พ.ศ. 1781-1921 ในสมัยสุโขทัยนี้การต่อสู้ด้วยมือเปล่าด้วยวิชามวยไทยก็มีใช้อยู่ในการต่อสู้กับข้าศึก ส่วนใหญ่ก็ยังใช้อาวุธชนิดต่างๆ เพื่อการกองทัพประเทศชาติ สถานที่ที่เป็นสำนักประสิทธิ์ประสาทวิชามวยไทยแบ่งออกเป็น

1. วัด จากครูอาจารย์ที่บวชเป็นพระภิกษุมีฝีมือในการต่อสู้
2. บ้าน จากผู้มีความรู้เป็นผู้ถ่ายทอดวิชามวยไทยให้กุลบุตร กุลธิดาที่สนใจ
3. สำนักราชบัณฑิต ให้เรียนวิชาการต่อสู้ป้องกันตัว มีการใช้อาวุธบนหลัง ช้าง วัว ควาย

นอกจากนี้ยังมีการละเล่นพื้นเมือง เช่น ระเบิด รำ เต้น ก็พาวัว จากพงศาวดารโยนกพูดถึงเรื่องการล่าสัตว์ว่า พระเจ้าเม็งรายกับพระเจ้ารามคำแหงได้ทรงช้างออกไปล่าสัตว์กับพวกพรานและข้าราชการบริวาร ซึ่งเป็นสัตว์ประเภท กวาง หมู ไก่ อีเก้ง นก ฯลฯ เป็นต้น

สมัยกรุงศรีอยุธยา

พ.ศ. 1893 - 2310 สมัยนี้ยังมีการถ่ายทอดวิชาการต่างๆ มาจากสมัยสุโขทัยกันอย่าง ต่อเนื่อง เช่น การล่าสัตว์ การคล้องช้าง การฟ้อนรำ และการละเล่นต่างๆ และวัดยังคงเป็นสถานที่ให้ความรู้ทั้งวิชาสามัญและฝึกความชำนาญในเชิงดาบกระบี่ กระบอง กริช มวยไทย ธนู เป็นต้น

พ.ศ. 1901 - 2173 ประชาชนในกรุงศรีอยุธยานิยมเล่นกีฬากลางแจ้งกันมาก โดยเฉพาะการเล่นว้าว จนต้องออกกฎหมายเฝ้าระวัง ห้ามประชาชนเล่นว้าวเหนือพระราชฐาน

พ.ศ. 2174 - 2233 สมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราชนับว่าเจริญที่สุด เพราะมีกีฬาหลายอย่าง เช่น การแข่งขันเรือ การชกมวย

ในสมัยนั้นใครมีเพลงดาบดีและเก่งทางรบพุ่งนั้น จะต้องเก่งทางมวยไทยด้วย เพราะเวลารบพุ่งนั้นต้องอาศัยมวยไทยเข้าช่วยด้วย ดังนั้น วิชามวยไทยในสมัยนั้นจึงมุ่งหมายเพื่อที่จะฝึกฝนเพลงดาบ และวิชามวยไทย เพื่อที่จะให้ตัวเองเข้าไปรับใช้ชาติโดยการเป็นทหาร

แต่เมื่อพ้นจากหน้าที่สงครามแล้ว มีการชกมวยกันเพื่อความสนุกสนาน และมีการพนันกันระหว่างนักมวยที่เก่งจากหมู่บ้านหนึ่ง กับนักมวยที่เก่งจากอีกหมู่บ้านหนึ่งมาชกกัน ในหน้าที่มีงานเทศกาล หรือเกิดการทำทายเป็นขึ้นและมีการพนันขันต่อกัน มวยในสมัยนั้นชกด้วยหมัดเปล่าๆ ยังไม่มีการคาดเชือก

พ.ศ. 2310 หลังจากกรุงศรีอยุธยาแตก คนไทยถูกจับไปเป็นเชลยมาก และเมื่อไปถึงพม่า ก็จัดมหาเจดีย์ใหญ่เพื่อฉลองชัยชนะ สุกี่พระนายกองก็ได้คัดเลือกนายขนมต้มส่งไปชกมวยที่พม่า ด้วย นายขนมต้มซึ่งได้ใช้วิชามวยไทยต่อสู้กับพม่าถึง 10 คน และพม่าได้แพ้ นายขนมต้มหมดทุกคน จนถึงกับพระเจ้ากรุงอังวะตรัสชมเชยว่า คนไทยถึงแม้จะไม่มีอาวุธในมือ มีเพียงมือเปล่า 2 ข้าง ก็ยังมีพิษรอบตัว เสร็จแล้วพระเจ้ากรุงอังวะได้มอบเงินและภรรยาให้ 2 คน เป็นรางวัลแก่นายขนมต้ม นายขนมต้มจึงได้เปรียบเสมือนบิดาผู้สอนมวยไทย เพราะทำให้ไทยมีชื่อเสียงเกี่ยวกับวิชามวยไทยเป็นอันมากในสมัยนั้น และชื่อเสียงได้เลื่องลือมาจนถึงสมัยปัจจุบัน หนึ่งในสมัยกรุงศรีอยุธยา ตอนปลาย มวยไทยชกกันด้วยการ "คาดเชือก" เรียกว่า มวยคาดเชือก ซึ่งใช้เชือกหรือผ้าพันมือ บางครั้งการชกอาจถึงตายเพราะเชือกที่คาดมือนั้นบางครั้งใช้น้ำมันชุบเศษแก้วละเอียดชกตรงไหน เป็นแตกได้เลือด จะเห็นว่าสมัยนี้การชกมวยคาดเชือกมีอันตรายมาก

สมัยกรุงธนบุรี

พ.ศ. 2314 พม่ายกมาตีเมืองเชียงใหม่และได้ยกทัพมาตีเมืองพิชัย พระยาพิชัย (นายทองดี พันขาว) จึงนำทัพออกตะลุมบอนกับพม่าจนดาบทั้งสองหัก และป้องกันเมืองไว้ได้ พระยาพิชัยเป็นผู้มีฝีมือในเรื่องการชกมวย กระบี่กระบอง และฝีมือในการรบ พระเจ้ากรุงธนบุรี (พระเจ้าตากสิน) จึงได้ให้ไปครองเมือง พิชัย จากการต่อสู้ของพระยาพิชัยจนดาบหัก และสามารถป้องกันเมืองพิชัยไว้ได้นี้ประชาชนจึงเรียกว่า พระยาพิชัยดาบหัก

ในสมัยกรุงธนบุรี มีการเล่นกีฬามวยไทย กระบี่กระบองแข่งเรือ วัว ตะกร้อ หมากรูก ชกเย่อ

สมัยกรุงรัตนโกสินทร์ (สมัยปัจจุบัน)

พ.ศ. 2325 ในระยะต้น คือ รัชกาลที่ 1-รัชกาลที่ 5 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ กษัตริย์ไทยทรงโปรดการกีฬาเหมือนสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวได้โปรดให้ลูกยาเธอหลายพระองค์หัดเล่นกระบี่กระบอง ส่วนใหญ่ประชาชนก็นิยมเล่นกีฬากันมากโดยฝึกกันตามบ้านและสำนักต่าง ๆ พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าฯ ทรงแต่งตั้งผู้ที่มีฝีมือในทางกีฬาต่าง ๆ ให้เป็นหัวหน้าในการจัดกีฬา ให้มียศและตำแหน่งด้วยเช่น หมื่นมวย แม่นหมัด ขุนชังด ชิงชก เป็นผู้ดำเนินการจัดกีฬา กีฬาไทยที่ได้รับการยกย่องส่งเสริมมีดังนี้

1. กีฬาวัว จัดให้มีการแข่งขันวัวชิงถ้วยพระราชทานพระองค์ทรงโปรดเกล้าให้สมเด็จพระยาดำรงราชานุภาพร่างระเบียบการแข่งขันวัว และตราเป็นข้อบังคับ เรียก กติกาว่า สนามหลวง พระองค์ยังดำริที่จะตั้งสมาคมกีฬาสยามขึ้น
2. จัดให้มีการแข่งขันกีฬากระบี่กระบอง พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงเป็นนักกระบี่กระบองที่มีความสามารถ พระองค์ได้ส่งเสริมให้มีการฝึกหัดและจัดแข่งขันกันอย่างกว้างขวาง
3. จัดให้มีการแข่งขันกีฬามวยไทย รัชกาลที่ 5 พระองค์มีความชำนาญในกีฬามวยไทยจึงจัดให้มีการแข่งขันชกมวยขึ้นทั้งในชนบทและในกรุง

4. จัดให้มีการแข่งขันกีฬา รัชกาลที่ 5 ได้จัดให้มีการแข่งขันกรีฑานักเรียนและครูขึ้น โดยจัดครั้งแรกเมื่อ 11 มกราคม พ.ศ. 2440 บริเวณท้องสนามหลวง โดยมีกระทรวงธรรมการเป็นผู้รับผิดชอบและดำเนินงาน

ในสมัยอยุธยาตอนปลาย มวยไทยก็มีการฝึกฝนกันตามสำนักฝึกต่าง ๆ และมีการฝึกกันอย่างกว้างขวาง จนถึงสมัยกรุงเพชฯ ก็มีเวทีมวยที่จัดให้มีการแข่งขันกันอย่างสนุกสนาน เช่น เวทีสวนเจ้าเชษฐ และเวทีสวนกุหลาบ ซึ่งการชกในสมัยนี้ก็ยังมีกติกาติดเชือกกันอยู่ จนในตอนหลังนวมได้เข้ามาแพร่หลายในไทยการชกกันในสมัยหลัง ๆ จึงได้สวมนวมชกกัน แต่การชกก็ยังเหมือนเดิมคือ ยังใช้การถีบ เตะ ชก ศอก เข่า อยู่เช่นเดิมดังที่เห็นอยู่ในปัจจุบันนี้

กรมพลศึกษา (2541 : 17) ได้กล่าวถึงมวยไทยว่า มวยไทยเป็นศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวของชนชาติไทยมาแต่สมัยโบราณ มีลักษณะที่ประกอบด้วยความทรหดอดทน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตชาวไทย และควบคู่กับความเป็นชาติไทยนับพันปีมวยไทยเป็นการต่อสู้ด้วยมือเปล่าโดยใช้พลังกำลังและอวัยวะของร่างกายเป็นอาวุธในการต่อสู้ คือ หมัด เท้า เข่า ศอก และศีรษะ ปัจจุบันการชกมวยไทยมีการแข่งขันกันอย่างแพร่หลาย และได้มีการนำเอามวยไทยมาใช้ในการออกกำลังกายเป็นการเต้นแอโรบิกอีกรูปแบบหนึ่งที่ใช้มวยไทยในการเต้นเพื่อเพิ่มความสนุกสนานในการออกกำลังกายรูปแบบใหม่ที่เป็นแรงกระแทกต่ำ มีความปลอดภัยสูง และได้ใช้พลังงานในการบริหารกายค่อนข้างมาก มีการใช้อวัยวะส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย เช่น แขน ขา ลำตัว เป็นต้น

อาวุธหลักของมวยไทย ซึ่งประกอบด้วย การใช้หมัด การใช้ศอก การใช้เข่า การใช้เท้าถีบ การใช้ขาเตะ

ฟอง เกิดแก้ว (2527 : 120-123) ได้กล่าวถึงมวยไทยว่า มีลักษณะพิเศษไปกว่าการต่อสู้ของศิลปะการต่อสู้ของชนชาติใด เพราะมีการขึ้นครู และมีการไหว้ครู มีการใช้อวัยวะของร่างกายเป็นอาวุธ คือ มือ เท้า เข่า ศอก ทำอันตรายคู่ต่อสู้ด้วยการชก ต่อย ถีบ เตะ ศอก ได้อย่างเต็มที่ ลีลาในการต่อสู้บรรพบุรุษบรรพครูได้คิดค้น แม่ไม้และลูกไม้มวยไทยไว้มากมาย เช่น หนูมานแหวกฟอง โคนเขาพระสุเมรุศอกกลับ จระเข้ฟาดหาง เป็นต้น

นอกจากนั้นยังได้กล่าวถึงชื่อเสียงของมวยไทยไว้อีกว่า มวยไทยได้สร้างชื่อเสียงให้กับประเทศชาติเป็นอย่างมาก ดังในสมัยอยุธยา นายขนมต้มชกชนะนักมวยพม่าถึง 10 คน ผลัดโดยไม่พัก และเจ้าพระยาพิชัยดาบหักชนะเลิศในมวยไทยจนเป็นที่โปรดปรานของพระเจ้าตากสินในสมัยรัตนโกสินทร์มวยไทยก็ได้สร้างชื่อเสียงอีก โดย หลาว เลิศฤทธิ์ได้แสดงให้เห็นว่ามวยไทยมีความสามารถเหมือนมวยสากล โดยชนะเลียว แอสปิโนซ่า รองแชมป์โลกชาวฟิลิปปินส์ ประวัตี พงษ์ไทย ชนะโทกิก(มวยจีน) พันศักดิ์ วิชิชัย ชนะคาราเต้ (มวยญี่ปุ่น) อุดลย์ ศรีโสธร ชนะ มวยปล้ำ (ชาวอินเดีย) ทีมคิกบ็อกซิ่ง ทีมมวยไทย ชนะ ทีมกังฟู (มวยจีน) และทีมมวยชานตุง แพ้ทีมมวยไทยอย่างราบคาบ จากนั้นมวยไทยก็เป็นที่นิยมของชาวต่างชาติเป็นจำนวนมาก จึงมีนักมวยไทยได้ทำการเปิดทำการสอนมวยไทยให้แก่ชาวต่างชาติ จนเกิดการลอกเลียนแบบมวยไทยโดยชาวญี่ปุ่น และตั้งชื่อมวยที่ลอกเลียนแบบนั้นว่าคิกบ็อกซิ่ง (kick boxing)

เพื่อเป็นการอนุรักษ์ศิลปะการต่อสู้แบบมวยไทย และให้ลูกหลานไทยได้เรียนรู้ศิลปะ

มวยไทย จึงมีการบรรจุวิชามวยไทยไว้ในหลักสูตรวิชาพลศึกษาไว้ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และตอนปลาย ตามหลักสูตร พุทธศักราช 2521 และ 2524 ตามลำดับ ดังนี้ ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พ 0132 มวยไทย ไว้ในกลุ่มวิชาเลือก (กรมวิชาการ. 2529 : 56) ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พ 0123 มวยไทย ในกลุ่มวิชาเลือก (กระทรวงศึกษาธิการ. 2526 : 166)

ประโยชน์ของกีฬามวยไทย (ไพบูลย์ ศรีชัยสวัสดิ์. 2547)

1. กีฬามวยไทยช่วยพัฒนาการทางกาย

1.1 ช่วยทำให้ร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์ มีสมรรถภาพในการทำงานสูง

1.2 ช่วยทำให้ทรหดทรงดี มีบุคลิกภาพที่เหมาะสมในการเป็นผู้นำ เพราะการฝึกซ้อม การแข่งขันและการต่อสู้ของกีฬามวยไทยนั้น จะต้องใช้อวัยวะทุกส่วน เมื่ออวัยวะทุกส่วนได้ออกกำลังกาย ก็เป็นส่วนหนึ่งที่จะทำให้มีทรหดทรงสง่างามสมชายชาติตรี

2. กีฬามวยไทยช่วยพัฒนาการทางอารมณ์ กล่าวคือ การออกกำลังกาย การฝึกซ้อม การแข่งขัน และการต่อสู้ของกีฬามวยไทยนั้น จะพบทั้งการผิดหวังและสมหวัง รวมทั้งความเจ็บปวดทางด้านร่างกาย ดังนั้นนักกีฬามวยไทยจึงต้องมีความอดทนอดกลั้นเป็นอย่างดีจึงจะสามารถเป็นนักกีฬามวยไทยที่ดีได้ นักกีฬามวยไทยที่พบกับการแพ้ พบกับการชนะ และได้แข่งขันบ่อยๆ จะมีความอดทนสูง เพราะกีฬามวยไทยต่างกับกีฬาอื่นๆ ตรงที่เมื่อพ่ายแพ้ในการแข่งขันแต่ครั้งจะไม่เจ็บใจหรือผิดหวังอย่างเดียว ยังจะต้องเจ็บกายด้วย

3. กีฬามวยไทยช่วยพัฒนาการทางด้านสังคม กล่าวคือ กีฬามวยไทยเป็นศิลปวัฒนธรรมไทยอย่างหนึ่ง ผู้ฝึกหัดกีฬามวยไทยและนักกีฬามวยไทยก็เหมือนผู้รักษา ทำนุบำรุง และดำรงไว้ซึ่งความเป็นเอกลักษณ์ของชาติไทย ซึ่งศิลปวัฒนธรรมเป็นเครื่องยึดเหนี่ยว โนม้นำให้ชาวไทยรัก ห่วงแหน และสามัคคีกันในทุกหมู่คณะ อันเป็นส่วนหนึ่งที่จะส่งเสริมให้ประเทศชาติมีความมั่นคงสืบไป และอีกประการหนึ่ง คือ กีฬามวยไทยช่วยในการป้องกันไม่ให้เด็กยากจนขาดความอบอุ่น ไปประพฤติตนเป็นอันธพาล เป็นนักเลง เกเร และเป็นโจร รวมทั้งไม่ติดยาเสพติด โดยการฝึกหัดเด็กพวกนี้ให้รู้จักการออกกำลังกายโดยใช้ศิลปะมวยไทยเป็นกิจกรรมหลัก กำลังที่เหลือใช้และเวลาว่างทั้งหลายที่เด็กมีอยู่ก็จะทุ่มเทให้กับการฝึกซ้อมกีฬามวยไทย จึงไม่มีเวลาไม่มีกำลังเหลือใช้ที่จะไปประพฤติตนในทางที่ผิด ดังนั้น กีฬามวยไทยจึงเป็นเครื่องขัดเกลานิสัยใจคอให้เด็กไม่ทำให้ชั่วหันมาทำความดี อันเป็นทางที่จะช่วยพัฒนาสังคมให้เจริญก้าวหน้าต่อไป

4. กีฬามวยไทยช่วยพัฒนาการทางด้านจิตใจ กล่าวคือ เนื่องจากกีฬามวยไทยเป็นศิลปวัฒนธรรม ดังนั้น ขบวนการของกีฬามวยไทยจึงมีการขึ้นครู ไหว้ครู การนับถือผู้ประสิทธิวิทยาการทางมวยไทยให้ การนับถือเคารพในผู้ที่มีวุฒิภาวะสูงกว่า การรู้จักเสียสละกำลังกาย กำลังใจเพื่อคนอื่น ความซื่อสัตย์สุจริต ความยุติธรรม การมีมารยาท ความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย การฝึกหัดศิลปะมวยไทยอยู่เป็นประจำ และการเข้าร่วมในการแข่งขันกีฬามวยไทยอย่างสม่ำเสมอ จะช่วยทำให้สามารถระงับอารมณ์ต่างๆ ได้ และจะแสดงออกแต่ในสิ่งที่ดีงาม จะเห็นว่านักมวยไทยทั่วไปจะฝึกซ้อมทุกครั้ง จะทำการรำลึกถึงพ่อแม่ ครูบาอาจารย์ โดยการประนมมือ

ไหว้กระสอบก่อน ชกเป้าก็ประนมมือไหว้ผู้ล่อเป้าหรือคู่ปล้ำ คู่ซ้อมก็เหมือนกัน สิ่งเหล่านี้แสดงมารยาท แสดงถึงการมีสติ การควบคุมตัวเอง การกระทำอย่างมีจุดมุ่งหมาย ซึ่งจะบรรลุความสำเร็จได้ดี เมื่อเวลาแข่งขันนักมวยจะโค้งคู่ต่อสู้และกราบไหว้ที่มุมของตนเอง เมื่อเวลาชกเสร็จก็จะไปแสดงความเสียใจกับผู้แพ้ และขอโทษผู้แพ้ รวมทั้งพี่เลี้ยงของผู้แพ้ด้วย ผู้แพ้ก็นำความรู้สึกให้อภัย ซึ่งการกระทำดังกล่าวนี้เป็นมารยาทอันดีงามซึ่งนักกีฬามวยไทยปฏิบัติสืบทอดกันมาเป็นเวลาช้านาน

5. กีฬามวยไทยช่วยให้เกิดสวัสดิภาพแก่บุคคลและสังคม กล่าวคือ เนื่องจากกีฬามวยไทยเป็นศิลปะป้องกันตัว ให้นักมวยสามารถป้องกันภัยอันตรายที่จะเกิดขึ้นแก่ชีวิตและทรัพย์สินได้เพิ่มความเชื่อมั่นในตนเองให้มากยิ่งขึ้น เมื่ออยู่ในสังคมใดก็สามารถใช้ศิลปะมวยไทยป้องกันอันตรายที่จะเกิดขึ้นแก่ชีวิตและทรัพย์สินของคนในสังคมนั้น ทำให้สังคมนั้นมีความเจริญก้าวหน้ามีสวัสดิภาพและมีความมั่นคง

6. กีฬามวยไทยช่วยเพิ่มสมรรถภาพและประสิทธิภาพของทหารและตำรวจกล่าวคือ เนื่องด้วย ตำรวจและทหารจะต้องทำหน้าที่ปราบปรามโจรผู้ร้าย และออกศึกสงคราม นอกเหนือไปจากการใช้อาวุธยุทธโศปกรณ์แล้ว การต่อสู้ด้วยมือเปล่ายังมีความจำเป็นอยู่มากในการต่อสู้ระยะประชิด ศิลปะการต่อสู้แบบมวยไทย จะช่วยให้การต่อสู้แบบมือเปล่าในระยะประชิดของตำรวจและทหารมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น รวมทั้งยังช่วยทำให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเองและเสริมสร้างความกล้าหาญเด็ดเดี่ยวในการต่อสู้อีกด้วย

สัญญา นพวงศ์ (2547: ออนไลน์) ได้กล่าวถึงประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียน และการฝึกกายบริหารในกระบวนท่าแม่ไม้มวยไทย

1. คุณค่าต่อสภาพทางกาย

1.1 เป็นการบริหารร่างกาย ทำให้ร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์ การฝึกหัดมวยไทย อวัยวะทุกส่วนของร่างกายได้รับการบริหารตลอดเวลาทำให้ร่างกายแข็งแรง และสมบูรณ์ขึ้น

1.2 ร่างกายมีความสง่า สมส่วน หลังจากการฝึกหัดมวยแล้วมีการบริหารและนวดร่างกายที่ถูกวิธี ผลของการนวดนี้เองทำให้โลหิตและของเสียในร่างกายเกิดการถ่ายเทและไหลเวียนสะดวก และทั่วถึง เซลล์ของกล้ามเนื้อได้รับอาหารโดยสมบูรณ์ทำให้ผิวงlistening เปล่งปลั่ง ร่างกายสดชื่น อยู่เสมอทำให้ร่างกายสมส่วนและสง่างาม

1.3 ร่างกายมีความทรหดอดทน บึกบึน การฝึกซ้อมอยู่เสมอทำให้เกิดความเคยชินต่อความเหน็ดเหนื่อย และการกระทบกระแทกหรือความเจ็บปวดทำให้ร่างกายมีความทรหดอดทนขึ้นเป็นลำดับ

1.4 ความรวดเร็วว่องไว จากการฝึกหัดท่าต่างๆ ทั้งการรับ และการรุก การรับคือการถอย การผิง การฉก การหลบ การรุก ก็คือการเข้าชก ซึ่งมีวิธีการต่าง ๆ มากมาย รวมทั้งการปิดป้อง การโต้ตอบ การเคลื่อนไหวท่าต่างๆ เหล่านี้เกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา ผู้ที่ได้รับการฝึกหัดดีย่อมมีความคล่องตัวรวดเร็วว่องไว

1.5 ส่งเสริมความสัมพันธ์ของระบบประสาทและกล้ามเนื้อ เพราะการชกมวยประสาทต้องสามารถควบคุมการทำงานของกล้ามเนื้อได้อย่างมีประสิทธิภาพ และรวดเร็วเพราะขณะชกคู่ต่อสู้ในขณะเดียวกันก็ต้องพยายามป้องกัน และปกป้องหลบหลีกไปด้วย ผลของการฝึกหัดย่อมทำให้เพิ่มพูนความสามารถในการทำงานของกล้ามเนื้อและประสาทได้ดีเพิ่มขึ้นตามลำดับ

1.6 สร้างภูมิคุ้มกันให้ร่างกาย การชกมวยต้องรักษาอนามัยของร่างกายให้ถูกหลักเพื่อความแข็งแรง ย่อมยังผลให้ร่างกายมีภูมิคุ้มกันโรคที่ดีขึ้น

2. คุณค่าทางสภาพจิตใจ

2.1 ความกล้าหาญ การชกมวยเป็นการต่อสู้ซึ่งหน้า ดังนั้นนักมวยที่จะรุ่งโรจน์ได้ต้องเป็นคนที่มีความกล้าหาญ

2.2 ความเข้มแข็ง อดทน การฝึกมวยต้องออกกำลังกายอยู่ตลอดเวลาทำให้ได้รับความเหน็ดเหนื่อยและอ่อนเพลีย หากจิตใจไม่เข้มแข็งไม่มีความอดทน ย่อมเป็นหนทางที่ทำให้ท้อถอย และไม่ประสบผลสำเร็จ

2.3 มีความเชื่อมั่นในตนเองและตัดสินใจได้ดี การต่อสู้เป็นรายบุคคลมีความสำคัญยิ่งในการตัดสินใจ และเชื่อมั่นในตนเองว่าจะมีความสามารถที่จะกระทำได้และตัดสินใจได้อย่างเด็ดเดี่ยว

2.4 ความเฉลียวฉลาดและมีไหวพริบ การฝึกมวยไทยต้องฝึกให้รู้จักกลยุทธ์เพื่อจะกระทำการต่อสู้ และรู้จักแข่งขันเชิงกับคู่ต่อสู้ดังนั้นต้องมีความเฉลียวฉลาดและปฏิภาณไหวพริบเป็นหลัก

2.5 ความมีระเบียบวินัย ผู้ที่จะประสบความสำเร็จจากมวยได้ต้องปฏิบัติตามให้เป็นที่ไป ตามแบบแผนของผู้ฝึก(Trainer) ได้วางไว้ตามตารางฝึก ดังนั้นนักมวยต้องเป็นผู้ที่มีระเบียบวินัยในตนเองเป็นอย่างดี

2.6 ความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา การต่อสู้บนเวทีแต่ละครั้งต้องต่อสู้อย่างจริงจังไม่หลอกลวงคนดู กรรมการ หรือที่เรียกว่า“ล้มมวย”อันผิดวิสัยของนักสู้ต้องต่อสู้กันอย่างจริงจัง แต่เมื่อสิ้นสุดการต่อสู้แล้วต่างฝ่ายก็แสดงความยินดี และให้อภัยแก่กันและกัน นับเป็นความมีน้ำใจของนักกีฬา

2.7 รู้จักป้องกันตัวเองการฝึกหัดเป็นประจำย่อมมีทักษะติดตัวไปตลอดเวลาสามารถนำไปใช้ได้ใหนยามคับขันเพื่อการต่อสู้ป้องกันตัว และการช่วยเหลือผู้อื่น

3. คุณค่าทางสังคม การศึกษาวิชามวย ผู้ที่ได้รับการฝึกฝนจะต้องเป็นผู้ที่ได้รับการอบรมให้มีระเบียบวินัย การเคารพในกฎ-กติกา เชื่อฟังผู้ฝึกสอน เชื่อฟังผู้ตัดสิน ฯลฯ มีมารยาทอันดีงาม มีน้ำใจเป็นนักกีฬา สุจริต ยุติธรรม เป็นนักสู้ที่ดี จะนำไปสู่การอยู่ร่วมในสังคมได้อย่างมีความสุข เป็นพลเมืองที่ดีของประเทศชาติต่อไป

4. ช่วยอนุรักษ์ศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวแบบมวยไทยไว้ เพื่อลูกหลานไทยสืบต่อไป

7. ตะกร้อ (www.siamsport.co.th. 1999-2006: Online)

ประวัติตะกร้อ

ในการค้นคว้าหาหลักฐานเกี่ยวกับแหล่งกำเนิดการกีฬาตะกร้อในอดีตนั้น ยังไม่สามารถหาข้อสรุปได้อย่างชัดเจนว่ากีฬาตะกร้อนั้นกำเนิดจากที่ใด จากการสันนิษฐานคงจะได้หลายเหตุผลดังนี้

ประเทศพม่า เมื่อประมาณ พ.ศ. 2310 พม่ามาตั้งค่ายอยู่ที่โพธิ์สามต้น ก็เลยเล่นกีฬาตะกร้อกัน ซึ่งทางพม่าเรียกว่า "ชิงลง"

ประเทศมาเลเซีย ก็ประกาศว่า ตะกร้อเป็นกีฬาของประเทศมาลายูเดิมเรียกว่า ซิปักรากา (Sepak Raga) คำว่า Raga หมายถึง ตะกร้า

ประเทศฟิลิปปินส์ ก็นิยมเล่นกันมานานแล้วแต่เรียกว่า Sipak

ประเทศจีน ก็มีกีฬาที่คล้ายกีฬาตะกร้อแต่เป็นการเตะตะกร้อชนิดที่เป็นลูกหนังปักขนไก่ ซึ่งจะศึกษาจากภาพเขียนและพงศาวดารจีน ชาวจีนกวางตุ้งที่เดินทางไปตั้งรกรากในอเมริกาได้นำการเล่นตะกร้อขนไก่นี้ไปเผยแพร่ แต่เรียกว่าเตกโก (Tek K'au) ซึ่งหมายถึงการเตะลูกขนไก่

ประเทศเกาหลี ก็มีลักษณะคล้ายกับของจีน แต่ลักษณะของลูกตะกร้อแตกต่างกัน คือใช้ดินเหนียวห่อด้วยผ้าสำลีเอาหางไก่ฟ้าปัก

ประเทศไทย ก็นิยมเล่นกีฬาตะกร้อมายาวนาน และประยุกต์จนเข้ากับประเพณีของชนชาติไทยอย่างกลมกลืนและสวยงามทั้งด้านทักษะและความคิด

ประวัติตะกร้อในประเทศไทย

ในสมัยโบราณนั้นประเทศไทยเรามีกฎหมายและวิธีการลงโทษผู้กระทำความผิด โดยการนำเอาหนักโทษใส่ลงไปในสิ่งกลมๆที่สานด้วยหวายให้ข้างเตะ แต่สิ่งที่ช่วยสนับสนุนประวัติของตะกร้อได้ดี คือ ในพระราชนิพนธ์เรื่องอิเหนาของรัชกาลที่ 2 ในเรื่องมีบางตอนที่กล่าวถึงการเล่นตะกร้อ และที่ระเบียงพระอุโบสถวัดพระศรีรัตนศาสดาราม ซึ่งเขียนเรื่องรามเกียรติ์ ก็มีภาพการเล่นตะกร้อแสดงไว้ให้อนุชนรุ่นหลังได้รับรู้

โดยภูมิศาสตร์ของไทยเองก็ส่งเสริมสนับสนุนให้เราได้ทราบประวัติของตะกร้อ คือประเทศของเราอุดมไปด้วยไม้ไผ่ หวายคนไทยนิยมนำเอาหวายมาสานเป็นสิ่งของเครื่องใช้ รวมถึงการละเล่นพื้นบ้านด้วย อีกทั้งประเภทของกีฬาตะกร้อในประเทศไทยก็มีหลายประเภท เช่น ตะกร้อวง ตะกร้อลอดห่วง ตะกร้อชิงธงและการแสดงตะกร้อพลิกแพลงต่างๆ ซึ่งการเล่นตะกร้อของประเทศอื่นๆ นั้นมีการเล่นไม่หลายแบบหลายวิธีเช่นของไทยเรา

การเล่นตะกร้อมีวิวัฒนาการอย่างต่อเนื่องมาตามลำดับทั้งด้านรูปแบบและวัตถุดิบในการทำจากสมัยแรกเป็นผ้า หนังสัตว์ หวาย จนถึงประเภทสังเคราะห์ (พลาสติก)

ความหมาย

คำว่าตะกร้อ ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 ได้ให้คำจำกัดความเอาไว้ว่า "ลูกกลมสานด้วยหวายเป็นตา สำหรับเตะ"

วิวัฒนาการการเล่น

การเล่นตะกร้อได้มีวิวัฒนาการในการเล่นมาอย่างต่อเนื่อง ในสมัยแรกๆ ก็เป็นเพียงการช่วยกันเตะลูกไม่ให้ตกถึงพื้นต่อมาเมื่อเกิดความชำนาญและหลีกเลี่ยงความจำเจ ก็คงมีการเริ่มเล่นด้วยศีรษะ เข่า ศอก ไหล่ มีการจัดเพิ่มทำให้ยากและสวยงามขึ้นตามลำดับ จากนั้นก็ตกลงวางกติกาการเล่นโดยเอื้ออำนวยต่อผู้เล่นเป็นส่วนรวม อาจแตกต่างกันไปตามสภาพภูมิประเทศของแต่ละพื้นที่ แต่คงมีความใกล้เคียงกันมากพอสมควร ตะกร้อนั้นมีมากมายหลายประเภท เช่น

- ตะกร้อข้ามตาข่าย
- ตะกร้อลอดบ่วง
- ตะกร้อพลิกแพลงเป็นต้น

เมื่อมีการวางกติกาและท่าทางในการเล่นอย่างลงตัวแล้วก็เริ่มมีการแข่งขันกันเกิดขึ้นในประเทศไทยตาม

ประวัติของการกีฬาตะกร้อตั้งแต่อดีตที่ได้นบันทึกไว้ดังนี้

พ.ศ. 2472 กีฬาตะกร้อเริ่มมีการแข่งขันครั้งแรกภายในสมาคมกีฬาสยาม

พ.ศ. 2476 สมาคมกีฬาสยามประชุมจัดร่างกติกาในการแข่งขันกีฬาตะกร้อข้ามตาข่าย และเปิดให้มีการแข่งขันในประเภทประชาชนขึ้นเป็นครั้งแรก

พ.ศ. 2479 ทางการศึกษาได้มีการเผยแพร่จัดฝึกทักษะในโรงเรียนมัธยมชายและเปิดให้มีการแข่งขันด้วย

พ.ศ. 2480 ได้มีการประชุมจัดทำแก้ไขร่างกฎระเบียบให้สมบูรณ์ขึ้น โดยอยู่ในความควบคุมดูแลของ เจ้าพระยาจินดารักษ์ และกรมพลศึกษาที่ได้ออกประกาศรับรองอย่างเป็นทางการ

พ.ศ. 2502 มีการจัดการแข่งขันกีฬาแหลมทอง ครั้งที่ 1 ขึ้นที่กรุงเทพฯ มีการเชิญนักตะกร้อชาวพม่ามาแสดงความสามารถในการเล่นตะกร้อพลิกแพลง

พ.ศ. 2504 กีฬาแหลมทองครั้งที่ 2 ประเทศพม่าได้รับเกียรติให้เป็นเจ้าภาพในการแข่งขันนักตะกร้อของไทยก็ได้ไปร่วมแสดงโชว์การเตะตะกร้อแบบพลิกแพลงด้วย

พ.ศ. 2508 กีฬาแหลมทองครั้งที่ 3 จัดขึ้นที่ประเทศมาเลเซีย ได้มีการบรรจุการเตะตะกร้อ 3 ประเภท เข้าไว้ในการแข่งขันด้วยก็คือ

- ตะกร้อวง
- ตะกร้อข้ามตาข่าย
- ตะกร้อลอดบ่วง

อีกทั้งมีการจัดประชุมวางแนวทางด้านกติกาทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษเพื่อสะดวกในการเล่นและการเข้าใจของผู้ชมในส่วนรวมอีกด้วย

พอเสร็จสิ้นกีฬาแหลมทองครั้งที่ 3 กีฬาตะกร้อได้รับความนิยมเพิ่มขึ้นเป็นอันมาก บทบาทของประเทศมาเลเซียก็เริ่มมีมากขึ้น จากการได้เข้าร่วมในการประชุมตั้งกฎกติกากีฬาตะกร้อประเภทข้ามตาข่าย หรือที่เรียกว่า "เซปักตะกร้อ" และส่งผลให้กีฬาตะกร้อข้ามตาข่าย ได้รับการบรรจุเข้าในการแข่งขันกีฬาแหลมทองครั้งที่ 4 จนถึงปัจจุบัน

ประโยชน์ของกีฬาตะกร้อ

ในประเทศไทย พลเมืองส่วนมากชอบที่จะดูและเล่นตะกร้อกันโดยทั่วไป แต่การที่จะเล่นให้ได้ดีต้องอาศัยเวลาในการฝึกฝนอย่างต่อเนื่องและยาวนาน กีฬาตะกร้อเป็นกีฬาที่สนุกสนาน ต่อเนื่องเล่นได้ไม่จำกัด เพียงแต่เราฝึกหัดเบื้องต้นเพียงเล็กน้อยก็สามารถเล่นกีฬาตะกร้อได้แล้ว ราคายของอุปกรณ์ที่ถูกและทนทานใช้สถานที่ในการเล่นน้อย มีประโยชน์หลายอย่าง เช่น

1. ช่วยให้ประสาททุกส่วนว่องไวและตอบสนองได้ดียิ่งขึ้น
2. ช่วยในการทรงตัว
3. ช่วยด้านจิตใจ สุขุม รู้แพ้รู้ชนะ การให้อภัย
4. ลดความเครียด
5. ทำให้ร่างกายแข็งแรง

ความมุ่งหมายของกีฬาตะกร้อ

กีฬาตะกร้อนั้นน่าจะสรุปความมุ่งหมายในธรรมชาติของกีฬาตะกร้อได้อย่างกว้างๆ

ดังนี้คือ

1. เล่นง่าย คือเล่นสนุกสนานแต่ถ้าเล่นให้ได้ดีก็ควรต้องมีการฝึกฝนอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ
2. ไม่จำกัดเวลาและสถานที่ในการเล่น
3. ประหยัดค่าใช้จ่ายในการซื้ออุปกรณ์และเวลาในการเล่น
4. ทำให้เกิดการตื่นตัว
5. ทำให้จิตใจสุขุมเยือกเย็น
6. มีระบบในการตัดสินใจรวดเร็วและถูกต้อง
7. ทำให้มีระบบประสาททางความคิดดี
8. มีสุขภาพพลานามัยแข็งแรงไร้โรคภัยต่างๆ
9. ทำให้เกิดความเพลิดเพลิน
10. ทำให้เกิดความสามัคคีทั้งในหมู่คณะและส่วนรวม
11. ทำให้รู้จักการรวมกลุ่มในสังคม การเข้าสังคม
12. รู้จักการสร้างความปลอดภัยในการเล่น
13. ใช้เป็นแนวทางในการเล่นกีฬาชนิดอื่นๆ ได้อย่างต่อเนื่อง เช่น ฟุตบอล
14. สามารถใช้เป็นแนวทางในการถ่ายทอดศิลปะและอนุรักษ์ศิลปะประจำชาติได้อีกด้วย

8. ความรู้เกี่ยวกับความคิดเห็น

ความคิดเห็นตามความหมายในพจนานุกรมการศึกษา หมายถึง ความเชื่อ การตัดสินใจ ความคิด ความรู้สึกประทับใจที่ไม่ได้เกิดจากการพิสูจน์ หรือการชั่งน้ำหนักว่า เป็นการถูกต้องหรือไม่ สอดคล้องกับความหมายในพจนานุกรมฉบับภาษาอังกฤษ (สุพร สินทรัพย์ธนะ. 2548 : 6 ; อ้างอิงจาก Webster. 1998 : 950) ที่ให้ความหมายว่า ความคิดเห็น หมายถึง ความเชื่อที่ไม่ได้ตั้งอยู่บน ความรู้สึกในใจของบุคคลใดบุคคลหนึ่งที่จะพิจารณาตัดสินใจ เพื่อการประเมินค่าของสิ่งต่าง ๆ และมีผู้ให้ความหมายเกี่ยวกับความคิดเห็นในทัศนะต่างๆ ดังนี้

กูด (Good. 1959 : 113) ได้ให้คำจำกัดความว่า ความคิดเห็น หมายถึง ความเชื่อ หรือ การตัดสินใจ ความรู้สึกประทับใจที่ไม่ได้มาจากการพิสูจน์หรือเป็นการชั่งน้ำหนักว่าเป็นการถูกต้องหรือไม่

ออสแคมป์ (Oskamp. 1977 : 12-13) กล่าวว่า ความคิดเห็นน่าจะใกล้เคียงกับความเชื่อ มากกว่าในด้านเฉพาะเจาะจงของขอบเขตและเนื้อหา และทั้งสองสิ่งนี้มีองค์ประกอบของความรู้อิง (Cognitive) มากกว่าองค์ประกอบความรู้สึก (Affective) แต่ทัศนคติจะมีองค์ประกอบของความรู้อิง มากกว่า หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง ความคิดเห็นเกี่ยวข้องกับพิจารณาความเป็นไปได้ของเหตุการณ์ และความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งต่างๆ ในขณะที่ทัศนคติเกี่ยวข้องกับความปรารถนาและความต้องการ

วิเชียร แพทยาคม (2509 : 162-163) กล่าวว่า ความคิดเห็น (Opinion) กับทัศนคติ (Attitude) มักจะถูกใช้สลับกันเสมอ ทัศนคติมักจะหมายถึง ความพยายามที่จะทำ (Intention to Act) ซึ่งจะเกี่ยวข้องกันอย่างมากกับอุปนิสัย และพฤติกรรม ส่วนความคิดเห็นเป็นเพียงคำพูดและ เครื่องหมาย แต่ทุกคราวที่พูดถึงการทดสอบทัศนคติ มักเอ่ยถึงความคิดเห็นด้วย

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2520 : 3) กล่าวว่า ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกด้านทัศนคติ อย่างหนึ่ง แต่การแสดงความคิดเห็นนั้น มักจะมีอารมณ์เป็นส่วนประกอบ และเป็นส่วนหนึ่งที่พร้อมจะมีปฏิกริยาเฉพาะอย่างต่อสถานการณ์ภายนอก

สุชา จันท์เอม (2522 : 104) มีความเห็นว่า เราไม่สามารถแยกทัศนคติและความคิดเห็น ออกจากกันได้ เพราะทัศนคติและความคิดเห็นนั้นมีลักษณะคล้ายคลึงกัน แต่ลักษณะของความคิดเห็นจะไม่ลึกซึ้งเหมือนทัศนคติ

จิระวัฒน์ วงศ์สวัสดิ์วัฒน์ (2538 : 9) ได้กล่าวถึงความแตกต่างระหว่างทัศนคติกับความคิดเห็นไว้ว่า ความแตกต่างที่เห็นได้ชัด คือ เราสามารถสืบเสาะหาเหตุผลข้อเท็จจริง (Verifiable) สิ่งหนึ่งอยากเน้นคือ ความคิดเห็นเกี่ยวข้องกับการพิจารณาตัดสิน (Judgement) มากกว่าจะเป็น ข้อเท็จจริง

ลาวัญญ์ จักรานวัฒน์ (2540 : 104) ได้กล่าวว่า ความคิดเห็น หมายถึง ความเชื่อ หรือ การลงความเห็นที่ไม่ได้เป็นความรู้สึกอันแท้จริง แต่ในบางครั้งความคิดในบางสิ่งบางอย่างอาจเป็นจริงได้

จากความหมายของความคิดเห็นที่บุคคลต่างๆ ให้ทัศนะไว้ พอจะสรุปได้ว่า ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกทางด้านความรู้สึกของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งด้วยการพูด การเขียน โดยมีพื้นฐานความรู้เดิม ประสบการณ์และอารมณ์เป็นส่วนประกอบในการแสดงความคิดเห็น ซึ่งคล้ายกับทัศนคติ แต่ไม่ลึกซึ้งเท่ากับทัศนคติ ในการแสดงความคิดเห็นนั้นบุคคลอื่นอาจจะเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยก็ได้

ทัศนคติกับความคิดเห็น

ทัศนคติกับความคิดเห็นมีความหมายใกล้เคียงกันมาก ดังมีผู้ให้ทัศนะไว้หลายท่าน ดังนี้ กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ (2527 : 174) กล่าวว่า ความคิดเห็นไม่เหมือนกับทัศนคติตรงที่ความคิดเห็นเป็นเพียงการแสดงออกที่เกิดจากความรู้สึกภายในต่างๆ ซึ่งความรู้สึกภายในนั้นอาจเป็นเพียงทัศนคติ หรือความเชื่อ หรือค่านิยม หรือถ้าไม่กล่าวในลักษณะของพฤติกรรมในแง่จิตวิทยา ทัศนคติ ความเชื่อและค่านิยม เป็นพฤติกรรมภายในที่ไม่มีผู้ใดสังเกตหรือทราบ นอกจากตัวเอง แต่ความคิดเห็นเป็นพฤติกรรมภายนอกที่มีผู้อื่นสามารถสังเกตหรือทราบได้อย่างชัดเจน ดังนั้น คนที่มีทัศนคติ หรือความเชื่อ หรือค่านิยมอย่างหนึ่ง แต่ถ้าเขาไม่แสดงความคิดเห็นออกมาก็จะไม่มีผู้ใดทราบเลยว่าเขามีทัศนคติ หรือความเชื่อ หรือค่านิยมเช่นใด

จะเห็นได้ว่าทัศนคติและความคิดเห็นมีลักษณะคล้ายคลึงกันมาก แต่ไม่เหมือนกันทีเดียว โดยที่ทัศนคติจะมีความลึกซึ้งมากกว่าความคิดเห็น

ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติและความคิดเห็นกับความชอบ

สถิต นิยมญาติ (2524 : 10) กล่าวว่า ความชอบเป็นเรื่องของการประเมินค่าในทางบวก โดยธรรมชาติของมนุษย์เมื่อได้พบเห็นสิ่งใด หรือบุคคลใดก็มักจะทำการประเมินค่าของสิ่งนั้นหรือผู้นั้น ผลการประเมินค่าอาจจะออกมาในทางบวกหรือทางลบก็ได้ เมื่อใดที่เกิดมีการชอบพอสิ่งใด หรือบุคคลใดแสดงว่าผลการประเมินค่าออกมาในทางบวก ซึ่งการที่จะประเมินค่าสิ่งใด หรือบุคคลใดได้นั้น ย่อมมีความคิดเห็นต่อสิ่งนั้น จึงจะประเมินค่าออกมาในทางลบ หรือทางบวกได้ ทัศนคติทำให้พฤติกรรมของคนเปลี่ยนไป ซึ่งไม่อาจบังคับ หรือห้ามบุคคลไม่ให้มีทัศนคติได้ เพราะทุกคนมีความคิดเห็น มีความรู้สึกผิดชอบชั่วดี ดังนั้นไม่ควรสกัดกั้นมิให้บุคคลมีทัศนคติ แต่ต้องพยายามหาทางปรับปรุงทัศนคติ เพราะทัศนคติของบุคคลเกี่ยวข้องกับเรื่องชอบหรือไม่ชอบ เกี่ยวกับอารมณ์ของบุคคลเป็นสำคัญ เช่น นักเรียนบางคนรักและชอบบางวิชามาก แต่นักเรียนบางคนเฉยๆ ไม่ชอบเรียน สาเหตุที่เป็นเช่นนี้ อาจเนื่องมาจากการเรียนการสอนก็ได้ เพราะการเรียนการสอนนอกจากจะทำให้พฤติกรรมของนักเรียนเปลี่ยนไปตามประสบการณ์ที่ได้รับแล้วยังทำให้ทัศนคติของนักเรียนเปลี่ยนไป

องค์ประกอบของความคิดเห็น

ไทรแอนดิส (ทงศักดิ์ ทองศรีสุข. 2548: 5 ; อ้างอิงจาก Triandis. 1971: 2-3) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของความคิดเห็น ว่าสามารถแบ่งออกได้ ดังนี้

1. องค์ประกอบด้านความรู้ ได้แก่ ความรู้ ความคิดที่บุคคลมีสิ่งเร้า ซึ่งอาจเป็นบุคคล หรือสภาวะใด ๆ ความรู้ ความคิดดังกล่าว เป็นส่วนกำหนดทิศทางความคิดเห็นของบุคคล กล่าวคือ ถ้าบุคคลมีความรู้และการติดต่อกับสิ่งเร้าครบถ้วนแล้ว บุคคลจะมีความเห็นต่อสิ่งเร้าในทางบวก

2. องค์ประกอบด้านความรู้สึก ได้แก่ อารมณ์ หรือความรู้สึกของบุคคลต่อสิ่งเร้าอย่างใดอย่างหนึ่ง ความรู้สึกดังกล่าวจะกำหนดทิศทางความเห็น คือ ถ้ามีความรู้สึกดี บุคคลก็จะมีความเห็นทางบวกต่อสิ่งนั้น ถ้ามีความรู้สึกไม่ดี บุคคลก็จะมีความเห็นในทางลบ

3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรม ได้แก่ พฤติกรรมของบุคคลที่แสดงออกต่อสิ่งเร้าอย่างใดอย่างหนึ่ง พฤติกรรมดังกล่าวจะแสดงความคิดเห็นของบุคคล คือแสดงออกอย่างชัดเจนแสดงว่ามีความเห็นเป็นบวกเป็นลบแน่นอน

ธีระ อูรรณโณ (2529 : 51-54) กล่าวว่าอิทธิพลที่มีต่อความคิดเห็น มีดังนี้

1. อิทธิพลจากพ่อแม่ เป็นแหล่งอิทธิพลสูงสุด โดยเฉพาะในวัยเด็ก ซึ่งกำลังจะมีพัฒนาการทางด้านค่านิยม ความเชื่อและความรู้สึกนึกคิดออกมาในกรอบของครอบครัวที่มีพ่อแม่เป็นผู้มีอำนาจให้คุณเมื่อทำความดีและมีอำนาจให้โทษเมื่อทำในสิ่งไม่ดี หรือสิ่งที่พ่อแม่ไม่เห็นด้วย

2. อิทธิพลจากกลุ่มต่างๆ ในสถานศึกษา เช่น ครูและเพื่อน เป็นกลุ่มที่มีอิทธิพลต่อความเห็น

3. อิทธิพลจากประสบการณ์ส่วนตัว นักจิตวิเคราะห์เน้นเรื่องประสบการณ์ที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับความรุนแรง และกระทบกระเทือนใจบุคคลได้นาน

4. อิทธิพลจากสื่อมวลชน เช่นการโฆษณาประชาสัมพันธ์ต่างๆ ที่พยายามเปลี่ยนความคิดเห็นของคนให้หันไปนิยมผลิตภัณฑ์ต่างๆ ที่ต้องเข้าไปจำหน่ายให้กับกลุ่มเป้าหมายที่ต้องการ จากความหมายข้างต้น สรุปได้ว่าความคิดเห็นหมายถึง การที่บุคคลได้รับสภาวะการครอบงำเข้าไป นำไปประมวลกับความรู้สึกที่มีอยู่ ซึ่งรวมกับอิทธิพลต่างๆ ที่มี เช่น พ่อ แม่ กลุ่มต่างๆ ในสถานศึกษา ประสบการณ์ส่วนตัว สื่อมวลชน ฯลฯ และแสดงพฤติกรรมออกมาในทางความคิดเห็นต่อสิ่งนั้น ซึ่งประกอบด้วยความรู้ ความรู้สึกและพฤติกรรม

ความสำคัญของความคิดเห็น

เฟลด์แมน (มนัสชา แวไวสง. 2550 : 7 ; อ้างอิงจาก Feldman. 1971 : 20) กล่าวว่า การสำรวจความคิดเห็น เป็นการศึกษารูสึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง และแต่ละคนจะแสดงความเชื่อและความรู้สึกใดๆ ออกมาโดยการพูด หรือการเขียน การสำรวจความคิดเห็นมีประโยชน์ต่อการบริหารงาน การกำหนดนโยบาย แผนงาน โครงการต่างๆ หรือการเปลี่ยนแปลงระบบการดำเนินงาน รวมทั้งการฝึกหัดการทำงานอีกด้วย เพราะจะทำให้การดำเนินงานต่างๆ บรรลุตามวัตถุประสงค์เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและตามความพอใจของผู้ร่วมงาน

การเกิดความคิดเห็น

ศักดิ์ สุนทรเสถียร (2531 : 4) ได้กล่าวไว้ว่า ความคิดเห็นเกิดจาก การเรียนรู้และ ประสบการณ์ของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งตามเงื่อนไข 4 ประการ ดังนี้ คือ

1. กระบวนการเรียนรู้ ที่ได้จากการเพิ่มพูนและบูรณาการของการตอบสนอง แนวความคิดต่างๆ เช่น ความคิดเห็นจากครอบครัว โรงเรียน ครู การเรียนการสอนอื่นๆ
2. ประสบการณ์ส่วนตัว ขึ้นอยู่กับความแตกต่างของบุคคลซึ่งมีประสบการณ์ วิธีวัดความคิดเห็น

การวัดความคิดเห็นเพื่อให้ได้มาถึงข้อสรุปของความคิดเห็นในด้านต่างๆ ได้มี ผู้ให้ข้อคิดไว้หลายท่านดังนี้

ไพศาล หวังพานิช (2531 : 152) ได้กล่าวไว้ว่าการวัดความคิดเห็น หรือเจตคติ ต้อง ยอมรับข้อตกลงเบื้องต้น ดังนี้

1. เจตคติ ต้องมีลักษณะคงเส้นคงวาอยู่ในช่วงเวลาหนึ่ง นั่นคือความรู้สึกนึกคิดของ บุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งไม่ได้เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา จะมีช่วงเวลาใดเวลาหนึ่งที่มีความรู้สึกต่อ สิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งสามารถวัดได้
2. เจตคติของบุคคลไม่สามารถวัดหรือสังเกตได้โดยตรง การวัดจะเป็นการวัด ทางอ้อมโดยวัดจากแนวโน้มที่บุคคลจะแสดงออกหรือปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ
3. เจตคตินอกจากจะแสดงออกในรูปของความรู้สึกนึกคิด เช่นการสนับสนุน หรือคัดค้าน ยังมีขนาดของปริมาณหรือความรู้สึกด้วย ดังนั้นในการวัดทัศนคตินอกจากจะทำให้ ทราบทิศทางแล้วยังสามารถบอกระดับความมากน้อยได้ด้วย

จากเอกสารที่ยกมา สรุปได้ว่า ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกซึ่งความรู้สึกของบุคคลต่อ สิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ตนได้สัมผัส มีประสบการณ์ในสิ่งแวดล้อมนั้นๆ แล้วนำไปประมวลกับความรู้อื่นๆ ที่มี แล้วแสดงออกต่อสิ่งนั้นๆ โดยการพูด การเขียน ที่อาจจะเป็นไปในทางที่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย พอใจหรือไม่พอใจก็ได้

ในการศึกษาถึงความคิดเห็นต่างๆ ส่วนมากจะใช้วิธีวิจัยเชิงสำรวจ ได้แก่ การซักถาม สอบถาม บันทึกลงไว้และรวบรวมเป็นข้อมูล ซึ่ง เบสท์ (ชิตชัย อุ่อกพันธ์. 2548: 9 ; อ้างอิงจาก Best. 1977: 177) ได้เสนอแนะว่าวิธีง่ายที่สุดในการที่จะบอกถึงความคิดเห็นก็คือ การแสดงให้เห็น ถึงจำนวนร้อยละของคำตอบในแต่ละข้อความ เพราะจะทำให้เห็นว่าความคิดเห็นจะออกมาใน ลักษณะเช่นใด และสามารถทำตามข้อคิดเห็นเหล่านั้นได้

9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

9.1 งานวิจัยต่างประเทศ

วีเลอร์ (ชวลิต ดิยะบุตร. 2550 : 23 ; อ้างอิงจาก Wheeler. 1979 : 25 - 26) ได้ ทำการศึกษาเรื่อง ผลของการมีส่วนร่วมในพลศึกษาของนักเรียนสหศึกษาที่มีต่อเจตคติ ผลปรากฏ

ว่า นักเรียนชาย และหญิงมีความแตกต่างกันในเรื่องของเจตคติที่มีต่อกิจกรรมพลศึกษาระหว่างชาย หญิง คะแนนของชายมากกว่าหญิง เจตคติของนักเรียนชายจะเป็นแบบกลาง ๆ ส่วนนักเรียนหญิง แสดงออกในทางลบ

เรย์ (Ray. 1981 : 2561 - A) ได้ศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติทางพลศึกษาของนักศึกษาปริญญาตรี ทั้งชาย และหญิง โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่มคือกลุ่มนักศึกษาที่เรียนพลศึกษาเป็นวิชาเลือก และกลุ่มนักศึกษาที่เรียนวิชาพลศึกษาเป็นวิชาบังคับ ในการศึกษาครั้งนี้ ได้ทำการทดสอบ 2 ครั้ง ครั้งแรกใช้ให้นักศึกษาชาย และหญิงจำนวน 424 คน ทำการทดลองในสัปดาห์แรกของภาคเรียนฤดูใบไม้ผลิ ส่วนในการทดสอบครั้งที่สองใช้นักศึกษาทั้งชายและหญิงจำนวน 375 คน ทดสอบในสัปดาห์สุดท้ายของภาคเรียนฤดูใบไม้ผลิ โดยใช้แบบวัดทัศนคติทางพลศึกษาของคเนียร์ (Kneer) มาทดสอบผลจากการศึกษาพบว่าทั้ง 2 กลุ่ม มีทัศนคติทางพลศึกษาที่ดี และไม่มี ความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ ระดับ .05

ลูค; และซินแคล (Luke; & Sinclair. 1996 : 31- 46) ได้วิจัยเรื่อง ความแตกต่างทางเพศ กับเจตคติต่อวิชาพลศึกษา โดยใช้แบบสอบถามเกี่ยวกับประสบการณ์จากการเรียนวิชาพลศึกษา ตั้งแต่ระดับอนุบาลถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เพื่อที่จะหาปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดเจตคติต่อวิชาพลศึกษา กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 488 คน ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดเจตคติต่อวิชาพลศึกษา ได้แก่ เนื้อหาวิชา พฤติกรรมการสอนของครู บรรยากาศภายในชั้นเรียน การรับรู้ อุปกรณ์ และไม่มี ความแตกต่างระหว่างเพศเกี่ยวกับปัจจัยทั้งหมด

ก๊อคคาก (Kocak. 2006 : 296-300) ได้ศึกษาเรื่องเจตคติที่มีต่อการเรียนพลศึกษาของนักเรียนโรงเรียนประถมศึกษาในประเทศตุรกี ผลการวิจัยพบว่า เจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนระดับประถมศึกษาในประเทศตุรกี จากการสุ่มมา 1 แห่ง เพื่อตรวจสอบในสิ่งที่พอจะทำนายได้เกี่ยวกับ เพศของนักเรียน ระดับผลการเรียนวิชาพลศึกษา การศึกษาของผู้ปกครอง และฐานะทางเศรษฐกิจจากเจตคติของนักเรียน จากกลุ่มตัวอย่าง 963 คน เป็นหญิง 474 คน เป็นชาย 489 คน ได้ค่าร้อยละจากการวิเคราะห์ผลว่า นักเรียนประถมศึกษา ระดับ 6 ร้อยละ 12.7 ระดับ 7 ร้อยละ 10.3 และระดับ 8 ร้อยละ 77 ตามลำดับของด้านเจตคติเสร็จสมบูรณ์

การวิเคราะห์ได้ชี้ให้เห็นว่า นักเรียนมีเจตคติในทางบวกในด้านของอารมณ์ สังคมและเจตคติทางกายภาพ จากข้อมูลพบว่าหญิงมีค่าเฉลี่ย 32.6 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.9 มีเจตคติทางบวกเป็นกลาง มากกว่าชายที่มีค่าเฉลี่ย 32.0 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.6 ส่วนระดับชั้นในการเรียนวิชาพลศึกษาก็เป็นเรื่องที่พึงพอใจต่อการศึกษาวิชาพลศึกษา ส่วนเรื่องการศึกษาของผู้ปกครองและฐานะทางเศรษฐกิจทางสังคมไม่มีการพูดถึงเลย ซึ่งบางเรื่องอาจจะต้องนำเสนอให้เอาใจใส่อย่างมากและวางแผนการต่อไป

9.2 งานวิจัยในประเทศ

เอนก ช่างน้อย (2523 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องการเรียนการสอนวิชากระบี่กระบอง ในชั้นมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร โดยใช้แบบสอบถามกับครูผู้สอนและนักเรียนที่เรียนกระบี่

กระบอง ในภาคต้น ปีการศึกษา 2523 ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาที่ครูประสบมาก ได้แก่ด้านการปลูกฝังและเสริมแนวความคิดในการนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน ความไม่เหมาะสมของสถานที่ การขาดความระมัดระวังของนักเรียนในการใช้ และเก็บรักษาอุปกรณ์ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ได้ผลทางการออกกำลังกาย การมอบหมายงานให้นักเรียนฝึกซ้อม นอกเวลาเรียน เวลาที่ใช้ในการทดสอบ ความเชื่อมั่นในตนเอง และกล้าเผชิญ กับภาวะการณ์ต่าง ๆ อย่างมีหลักการและเหตุผล ด้านประสบการณ์และการใช้อาวุธต่อสู้ป้องกันตัว ส่วนปัญหาที่นักเรียนประสบมาก ทางด้านทักษะของครู สถานที่เรียนมีพื้นที่แข็ง การจัดกิจกรรม ให้เหมาะสมกับการเรียน ศิลปวัฒนธรรมไทย การสอนทักษะทำร้ายและด้านการเรียนรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะการเคลื่อนไหว อันเป็นธรรมชาติของวิชากระบี่กระบอง

ปรีชา ไวยโกศา (2526) ได้ทำการวิจัยเรื่องความคิดเห็นของครูพลศึกษาและนักเรียนเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวิชาตะกร้อในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ผลการวิจัยพบว่าปัญหาที่ครูพลศึกษาพบมาก คือ เนื้อหาทางทักษะมีมากเกินไปไม่สัมพันธ์กับเวลาเรียนทั้งหมด เนื้อหาทางทักษะเฉพาะตัวขั้นสูงยากเกินไป เวลาในการสอนแต่ละคาบน้อย

วิสนศักดิ์ อ่วมเพ็ง (2530 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) ที่มีต่อวิชาพลศึกษา วัตถุประสงค์ของการวิจัยนี้มี 4 ข้อ คือ 1. เพื่อศึกษาทัศนคติของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย(ฝ่ายมัธยม) ที่มีต่อวิชาพลศึกษา 2. เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติของการวิจัยนี้มี 4 ข้อคือ 1.เพื่อศึกษาทัศนคติของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม)ที่มีต่อฝ่ายพลศึกษา 2. เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติทางพลศึกษาของนักเรียนชายกับนักเรียนหญิงโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) 3.เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย(ฝ่ายมัธยม)ที่มีต่อประเภทของกิจกรรมพลศึกษาวิธีดำเนินการวิจัย : ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามความคิดเห็นนักเรียนที่มีต่อวิชาพลศึกษาในด้านต่าง ๆและมาตรวจวัดทัศนคติทางพลศึกษาไปใช้กับนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย(ฝ่ายมัธยม)ได้ข้อมูลกลับคืนจำนวน961คนจากนักเรียนทั้งหมด1111คน คิดเป็นร้อยละ86.50ของนักเรียนทั้งหมด นำข้อมูลที่ได้อาวิเคราะห์โดยหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบค่าที่ วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว และทดสอบภายหลังโดยวิธีเชฟเฟ ผลของการวิจัยได้นำเสนอในรูปแบบตารางประกอบการอธิบาย ผลการวิจัยพบว่า 1.นักเรียนชาย กับนักเรียนหญิงโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย(ฝ่ายมัธยม)มีคะแนนทัศนคติทางการพลศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้และพบว่าทัศนคติของนักเรียนชายดีกว่านักเรียนหญิง 2.นักเรียนชายมีความต้องการและสนใจในกิจกรรมพลศึกษามากที่สุด คือ ฟุตบอล รองลงมาคือ บาสเกตบอล 3. นักเรียนหญิง มีความต้องการและสนใจในกิจกรรมพลศึกษา มากที่สุด คือ แบดมินตัน รองลงมา คือ บาสเกตบอล

นพรัตน์ บุญสมบูรณ์สกุล (2533 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ทัศนคติของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนสาธิต สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ที่มีต่อวิชาพลศึกษา การวิจัย

ครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบทัศนคติของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย โรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือ นักเรียนชายและนักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2532 ผู้วิจัยส่งแบบสอบถามไป 800 ชุด ได้รับคืนมา 710 ชุด คิดเป็นร้อยละ 88.75 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นมาตรวัดทัศนคติทางพลศึกษาของ สรุศักดิ์ สุขเมธีวรกุล โดยนำข้อมูลที่ได้จากการตอบมาวัดทัศนคติทางพลศึกษามาวิเคราะห์ทางวิธีการทางสถิติ หาค่าส่วนเบี่ยงเบนทางมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า 1. นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัยมีทัศนคติทางพลศึกษาในระดับดี 2. นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางทัศนคติที่ระดับ .01 3. นักเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาในกรุงเทพมหานครกับต่างจังหวัดมีทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยทางสถิติที่ระดับ .01

วิชากร จันทรโคตร (2533 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องความคิดเห็นของครูพลศึกษาและนักเรียนเกี่ยวกับรายการกีฬาทางโทรทัศน์ ที่มีผลต่อการเรียนวิชาพลศึกษาของนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่าครูพลศึกษาและนักเรียนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับรายการกีฬาทางโทรทัศน์ที่มีผลต่อการเรียนวิชาพลศึกษาอยู่ในระดับมากที่สุด 4 ด้าน คือ ด้านความรู้ทางพลศึกษาและกีฬา ด้านการช่วยเพิ่มพูนเทคนิคและทักษะทางกีฬา ด้านคุณธรรมและความประพฤติ ด้านนันทนาการ เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของครูพลศึกษากับนักเรียน และเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 เกือบทุกรายการ

ชีวะ รื่นถวิล (2534 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องทัศนคติต่อกีฬาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 6 ผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีทัศนคติเชิงนิมิตเกี่ยวกับวัฒนธรรมและจริยธรรมอยู่ในระดับเห็นด้วยเป็นส่วนใหญ่และในระดับเห็นด้วยมาก คือ การเรียนมวยไทยเป็นการอนุรักษ์มรดกทางด้านกีฬาของชาติไทยและทัศนคติเกี่ยวกับสมรรถภาพทางกายอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ส่วนทัศนคติเชิงนิเสธของนักเรียนที่มีต่อกีฬาไทยทั้ง 3 ชนิด มีอยู่ 2 ระดับ คือ ไม่เห็นด้วยและไม่แน่ใจ การเปรียบเทียบทัศนคติระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิงพบว่าด้านที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมและจริยธรรมส่วนใหญ่ไม่มีความแตกต่างกันเว้นแต่กีฬามวยไทยจำนวนรายชื่อที่มีความแตกต่างกับไม่แตกต่างกันใกล้เคียงกัน เกี่ยวกับสมรรถภาพทางกาย กีฬากระบี่กระบองไม่แตกต่างกันเป็นส่วนใหญ่ กีฬามวยไทยแตกต่างกันทุกรายการ และกีฬาตะกร้อแตกต่างกันเป็นส่วนใหญ่ สำหรับทัศนคติเชิงนิเสธ พบว่าไม่มีความแตกต่างกันในกีฬากระบี่กระบองและตะกร้อ ส่วนกีฬามวยไทยแตกต่างกัน 1 รายการ คือ มวยไทยมีกฎระเบียบและวิธีการเล่นที่ยุ่งยาก การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว พบว่า ทัศนคติต่อกีฬาไทยระหว่าง กีฬาชนิดกระบี่กระบอง มวยไทยและตะกร้อของนักเรียนทั้งชายและหญิงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ประมวล บัวทอง (2537: 121-124) ได้ทำการวิจัยเรื่องพัฒนาการของกระบี่กระบอง ได้สัมภาษณ์ รองศาสตราจารย์ฟอง เกิดแก้ว อาจารย์ผู้สอนวิชากระบี่กระบองภาควิชาพลศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อวันที่ 22 มกราคม พ.ศ. 2535 ท่านให้การสัมภาษณ์ เกี่ยวกับแนวโน้มของกระบี่กระบองทางด้านต่าง ๆ ว่า

1. การแสดงเป็นกิจกรรมสันทนาการ ยังคงมีต่อไปเหมือนที่เคยมีมา แต่คาดว่าคงทรงตัวไม่ดีขึ้น เนื่องจากไม่ได้มีการส่งเสริม สนับสนุนอย่างจริงจัง การขาดตัวผู้เล่น และขาดผู้เชี่ยวชาญ โดยเฉพาะในต่างจังหวัดจะซบเซาลงมากกว่า
2. ด้านกิจกรรมพลศึกษา จากหลักสูตรระดับมัธยมศึกษาทั้งตอนต้น และตอนปลาย เดิมเคยให้ความสำคัญแก่วิชากระบี่กระบอง โดยจัดเป็นวิชาบังคับเรียนในหลักสูตรทางพลศึกษา แต่ปัจจุบันให้วิชากระบี่กระบองเป็นเพียงวิชาพื้นฐาน ซึ่งสามารถเลือกเรียนหรือไม่ก็ได้ เหตุผลนี้จะทำให้ครูพลศึกษาที่ไม่ถนัดวิชากระบี่กระบอง อาจจะไม่เลือกวิชานี้เข้ามาสอน
3. ด้านกิจกรรมกีฬา ในการแข่งขันกีฬานักเรียนนักศึกษา ซึ่งจัดโดยกรมพลศึกษา เมื่อหลักสูตรไม่บังคับเรียน ฉะนั้นการแข่งขันกระบี่กระบองก็มีส่วนจะลดลงตามไปด้วย
4. ด้านกิจกรรมที่เป็นวัฒนธรรมของชาติ ขณะนี้ยังไม่มีหน่วยงานใดที่มีส่วนรับผิดชอบอย่างจริงจังในการอนุรักษ์ ส่งเสริม และเผยแพร่วัฒนธรรมของชาติทางด้านกระบี่กระบองโดยตรง ทางด้านกรมศิลปากรก็ไม่มีการเรียนการสอนในหลักสูตรของการเรียน วิชานาฏศิลป์ จะมีกันก็เพียงตั้งเป็นคณะถ่ายทอดต่อ ๆ กันมา เพื่อการแสดงละครประกอบละครอิงประวัติศาสตร์บางเรื่องเท่านั้น ดังนั้นการแสดงศิลปวัฒนธรรมไทยกระบี่กระบอง มีส่วนที่จะลดลงตามไปด้วย
5. ด้านแนวคิดใหม่ คิดว่าจะต้องเชิญคณะกระบี่กระบองต่าง ๆ โดยมีหน่วยงานที่เป็นหลัก และเขียนบันทึกประวัติ รูปแบบการเล่น การต่อสู้ของแต่ละค่ายว่าเป็นอย่างไร ให้เขียน รวบรวม และเก็บบันทึกไว้ แล้วให้การส่งเสริม ประชาสัมพันธ์ทางหนังสือบ้าง วิดีโอบ้าง สื่อสารต่าง ๆ บ้าง อาจทำให้กระบี่กระบอง ได้รับการพัฒนายิ่งขึ้นกว่าในปัจจุบัน

จากการสัมภาษณ์ ท่านอาจารย์วิชิต ชีชีญ ซึ่งท่านเคยเป็นผู้สอนวิชากระบี่กระบอง ในสถานศึกษาในระดับต่าง ๆ หลายระดับ ทั้งในระดับมัธยมศึกษา วิทยาลัยพลศึกษา และมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ พลศึกษา จากการสัมภาษณ์ เมื่อวันที่ 23 มกราคม พ.ศ. 2535 ท่านให้สัมภาษณ์ เกี่ยวกับแนวโน้มของกระบี่กระบองว่า

1. ด้านการแสดงเป็นกิจกรรมสันทนาการ ในอนาคตยังมีความเหมาะสม ที่จะนำไปแสดงเป็นกิจกรรมตามเทศกาลต่าง ๆ หรือเป็นกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งงานกุศล งานของหน่วยงานราชการ งานเอกชน สามารถนำไปสอดแทรก แสดงเป็นการละเล่นในด้านการสร้างความสนุกสนาน และความตื่นเต้นแก่ประชาชนได้เป็นอย่างดี
2. ด้านกิจกรรมพลศึกษา วิชากระบี่กระบองมีประโยชน์ทางพลศึกษามาก หากครูผู้สอนรู้จักจริงและสอนให้เกิดประสิทธิภาพ แต่ปัจจุบันครูที่รู้จักจริงมีน้อย จึงยังผลให้กระบี่กระบองยังไม่พัฒนาหากสภาพการณ์ยังคงเป็นลักษณะนี้ต่อไป พัฒนาการของกระบี่กระบอง ก็คงจะทรงตัวหรือพัฒนาการต่ำลง แต่ถ้าหากได้รับการส่งเสริมกันอย่างจริงจังจะทำให้พัฒนาการดีขึ้น

3. ด้านกิจกรรมกีฬา ระเบียบกระบองเป็นกีฬาที่สามารถสร้างสมรรถภาพทางกายที่ดี สามารถสร้างกล้ามเนื้อส่วนต่าง ๆ ได้ครบถ้วน ในทางแนวความคิดเรื่องกีฬากระบอง ท่านให้ความเห็นว่า ควรมีการแข่งขันในลักษณะของการแสดงโชว์ โดยมีการชมเชย หรือให้รางวัล ก็จะทำให้ได้นักกระบองที่ดี แต่หากจัดเป็นการแข่งขันก็เหมือนดาบสองคม หากครูผู้สอน สอนได้ดีจะทำให้ให้นักกีฬา รู้จักแพ้ รู้จักชนะ หากสอนไม่ถูกต้อง หากนักกีฬาหวังแต่ชัยชนะ ไม่ยอมแพ้ ทำให้ไม่เข้าถึงเหตุผล มัวแต่จะเอาชนะฝ่ายเดียว จุดนี้จะทำให้เกิดข้อขัดแย้ง และยิ่งผลให้วงการกระบองไม่ก้าวหน้า

4. ด้านกิจกรรมที่เป็นวัฒนธรรมของชาติ ในอนาคตเราควรจะอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมนี้ไว้ เพราะเป็นวัฒนธรรมที่ดีของชาติ หน่วยงานวัฒนธรรมของชาติควรให้การส่งเสริมสนับสนุนต่อไป

5. ดันแนวคิดใหม่ ๆ นักวิชาการควรเปรียบเทียบคุณประโยชน์ของการออกกำลังกาย เช่น เปรียบเทียบกระบอง กับกีฬาอื่น ๆ เช่น เปรียบเทียบความแข็งแรง ความอดทน ความคล่องตัว ฯลฯ หรือเช่นให้เล่นกับกีฬาอื่น ๆ

และจากการสัมภาษณ์ อาจารย์ไพบุลย์ ศรีชัยสวัสดิ์ อาจารย์ผู้สอนวิชากระบอง คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เมื่อวันที่ 9 ธันวาคม 2536 ท่านให้สัมภาษณ์ว่า

1. ด้านการแสดงเป็นกิจกรรมสันทนาการ คณะกระบองต่าง ๆ ได้นำกิจกรรมการแสดงออกโชว์ตามงานต่าง ๆ ที่คณะของตนรับผิดชอบ หรือได้รับเชิญมา อาจจะเป็นงานฉลองงานเทศกาล งานรับแขกชาวต่างประเทศ คิดว่ากิจกรรมนี้ สามารถที่จะเป็นกิจกรรมสันทนาการสร้างความสนุกสนานรื่นเริง และตื่นตากับผู้ชม แต่สำหรับผู้เล่น ถ้าไม่ได้รับการฝึกซ้อม หรือเล่นเรื่อยให้ถ่องแท้แล้ว ก็จะไม่สามารถสร้างความประทับใจให้กับผู้ชมได้

2. ด้านกิจกรรมพลศึกษา ปัจจุบันเป็นที่ชบเซา ทั้งระดับมัธยมศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาและมหาวิทยาลัย ทั้งนี้เพราะครูผู้สอนขาดความรู้ ขาดเทคนิควิธีการสอน ควรจัดให้มีการอบรมครูผู้สอนให้กว้างขวางทั่วถึง ให้สามารถนำเทคนิควิธีการใหม่ ๆ ไปใช้ในระดับวิทยาลัยพลศึกษาและวิทยาลัยครู ควรเน้นให้นักศึกษาสามารถนำไปสอนได้ ในส่วนของมหาวิทยาลัย ปัจจุบันก็ชบเซาลงเช่นกัน เนื่องจากบางมหาวิทยาลัยจัดให้เป็นเพียงวิชาเลือกเท่านั้น ทำให้นิสิต นักศึกษา ลดความสนใจลง

3. ด้านกิจกรรมกีฬา การโชว์ การประกวดทางด้านการแสดง คิดว่ายังคงไม่ได้รับความสนใจ หรือพัฒนามากนัก ทั้งของกรมพลศึกษา สมาคมกีฬาไทยที่ท้องสนามหลวง หรือกรุงเทพมหานคร จะเห็นได้ว่ามีทีมส่งเข้าแข่งขันไม่หลากหลายมากนัก

4. ด้านกิจกรรมที่เป็นศิลปวัฒนธรรมของชาติ ระเบียบกระบองถือเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมของชาติ คู่กับศิลปะมวยไทย ซึ่งเป็นการต่อสู้ที่มีความสัมพันธ์กัน ระเบียบกระบองมีศิลปะของการต่อสู้แบบเดียวกับมวยไทย หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่ามวยไทยต่อมือ ศิลปะเหล่านี้คิดว่ายังคงอยู่คนไทยไม่สูญหาย และเป็นที่รู้จักของชาวไทยและชาวต่างชาติ ทั้งในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต หากได้รับการอนุรักษ์ ส่งเสริม ปรับปรุง และพัฒนาศิลปะชั้นนี้

5. ด้านแนวคิดใหม่ อยากรู้ให้มีส่วนร่วมเกี่ยวข้องกับในระดับสูง ช่วยกันอนุรักษ์ ส่งเสริม ปรับปรุง และพัฒนาเหมือนในอดีต ซึ่งให้ความสำคัญต่อวิชานี้มาก ถ้าในระดับสูงให้ความสนใจแล้ว ในระดับล่าง ก็จะร่วมมือและสนับสนุน ให้กระป๋องบองก้าวหน้าได้ด้วยดีตลอดไป

วรวงศ์ ยังเจริญ (2539 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องทัศนคติต่อวิชาพลศึกษา ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในส่วนภูมิภาค การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและ เปรียบเทียบทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในส่วนภูมิภาคสังกัดกรม สามัญศึกษา ตัวอย่างประชากร คือนักเรียนชายและนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายใน ส่วนภูมิภาค ผู้วิจัยส่งแบบวัดทัศนคติไปยังนักเรียน 1,440 ชุด และได้แบบวัดทัศนคติกลับคืนมา 1,414 ชุด คิดเป็นร้อยละ 98.19 นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์เพื่อหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน ค่าที่และค่าความแปรปรวนทางเดียว เพื่อทดสอบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลการวิจัยพบว่า 1. ทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในส่วนภูมิภาค ส่วนใหญ่อยู่ในระดับดีมาก เมื่อแยกตามระดับชั้น พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และ 6 มี ทัศนคติอยู่ระดับดีมาก ส่วนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 อยู่ในระดับดี 2. ทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายระหว่างระดับชั้น มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 โดยทัศนคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สูงกว่าชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และ 5 3. ทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายของนักเรียนชายและนักเรียนหญิง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 4. ทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษา ตอนปลายระหว่างเขตการศึกษาที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดย นักเรียนในเขตการศึกษา 8 มีทัศนคติสูงกว่านักเรียนในเขตการศึกษาอื่นๆ

อัจฉรา เสาร์เฉลิม (2546 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนพลศึกษาตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ผลการวิจัยพบว่ารูปแบบการ เรียนการสอนพลศึกษาประกอบด้วยกระบวนการเรียนการสอน 7 ขั้นตอน คือ 1) ขั้นกำกับควบคุม ตนเองด้วยสัญญาการเรียนการสอน 2) ขั้นเตรียมความพร้อมในการเรียนการสอนด้วยกระบวนการ มีส่วนร่วมในหน้าที่ที่รับผิดชอบ และการอบอุ่นร่างกาย 3) ขั้นการเรียนการสอนเน้นการสร้าง ความรู้ด้วยตนเอง 4) ขั้นฝึกทักษะ 5) ขั้นนำไปประยุกต์ใช้ 6) ขั้นสมาธิ 7) ขั้นสรุป และสรุปปฏิบัติ โดยรูปแบบที่สร้างนี้มีประสิทธิภาพมากกว่ารูปแบบการเรียนการสอนพลศึกษาตามปกติอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อาภรณ์ โพธิ์ภา (2546 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาเกมการเล่นเตยของ เด็กไทยไปสู่การเป็นกีฬา ผลการวิจัยพบว่ารูปแบบวิธีการเล่นเตย คุณค่าทางพลศึกษา กติกา การเล่น และการดำเนินการแข่งขัน มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก เมื่อเปรียบเทียบระดับความ คิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ผู้เข้าแข่งขันและผู้ตัดสิน พบว่ามีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน โดยที่ผู้เชี่ยวชาญ มีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่าความสมบูรณ์ทางด้านองค์ประกอบของกีฬาอยู่ในระดับมาก

ธานินทร์ บุญญาลงกรณ์ (2547 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องเจตคติของนักเรียน มัธยมศึกษาตอนต้นที่มีต่อวิชาพลศึกษาตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

ผลการวิจัยพบว่านักเรียนส่วนมากมีเจตคติต่อวิชาพลศึกษาอยู่ในเกณฑ์ที่เห็นด้วย เมื่อเปรียบเทียบเจตคติระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิงพบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเจตคติระหว่างนักเรียนในกรุงเทพมหานครและนักเรียนในต่างจังหวัดที่มีต่อวิชาพลศึกษาไม่มีความแตกต่างกัน

ชัชวาลย์ มาอยู่วัง (2548 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องความคิดเห็นของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ที่มีต่อการเรียนการสอนพลศึกษา เขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ ปีการศึกษา 2547 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นต่อวิชาพลศึกษาในด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านบุคลิกภาพของครูผู้สอน ด้านการวัดผลประเมินผล ด้านสถานที่อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อจำแนกความคิดเห็นตามเพศและระดับชั้นพบว่าความคิดเห็นในด้านต่างๆ ทั้ง 4 ด้านยังอยู่ในระดับมากและมากที่สุด ไม่แตกต่างกัน

ทงศ์ศักดิ์ ทองศรีสุข (2548: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องความคิดเห็นของนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง วิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยพลศึกษาเขตภาคเหนือ ปีการศึกษา 2547 ที่มีต่อการเรียนการสอนวิชามวยไทย การวิจัยครั้งนี้ มีความมุ่งหมาย เพื่อทราบความคิดเห็นของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง วิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยพลศึกษาเขตภาคเหนือ ปีการศึกษา 2547 ที่มีต่อการเรียนการสอนวิชามวยไทย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง วิทยาลัยพลศึกษาเขตภาคเหนือ ปีการศึกษา 2547 โดยการประมาณ ขนาดกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้ตารางสำเร็จรูปของเครซีและมอร์แกน ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 736 คน เป็นนักศึกษาชาย 581 คน เป็นนักศึกษาหญิง 155 คน โดยการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่น .91 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า ความคิดเห็นของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง วิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยพลศึกษาเขตภาคเหนือ ปีการศึกษา 2547 ที่มีต่อการเรียนการสอนวิชามวยไทย

1. ด้านจุดมุ่งหมาย และวิธีสอน นักศึกษาชาย เห็นด้วยมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 49.38 และนักศึกษาหญิง เห็นด้วยมาก คิดเป็นร้อยละ 39.35
2. ด้านครูผู้สอน นักศึกษาชาย เห็นด้วยมาก คิดเป็นร้อยละ 41.29 และนักศึกษาหญิง เห็นด้วยมาก คิดเป็นร้อยละ 41.35
3. ด้านนักศึกษา นักศึกษาชาย เห็นด้วยมาก คิดเป็นร้อยละ 45.37 และนักศึกษาหญิง เห็นด้วยมาก คิดเป็นร้อยละ 38.71
4. ด้านสถานที่ และอุปกรณ์ นักศึกษาชาย เห็นด้วยมาก คิดเป็น ร้อยละ 42.30 และนักศึกษาหญิง เห็นด้วยมาก คิดเป็นร้อยละ 38.71
5. ด้านวัดผล และประเมินผล นักศึกษาชาย เห็นด้วยมาก คิดเป็นร้อยละ 34.34 และนักศึกษาหญิง เห็นด้วยมาก คิดเป็นร้อยละ 40.56

สุพร สินธพรัตน์ (2548 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนวิชาลีลาศของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 เขตพื้นที่การศึกษาดังเขต 1 ปีการศึกษา 2549 โดยมีความมุ่ง

หมายเพื่อทราบความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนวิชาลีลาของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 เขตพื้นที่การศึกษา
ตรัง เขต 1 ปีการศึกษา 2549 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 เขตพื้นที่
การศึกษาตรัง เขต 1 ปีการศึกษา 2549 ประกอบด้วย โรงเรียนสภาราชนิตรัง โรงเรียนสภาราชนิ
2 โรงเรียนตรังวิทยา โรงเรียนจุฬาราชวิทยาลัย โรงเรียนตรังคริสเตียนศึกษา โรงเรียน
บูรณะรำลึก จำนวน 300 คน เป็นชาย 120 คน หญิง 180 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็น
แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าความเชื่อมั่น .94 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่และหา
ค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนวิชาลีลาของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 เขต
พื้นที่การศึกษาตรัง เขต 1 ปีการศึกษา 2549 ด้านจุดมุ่งหมาย เนื้อหาและกิจกรรม ด้านครูผู้สอน
ด้านนักเรียน ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก สถานที่และอุปกรณ์ ด้านการวัดผลและประเมินผล
โดยรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก คิดเป็นร้อยละ 44.37, 39.96, 47.40, 41.13 และ 43.38
ตามลำดับ

ชนะ ฤทธิธรรม (2550 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนวิชา
กระบี่กระบองของนักศึกษา หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา สถาบันการพลศึกษา
ในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ปีการศึกษา 2549 มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบ
ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนวิชากระบี่กระบองของนักศึกษา หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชาพลศึกษา สถาบันการพลศึกษาในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ปีการศึกษา 2549 มี
5 ด้าน คือ ด้านจุดมุ่งหมาย หลักสูตร และวิธีการสอน ด้านครูผู้สอน ด้านนักศึกษา ด้านสถานที่
และอุปกรณ์การเรียนการสอน และด้านวัดผล และประเมินผล กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษา สาขาวิชา
พลศึกษา สถาบันการพลศึกษา ในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ปีการศึกษา 2549 ทั้ง 4 แห่ง
ได้แก่ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตอุดรธานี สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตมหาสารคาม
สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชัยภูมิ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตศรีสะเกษ จำนวนทั้งสิ้น
234 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่
ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับได้ 0.89 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่ หาค่า
ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว และเปรียบเทียบ
ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ ด้วยวิธีของแอลเอสดี (LSD) ผลการวิจัยพบว่า 1. ความ
คิดเห็นที่มีต่อการเรียนวิชากระบี่กระบองของนักศึกษา หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชา
พลศึกษา สถาบันการพลศึกษาในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ปีการศึกษา 2549 โดยรวม
ทุกด้าน มีความคิดเห็นอยู่ในระดับดี 2. ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนวิชากระบี่กระบองของ
นักศึกษา หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา สถาบันการพลศึกษาในเขตภาค
ตะวันออกเฉียงเหนือ ปีการศึกษา 2549 ด้านจุดมุ่งหมาย หลักสูตร และวิธีการสอน ด้านครูผู้สอน
ด้านนักศึกษา ด้านสถานที่และอุปกรณ์การเรียนการสอน และด้านวัดผล และประเมินผล โดยรวม
มีความคิดเห็นอยู่ในระดับดี

สาคร ศิริจันทร์ (2550 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องความคิดเห็นของผู้บริหาร
ครูผู้สอน นักเรียน ที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา โรงเรียนในเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี

ปีการศึกษา 2549 การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความคิดเห็นของ ผู้บริหาร ครูผู้สอน นักเรียน ที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา โรงเรียนในเขตพื้นที่การศึกษา อุดรธานี ปีการศึกษา 2549 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นผู้บริหาร ครูผู้สอน นักเรียน ในเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี จำนวน 379 คน เป็นผู้บริหาร 55 คน ครูผู้สอนจำนวน 60 คน นักเรียน 264 คน โดยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าความเชื่อมั่น 0.89 วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบความแปรปรวนแบบทางเดียว ผลการวิจัยพบว่า

1. ศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหาร ครูผู้สอน และนักเรียน ที่มีต่อการเรียนการสอน วิชาพลศึกษา โรงเรียนในเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี ปีการศึกษา 2549

1.1 ด้านสถานที่เรียนและสภาพแวดล้อม ผู้บริหาร ครูผู้สอน และนักเรียน แสดงความคิดเห็นด้วยในระดับมาก เหมือนกัน

1.2 ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ผู้บริหาร และครูผู้สอน แสดงความคิดเห็นด้วย ในระดับมากที่สุด ยกเว้นนักเรียนแสดงความคิดเห็นด้วยในระดับมาก

1.3 ด้านบุคลิกลักษณะของครูผู้สอน ผู้บริหาร และครูผู้สอน แสดงความคิดเห็นด้วย ในระดับมากที่สุด ยกเว้นนักเรียนแสดงความคิดเห็นด้วยในระดับมาก

1.4 ด้านอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก ผู้บริหาร ครูผู้สอน และนักเรียน แสดงความคิดเห็นด้วยในระดับมาก เหมือนกัน

1.5 ด้านการวัดและการประเมินผล ผู้บริหาร และครูผู้สอน แสดงความคิดเห็นด้วย ในระดับมากที่สุด ยกเว้นนักเรียนแสดงความคิดเห็นด้วยในระดับมาก

2. เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหาร ครูผู้สอน และนักเรียน ที่มีต่อการเรียนการสอน วิชาพลศึกษา โรงเรียนในเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี ปีการศึกษา 2549 โดยใช้การวิเคราะห์ความ แปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA)

2.1 ผู้บริหาร และครูผู้สอน แสดงความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา ด้านต่าง ๆ ทั้ง 5 ด้าน แตกต่างกับนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 ผู้บริหาร และครูผู้สอน แสดงความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา ด้านต่าง ๆ ทั้ง 5 ด้าน ไม่แตกต่างกัน

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ทำให้ผู้วิจัยได้เห็นความสำคัญของการ รวบรวมความคิดเห็นของผู้เรียน ซึ่งถือเป็นข้อมูลที่สำคัญมากอย่างหนึ่งที่ผู้สอนควรนำมาปรับปรุง การจัดการเรียนการสอนกีฬาไทยในระดับมัธยมศึกษาให้เป็นที่น่าสนใจ มีความเหมาะสมกับการรับรู้ ของผู้เรียน และเป็นการสืบสานเอกลักษณ์ด้านกีฬาประจำชาติไทย ซึ่งจัดเป็นวัฒนธรรมอันดีงาม ที่ควรดำรงไว้กับประเทศไทยตลอดไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 ในสังกัดเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี ปีการศึกษา 2550 ที่ผ่านการเรียนกีฬาไทยมาแล้ว จำนวน 60,931 คน แยกเป็นนักเรียนชาย จำนวน 23,405 คน และนักเรียนหญิง จำนวน 34,706 คน (กระทรวงศึกษาธิการ. 2550: ออนไลน์)

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ในเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี ประกอบด้วย โรงเรียนใน 4 เขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี จำนวนเขตพื้นที่การศึกษาละ 4 โรงเรียน รวม 16 โรงเรียน จากการประมาณขนาดของกลุ่มตัวอย่าง จากตารางสำเร็จรูปของเครจซี่ และมอร์แกน (Krejcie; & Morgan) ที่ประชากร 75,000 คน ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 382 คน แต่ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้จำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 400 คน แยกเป็นนักเรียนชาย จำนวน 153 คน และนักเรียนหญิง จำนวน 247 คน โดยใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Random Sampling)

ผู้วิจัยเลือกโดยการแบ่งตามเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี จำนวน 4 เขตการศึกษา ดังนี้

1. สุ่มโรงเรียนในแต่ละเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี โดยการจับสลากโรงเรียนในแต่ละเขตพื้นที่การศึกษา ทั้ง 4 เขต ได้เขตละ 4 โรงเรียน ได้จำนวนทั้งหมด 16 โรงเรียน
2. สุ่มกลุ่มตัวอย่างจากโรงเรียน 16 โรงเรียน โดยวิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) เพื่อให้ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 400 คน แยกเป็นนักเรียนชาย จำนวน 153 คน และนักเรียนหญิง จำนวน 247 คน

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม (Questionnaires) ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทย มีลักษณะแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา เขตพื้นที่การศึกษายุทธธาณี แบบสอบถามแบ่งเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นแบบตรวจคำตอบ (Checklist)

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ประกอบด้วยความคิดเห็น 5 ด้าน คือ ด้านจุดมุ่งหมาย เนื้อหา และกิจกรรม ด้านครูผู้สอน ด้านประโยชน์ที่ได้รับ ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก สถานที่และอุปกรณ์ ด้านการวัดและประเมินผล แบบสอบถามมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ คือ เห็นด้วยมากที่สุด เห็นด้วยมาก เห็นด้วยปานกลาง เห็นด้วยน้อย และเห็นด้วยน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่นๆ แบบสอบถามมีลักษณะเป็นปลายเปิด (Open – Ended Questionnaires)

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

ในการสร้างเครื่องมือการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นโดยดำเนินการตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาจากเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. ศึกษาสิ่งที่เป็นจริงเชิงข้อมูล ในโรงเรียนเกี่ยวกับหลักสูตร และวิชาที่เปิดสอน
3. สร้างแบบสอบถาม
4. นำเครื่องมือที่เป็นแบบสอบถามพบผู้เชี่ยวชาญ เพื่อวิเคราะห์ความเที่ยงตรงของแบบสอบถามด้วยวิธีการหาค่าความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity)
5. ปรับปรุงเครื่องมือและเสนอให้ประธาน และกรรมการ พิจารณาทบทวนอีกครั้ง
6. นำมาปรับปรุงแก้ไข นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม (Reliability) โดยใช้การหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.97
7. นำแบบสอบถามที่ได้ไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่กำหนด

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลแบบสอบถามดังนี้

1. ขอลงหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อขอความอนุเคราะห์ให้ผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบและแก้ไขแบบสอบถาม
2. ขอลงหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อขอความอนุเคราะห์ไปยังผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษายุทธธาณี และผู้บริหารโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูล

3. ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง
4. ตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม เพื่อนำไปดำเนินการวิเคราะห์ทางสถิติ

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามมาตรวจทำการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. นำข้อมูลจากแบบสอบถามตอนที่ 1 มาแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางและความเรียง
2. นำข้อมูลจากแบบสอบถามตอนที่ 2 มาหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และนำมาแปลความหมายเป็นระดับความคิดเห็น แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางและความเรียง
3. เปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง โดยใช้สถิติ t-test Independent และเปรียบเทียบตามตัวแปรประเภทกีฬา โดยวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way Analysis of Variance) ในกรณีที่ผลการทดสอบมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จะทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยใช้วิธีของเชฟเฟ (Scheffe's Method) และนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง
4. นำข้อมูลจากแบบสอบถามตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะอื่นๆ มาสรุปเป็นรายด้านและนำเสนอเป็นความเรียง

เกณฑ์การให้คะแนนและการแปลความหมาย

แบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทย มีลักษณะแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

เห็นด้วยมากที่สุด	ให้	5	คะแนน
เห็นด้วยมาก	ให้	4	คะแนน
เห็นด้วยปานกลาง	ให้	3	คะแนน
เห็นด้วยน้อย	ให้	2	คะแนน
เห็นด้วยน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

ประเมินค่าเฉลี่ยโดยใช้เกณฑ์ประเมินผล ดังนี้

ค่าเฉลี่ย	4.21 - 5.00	หมายถึง	มีความคิดเห็นด้วยอยู่ในระดับมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	3.41 - 4.20	หมายถึง	มีความคิดเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก
ค่าเฉลี่ย	2.61 - 3.40	หมายถึง	มีความคิดเห็นด้วยอยู่ในระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	1.81 - 2.60	หมายถึง	มีความคิดเห็นด้วยอยู่ในระดับน้อย
ค่าเฉลี่ย	1.00 - 1.80	หมายถึง	มีความคิดเห็นด้วยอยู่ในระดับน้อยที่สุด

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่างๆ แทนความหมายดังต่อไปนี้

n	แทน	กลุ่มตัวอย่าง
f	แทน	ความถี่
%	แทน	ร้อยละ
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย (Mean)
S.D.	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์การแจกแจงแบบที (t-distribution)
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์การแจกแจงแบบเอฟ (F-distribution)
df	แทน	ชั้นแห่งความอิสระ (Degree of freedom)
SS	แทน	ผลบวกของคะแนนเบี่ยงเบนกำลังสอง (Sum of square)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยของผลบวกของคะแนนเบี่ยงเบนกำลังสอง (Mean of square)
*	แทน	นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การวิเคราะห์ข้อมูล

จากการแจกแบบสอบถามไปยังนักเรียนที่เรียนกีฬาไทยมาแล้ว โรงเรียนในเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี ปีการศึกษา 2550 จำนวน 400 คน และได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นขั้นตอนตามลำดับ ดังนี้

ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม มาแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี ปีการศึกษา 2550 มาวิเคราะห์แต่ละด้าน โดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และนำมาแปลความหมายเป็นระดับความคิดเห็น แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางและความเรียง

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง โดยใช้สถิติ t-test Independent และเปรียบเทียบตามตัวแปรประเภทกีฬา โดยวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way Analysis of Variance) ในกรณีที่ผลการทดสอบมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยใช้วิธีของเชฟเฟ้ (Scheffe's Method) และนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง (กำหนดความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05)

ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะอื่น ๆ มาสรุปเป็นรายด้านและนำเสนอเป็นความเรียง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม มาแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

ตาราง 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม (n = 400)

รายการ	f	%
1. เพศ		
ชาย	153	38.20
หญิง	247	61.80
รวม	400	100.00
2. ประเภทกีฬา		
มวยไทย	92	23.00
กระบี่กระบอง	101	25.20
ตะกร้อ	207	51.80
รวม	400	100.00

จากตาราง 1 แสดงว่า สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นนักเรียนชาย จำนวน 153 คน คิดเป็นร้อยละ 38.20 และนักเรียนหญิง จำนวน 247 คน คิดเป็นร้อยละ 61.80 แยกตามประเภทกีฬาไทยที่ผ่านการเรียนมาแล้ว คือ นักเรียนที่เรียนวิชามวยไทย จำนวน 92 คน คิดเป็นร้อยละ 23.00 นักเรียนที่เรียนวิชากระบี่กระบอง จำนวน 101 คน คิดเป็นร้อยละ 25.20 นักเรียนที่เรียนวิชาตะกร้อ จำนวน 207 คน คิดเป็นร้อยละ 51.80

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี ปีการศึกษา 2550 มาวิเคราะห์แต่ละด้าน โดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และนำมาแปลความหมายเป็นระดับความคิดเห็น แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางและความเรียง

ตาราง 2 ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี ปีการศึกษา 2550 ด้านจุดมุ่งหมาย เนื้อหาและกิจกรรม (n = 400)

รายการ	ความคิดเห็น		ระดับ
	$\bar{x}$	S.D.	
1. ทำให้นักเรียนได้ตระหนักในความเป็นไทย	4.21	0.75	มากที่สุด
2. ทำให้นักเรียนมีระเบียบวินัย	4.13	0.82	มาก
3. ส่งเสริมให้มีน้ำใจเป็นนักกีฬา	4.47	0.69	มากที่สุด
4. มีทักษะในการเล่นกีฬาไทย	4.24	0.77	มากที่สุด
5. มีการพัฒนาสุขภาพทางกายและจิตใจ	4.38	0.68	มากที่สุด
6. เนื้อหาตรงตามหลักสูตร	4.06	0.83	มาก
7. มีความชัดเจนและสามารถปฏิบัติได้	4.09	0.79	มาก
8. เสริมสร้างและพัฒนาบุคลิกภาพ	4.25	0.72	มากที่สุด
9. มีการแบ่งกลุ่มการเรียนรู้เพื่อฝึกระบบกลุ่ม	4.09	0.85	มาก
รวม	4.21	0.49	มากที่สุด

จากตาราง 2 แสดงว่า ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี ปีการศึกษา 2550 ด้านจุดมุ่งหมาย เนื้อหาและกิจกรรม โดยรวม มีความคิดเห็นด้วยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x}$ = 4.21, S.D. = 0.49) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่นักเรียนมีความคิดเห็นด้วยมากที่สุด คือ การเรียนกีฬาไทยส่งเสริมให้มีน้ำใจเป็นนักกีฬา ($\bar{x}$ = 4.47, S.D. = 0.69)

ตาราง 3 ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี ปีการศึกษา 2550 ด้านครูผู้สอน (n = 400)

รายการ	ความคิดเห็น		ระดับ
	$\bar{X}$	S.D.	
1. มีความรู้ความสามารถในวิชาที่สอน	4.37	0.67	มากที่สุด
2. มีการศึกษาเพิ่มเติมปรับปรุงการสอนอยู่เสมอ	4.11	0.79	มาก
3. สร้างบรรยากาศที่ดีในการสอน	4.10	0.78	มาก
4. มีการจัดเตรียมอุปกรณ์การสอน	4.13	0.87	มาก
5. มีวิธีการและเกณฑ์การประเมินผลที่เหมาะสม	4.17	0.76	มาก
6. มีสุขภาพทางร่างกายและจิตใจดี	4.39	0.77	มากที่สุด
7. แต่งกายสุภาพเรียบร้อยเหมาะกับการสอน	4.40	0.74	มากที่สุด
8. เป็นผู้ที่มีระเบียบวินัย ชยัน และตรงต่อเวลา	4.24	0.77	มากที่สุด
9. เป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบในหน้าที่การสอน	4.34	0.78	มากที่สุด
รวม	4.25	0.52	มากที่สุด

จากตาราง 3 แสดงว่า ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี ปีการศึกษา 2550 ด้านครูผู้สอน โดยรวมมีความคิดเห็นด้วยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.25$, S.D.=0.52) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่นักเรียนมีความคิดเห็นด้วยมากที่สุด คือ ครูผู้สอนแต่งกายสุภาพเรียบร้อยเหมาะกับการสอน มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.40$, S.D.=0.74)

ตาราง 4 ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี ปีการศึกษา 2550 ด้านประโยชน์ที่ได้รับ (n = 400)

รายการ	ความคิดเห็น		ระดับ
	$\bar{X}$	S.D.	
1. นักเรียนได้รับความรู้ ทักษะ ประสบการณ์จากการเรียน	4.37	0.69	มากที่สุด
2. นักเรียนมีความกระตือรือร้นอยากที่จะเรียน	4.16	0.72	มาก
3. นักเรียนสามารถนำแบบฝึกไปแนะนำคนอื่นได้	4.01	0.85	มาก
4. นักเรียนสามารถพัฒนาบุคลิกภาพตนเองได้ดี	4.17	0.76	มาก
5. นักเรียนมีสุขภาพอนามัยทางร่างกายและจิตใจดี	4.33	0.77	มากที่สุด
6. นักเรียนเป็นผู้มีระเบียบวินัยและตรงต่อเวลา	4.14	0.81	มาก
7. นักเรียนเป็นผู้มีความรับผิดชอบและรู้จักหน้าที่	4.18	0.76	มาก
8. นักเรียนรู้จักการแสดงออกทางวัฒนธรรมของกีฬาไทย	4.15	0.81	มาก
9. นักเรียนสามารถปรับตัวและเป็นแบบอย่างที่ดีกับเพื่อน	4.22	0.81	มากที่สุด
รวม	4.19	0.55	มาก

จากตาราง 4 แสดงว่า ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี ปีการศึกษา 2550 ด้านประโยชน์ที่ได้รับโดยรวม มีความคิดเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=4.19$, S.D.=0.55) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าข้อที่นักเรียนมีความคิดเห็นด้วยมากที่สุด คือ นักเรียนได้รับความรู้ ทักษะ ประสบการณ์จากการเรียน มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.37$, S.D.=0.69)

ตาราง 5 ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุวธรธานี ปีการศึกษา 2550 ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก สถานที่และอุปกรณ์ (n = 400)

รายการ	ความคิดเห็น		ระดับ
	$\bar{X}$	S.D.	
1. สิ่งอำนวยความสะดวกที่ใช้เรียนอยู่ในสภาพใช้งานได้ดี	4.12	0.77	มาก
2. อุปกรณ์การเรียนการสอนมีจำนวนเพียงพอกับนักเรียน	4.00	0.91	มาก
3. อุปกรณ์การเรียนที่ใช้เรียนเหมาะสมกับกิจกรรมการเรียน	4.15	0.81	มาก
4. สถานที่เรียนมีบรรยากาศเอื้อต่อการเรียนรู้	4.11	0.80	มาก
5. การใช้วัสดุอุปกรณ์ในการเรียนมีความปลอดภัย	4.22	0.83	มากที่สุด
6. นักเรียนมีส่วนร่วมในการจัดเก็บและดูแลอุปกรณ์	4.14	0.83	มาก
7. มีความสะดวกในการนำอุปกรณ์มาใช้และเก็บรักษา	4.10	0.84	มาก
รวม	4.12	0.60	มาก

จากตาราง 5 แสดงว่า ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุวธรธานี ปีการศึกษา 2550 ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก สถานที่และอุปกรณ์ โดยรวม มีความคิดเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=4.12$, S.D.=0.60) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่นักเรียนมีความคิดเห็นด้วยมากที่สุด คือ การใช้วัสดุอุปกรณ์ในการเรียนมีความปลอดภัย มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.22$, S.D.=0.83)

ตาราง 6 ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุวธรธานี ปีการศึกษา 2550 ด้านการวัดผลและประเมินผล (n = 400)

รายการ	ความคิดเห็น		ระดับ
	$\bar{X}$	S.D.	
1. ข้อสอบวัดผลตรงตามเนื้อหาที่เรียน	4.33	0.68	มากที่สุด
2. การสอบช่วยกระตุ้นความสนใจในกีฬาไทยมากขึ้น	4.20	0.78	มาก
3. การสอบมีเกณฑ์ของคะแนนที่ชัดเจน	4.24	0.70	มากที่สุด
4. มีความยุติธรรมในการวัดและประเมินผล	4.25	0.77	มากที่สุด
5. ทราบและยอมรับผลการสอบในทุกครั้ง	4.34	0.71	มากที่สุด
6. มีการสังเกตพฤติกรรมแล้วบันทึกไว้	4.01	0.85	มาก
7. มีการเก็บคะแนนจากการเรียนการสอน	4.41	0.74	มากที่สุด
8. มีการประเมินผลจากการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียน	4.23	0.78	มากที่สุด
9. มีแฟ้มผลงานเพื่อทราบพัฒนาการของผู้เรียน	4.14	0.89	มาก
รวม	4.24	0.51	มากที่สุด

จากตาราง 6 แสดงว่า ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุวธรธานี ปีการศึกษา 2550 ด้านการวัดผลและประเมินผล โดยรวม มีความคิดเห็นด้วยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.24$, S.D.=0.51) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่นักเรียนมีความคิดเห็นด้วยมากที่สุด คือ มีการเก็บคะแนนจากการเรียนการสอน มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.41$, S.D.=0.74)

ตาราง 7 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียน
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี ปีการศึกษา 2550 (n=400)

รายการ	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ
ด้านจุดมุ่งหมาย เนื้อหาและกิจกรรม	4.21	0.49	มากที่สุด
ด้านครูผู้สอน	4.25	0.52	มากที่สุด
ด้านประโยชน์ที่ได้รับ	4.19	0.55	มาก
ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก สถานที่และ อุปกรณ์	4.12	0.60	มาก
ด้านการวัดผลและประเมินผล	4.24	0.51	มากที่สุด
รวม	4.20	0.46	มาก

จากตาราง 7 ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา
ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี ปีการศึกษา 2550 โดยรวมทุกด้าน มีความ
คิดเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}=4.20$, S.D.=0.46)

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง โดยใช้สถิติ t-test Independent และเปรียบเทียบตามตัวแปรประเภทกีฬา โดยวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way Analysis of Variance) ในกรณีที่ผลการทดสอบมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยใช้วิธีของเซฟเฟ (Scheffe's Method) และนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง (กำหนดความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05)

ตาราง 8 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุวธรธานี ปีการศึกษา 2550 จำแนกตามตัวแปรเพศ

รายการ	ชาย (n=153)		หญิง (n=247)	
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.
ด้านจุดมุ่งหมาย เนื้อหาและกิจกรรม	4.23	0.52	4.20	0.47
ด้านครูผู้สอน	4.21	0.53	4.28	0.52
ด้านประโยชน์ที่ได้รับ	4.22	0.59	4.17	0.52
ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก สถานที่และอุปกรณ์	4.09	0.64	4.14	0.57
ด้านการวัดผลและประเมินผล	4.23	0.56	4.24	0.48
รวม	4.20	0.50	4.21	0.43

จากตาราง 8 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุวธรธานี ปีการศึกษา 2550 โดยรวมนักเรียนชาย มีค่าเฉลี่ยของความคิดเห็น เท่ากับ 4.20 (S.D.=0.50) และนักเรียนหญิง มีค่าเฉลี่ยของความคิดเห็น เท่ากับ 4.21 (S.D.=0.43)

ตาราง 9 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา
ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุวทรธานี ปีการศึกษา 2550 จำแนกตามตัวแปรเพศ

รายการ	t	p
ด้านจุดมุ่งหมาย เนื้อหาและกิจกรรม	0.57	.567
ด้านครูผู้สอน	-1.33	.184
ด้านประโยชน์ที่ได้รับ	0.94	.346
ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก สถานที่และอุปกรณ์	-0.87	.383
ด้านการวัดผลและประเมินผล	-0.16	.873
รวม	-0.21	.831

จากตาราง 9 แสดงว่า ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุวทรธานี ปีการศึกษา 2550 พบว่าระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิง มีความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทย ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 10 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุวธรธานี ปีการศึกษา 2550 จำแนกตามตัวแปรประเภทกีฬา

รายการ	มวยไทย (n=92)		กระบี่ กระบอง (n= 101)		ตะกร้อ (n=207)	
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.
ด้านจุดมุ่งหมาย เนื้อหาและกิจกรรม	4.43	0.42	4.13	0.49	4.16	0.49
ด้านครูผู้สอน	4.38	0.49	4.21	0.54	4.21	0.52
ด้านประโยชน์ที่ได้รับ	4.35	0.50	4.13	0.55	4.15	0.55
ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก สถานที่และอุปกรณ์	4.25	0.59	4.18	0.60	4.03	0.60
ด้านการวัดผลและประเมินผล	4.35	0.47	4.15	0.55	4.23	0.51
รวม	4.35	0.43	4.16	0.48	4.16	0.45

จากตาราง 10 แสดงว่า ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุวธรธานี ปีการศึกษา 2550 โดยรวม นักเรียนที่เรียนวิชามวยไทย มีค่าเฉลี่ยของความคิดเห็น เท่ากับ 4.35 (S.D.=0.43) นักเรียนที่เรียนวิชากระบี่กระบอง มีค่าเฉลี่ยของความคิดเห็น เท่ากับ 4.16 (S.D.=0.48) และนักเรียนที่เรียนวิชาตะกร้อ มีค่าเฉลี่ยของความคิดเห็น เท่ากับ 4.16 (S.D.=0.45)

ตาราง 11 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา
ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุวทรธานี ปีการศึกษา 2550 จำแนกตามตัวแปร
ประเภทกีฬา

รายการ	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F	p
ด้านจุดมุ่งหมาย เนื้อหา และกิจกรรม	ระหว่างกลุ่ม	2	5.90	2.95	13.14*	.000
	ภายในกลุ่ม	397	89.20	0.23		
ด้านครูผู้สอน	ระหว่างกลุ่ม	2	1.89	0.94	3.50*	.031
	ภายในกลุ่ม	397	107.01	0.27		
ด้านประโยชน์ที่ได้รับ	ระหว่างกลุ่ม	2	3.17	1.58	5.42*	.005
	ภายในกลุ่ม	397	115.87	0.29		
ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก สถานที่และอุปกรณ์	ระหว่างกลุ่ม	2	3.38	1.69	4.76*	.009
	ภายในกลุ่ม	397	140.97	0.36		
ด้านการวัดผล และประเมินผล	ระหว่างกลุ่ม	2	2.11	1.06	4.07*	.018
	ภายในกลุ่ม	397	103.02	0.26		
รวม	ระหว่างกลุ่ม	2	2.71	1.36	6.61*	.001
	ภายในกลุ่ม	397	81.45	0.21		

* นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 11 แสดงว่าค่าเฉลี่ยความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับ
มัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุวทรธานี ปีการศึกษา 2550 ระหว่าง
นักเรียนที่เรียนวิชามวยไทย กระบี่กระบอง และตะกร้อ พบว่า ประเภทกีฬาที่เรียนต่างกัน จะมี
ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้น
จึงนำไปทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe's method)

ตาราง 12 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น ปีการศึกษา 2550 ด้านจุดมุ่งหมาย เนื้อหาและกิจกรรม

ตัวแปร	2	มวยไทย	กระบี่กระบอง	ตะกร้อ
	$\bar{x}$	4.43	4.13	4.16
มวยไทย	4.43	-	0.30*	0.27*
กระบี่กระบอง	4.13		-	0.03
ตะกร้อ	4.16			-

* นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 12 แสดงว่าความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทย ด้านจุดมุ่งหมาย เนื้อหา และกิจกรรม ของนักเรียนที่เรียนวิชามวยไทย แตกต่างกับ นักเรียนที่เรียนวิชากระบี่กระบอง และวิชาตะกร้อ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 13 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น ด้านครูผู้สอน

ตัวแปร	2	มวยไทย	กระบี่กระบอง	ตะกร้อ
	$\bar{x}$	4.38	4.21	4.21
มวยไทย	4.38	-	0.17*	0.17*
กระบี่กระบอง	4.21		-	0.00
ตะกร้อ	4.21			-

* นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 13 แสดงว่าความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทย ด้านครูผู้สอน ของนักเรียนที่เรียนวิชามวยไทย แตกต่างกับ นักเรียนที่เรียนวิชากระบี่กระบอง และวิชาตะกร้อ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 14 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี ปีการศึกษา 2550 ด้านประโยชน์ที่ได้รับ

ตัวแปร	2	มวยไทย	กระบี่กระบอง	ตะกร้อ
	$\bar{x}$	4.35	4.13	4.15
มวยไทย	4.35	-	0.22*	0.20*
กระบี่กระบอง	4.13		-	0.02
ตะกร้อ	4.15			-

* นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 14 แสดงว่า ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทย ด้านประโยชน์ที่ได้รับของนักเรียนที่เรียนวิชามวยไทย แตกต่างกับ นักเรียนที่เรียนวิชากระบี่กระบอง และวิชาตะกร้ออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 15 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี ปีการศึกษา 2550 ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก สถานที่และอุปกรณ์

ตัวแปร	2	มวยไทย	กระบี่กระบอง	ตะกร้อ
	$\bar{x}$	4.25	4.18	4.03
มวยไทย	4.25	-	0.07	0.22*
กระบี่กระบอง	4.18		-	0.15
ตะกร้อ	4.03			-

* นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 15 แสดงว่า ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทย ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก สถานที่ และอุปกรณ์ ของนักเรียนที่เรียนวิชามวยไทย แตกต่างกับ นักเรียนที่เรียนวิชาตะกร้ออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 16 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี ปีการศึกษา 2550 ด้านการวัดผลและประเมินผล

ตัวแปร	2	มวยไทย	กระบี่กระบอง	ตะกร้อ
	$\bar{x}$	4.35	4.15	4.23
มวยไทย	4.35	-	0.20*	0.12
กระบี่กระบอง	4.15		-	0.08
ตะกร้อ	4.23			-

* นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 16 แสดงว่า ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทย ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก สถานที่ และอุปกรณ์ ของนักเรียนที่เรียนวิชามวยไทย แตกต่างกับ นักเรียนที่เรียนวิชากระบี่กระบอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 17 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี ปีการศึกษา 2550 รวมทุกด้าน

ตัวแปร	2	มวยไทย	กระบี่กระบอง	ตะกร้อ
	$\bar{x}$	4.35	4.16	4.16
มวยไทย	4.35	-	0.19*	0.19*
กระบี่กระบอง	4.16		-	0.00
ตะกร้อ	4.16			-

* นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 17 แสดงว่าความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนที่เรียนวิชามวยไทย แตกต่างกับ นักเรียนที่เรียนวิชากระบี่กระบอง และวิชาตะกร้อ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะอื่นๆ

1. ด้านจุดมุ่งหมายเนื้อหาและกิจกรรม

อยากให้เพิ่มเนื้อหาและกิจกรรมที่เน้นเอกลักษณ์ความเป็นไทยมากขึ้น ควรเน้นปฏิบัติมากขึ้น อยากให้มีการเรียนการสอนแบบนี้ต่อไป เป็นกิจกรรมที่ดี สนุกและให้สาระความรู้เกี่ยวกับกีฬาไทยมาก ทำให้มีน้ำใจนักกีฬา มีการพัฒนาทางร่างกายและจิตใจ

2. ด้านครูผู้สอน

อยากให้ครูพัฒนารูปแบบการสอนให้น่าสนใจมากขึ้น ควรที่จะมีความกระตือรือร้นในการสอน และเป็นแบบอย่างที่ดี ควรมีทักษะเฉพาะด้านของกีฬาประเภทนั้นๆ อยากให้ครูเป็นกันเองกับนักเรียนมากขึ้น ครูอารมณ์ดีเป็นผลให้นักเรียนอารมณ์ดีไปด้วย

3. ด้านประโยชน์ที่ได้รับ

ทำให้รู้จักศิลปะรากเหง้าแห่งความเป็นไทย รักและภาคภูมิใจในความเป็นไทย ได้ความรู้เกี่ยวกับกีฬาไทย สุขภาพร่างกายแข็งแรง นำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ มีทักษะในการเล่นกีฬาอื่นๆ ต่อไป มีความสุขในการเรียน ทำให้เป็นคนรับผิดชอบมากขึ้น ตรงต่อเวลา มีวินัย รู้จักตัวเองมากขึ้น

4. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกสถานที่และอุปกรณ์

ควรมีสถานที่ฝึกซ้อมและมีที่เก็บอุปกรณ์ให้ได้มาตรฐาน ส่วนมากมีอุปกรณ์ครบครัน สถานที่ปลอดภัย บรรยากาศดี อุปกรณ์บางชิ้นเก่าไปควรมีเปลี่ยนและซ่อมให้อยู่ในสภาพใช้งานได้

5. ด้านการวัดและประเมินผล

ครูมีการวัดผลและประเมินผลที่ยุติธรรม ให้นักเรียนทราบคะแนนอย่างไม่ปิดบัง ทำให้โปร่งใสดีมาก เป็นการที่ให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นถือว่าเป็นเรื่องดีมาก พอใจทุกครั้งที่ผลการประเมินออกมา วัดผลตามที่เรียนมา ประเมินได้ตามความเป็นจริง

6. อื่นๆ

อยากให้มีการเรียนการสอนในรายวิชาอย่างนี้ต่อไปอีก มีความเหมาะสมอย่างยิ่งต่อผู้เรียน อยากให้มีมาตรฐานในการเรียนวิชากีฬาไทยมากกว่านี้ ส่งเสริมกีฬาอื่นๆ บ้าง อยากให้ได้เล่นกีฬาสนุกๆ ออกกำลังกายมากๆ

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สังเขปความมุ่งหมาย สมมุติฐาน และวิธีดำเนินการวิจัย

ความมุ่งหมายในการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนมัธยมศึกษาในสังกัดเขตพื้นที่การศึกษายุทธธาณี ปีการศึกษา 2550
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง
3. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยระหว่างนักเรียนที่เรียนวิชามวยไทย วิชากระบี่กระบอง และวิชาตะกร้อ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ของโรงเรียนในเขตพื้นที่การศึกษายุทธธาณี ปีการศึกษา 2550 ทั้งหมด จำนวน 400 คน แยกเป็นนักเรียนชาย จำนวน 153 คน และนักเรียนหญิง จำนวน 247 คน โดยใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Random Sampling)

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่
  - 1.1 เพศ ได้แก่ ชาย และหญิง
  - 1.2 ประเภทกีฬา ได้แก่ มวยไทย กระบี่กระบอง และตะกร้อ
2. ตัวแปรตาม คือ ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทย

สมมุติฐานในการวิจัย

1. ความคิดเห็นระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิงที่มีต่อการเรียนกีฬาไทย มีความแตกต่างกัน
2. ความคิดเห็นระหว่างนักเรียนที่เรียนวิชามวยไทย วิชากระบี่กระบอง กับวิชาตะกร้อที่มีต่อการเรียนกีฬาไทย มีความแตกต่างกัน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม (Questionnaires) ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทย มีลักษณะแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา เขตพื้นที่การศึกษายุทธธาณี ซึ่งแบบสอบถามแบ่งเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นแบบตรวจคำตอบ (Checklist)

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ประกอบด้วยความคิดเห็น 5 ด้าน คือ ด้านจุดมุ่งหมาย เนื้อหา และกิจกรรม ด้านครูผู้สอน ด้านประโยชน์ที่ได้รับ ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก สถานที่และอุปกรณ์ ด้านการวัดและประเมินผล แบบสอบถามมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือ เห็นด้วยมากที่สุด เห็นด้วยมาก เห็นด้วยปานกลาง เห็นด้วยน้อย และเห็นด้วยน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่นๆ แบบสอบถามมีลักษณะเป็นปลายเปิด (Open – Ended Questionnaires)

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อขอความอนุเคราะห์ให้ผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบและแก้ไขแบบสอบถาม
2. ขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อขอความอนุเคราะห์ไปยังผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศรีนครินทรวิโรฒ และผู้บริหารโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูล
3. ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลคืนด้วยตนเอง
4. ตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์แบบของแบบสอบถาม เพื่อนำไปดำเนินการวิเคราะห์

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. นำข้อมูลจากแบบสอบถามตอนที่ 1 มาแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางและความเรียง
2. นำข้อมูลจากแบบสอบถามตอนที่ 2 มาหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และนำมาแปลความหมายเป็นระดับความคิดเห็น แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางและความเรียง
3. เปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง โดยใช้สถิติ t-test Independent และเปรียบเทียบตามตัวแปรประเภทกีฬา โดยวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way Analysis of Variance) ในกรณีที่ผลการทดสอบมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จะทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยใช้วิธีของเชฟเฟ (Scheffe's Method) และนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง (กำหนดความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05)
4. นำข้อมูลจากแบบสอบถามตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะอื่น ๆ มาสรุปเป็นรายด้านและนำเสนอเป็นความเรียง

สรุปผลการวิจัย

1. สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นนักเรียนชาย จำนวน 153 คน คิดเป็นร้อยละ 38.2 และนักเรียนหญิง จำนวน 247 คน คิดเป็นร้อยละ 61.8 แยกตามประเภทกีฬาไทยที่ผ่านการเรียนมาแล้ว คือ นักเรียนที่เรียนมวยไทย จำนวน 92 คน คิดเป็นร้อยละ 23.0 นักเรียนที่เรียนกระบี่กระบอง จำนวน 101 คน คิดเป็นร้อยละ 25.2 นักเรียนที่เรียนตะกร้อ จำนวน 207 คน คิดเป็นร้อยละ 51.8

2. ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุวครธานี ปีการศึกษา 2550 โดยรวม มีความคิดเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=4.20$, S.D.=0.46) และจำแนกเป็นรายด้าน ดังนี้

2.1 ด้านจุดมุ่งหมาย เนื้อหาและกิจกรรม มีความคิดเห็นด้วยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.21$, S.D.=0.49)

2.2 ด้านครูผู้สอน มีความคิดเห็นด้วยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.25$, S.D.=0.52)

2.3 ด้านประโยชน์ที่ได้รับ มีความคิดเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=4.19$, S.D.=0.55)

2.4 ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก สถานที่และอุปกรณ์ มีความคิดเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=4.12$, S.D.=0.60)

2.5 ด้านการวัดผลและประเมินผล โดยรวม มีความคิดเห็นด้วยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.24$, S.D.=0.51)

3. การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุวครธานี ปีการศึกษา 2550

3.1 ตามตัวแปรเพศ นักเรียนชาย มีค่าเฉลี่ยของความคิดเห็น เท่ากับ 4.20 (S.D.=0.50) และนักเรียนหญิง มีค่าเฉลี่ยของความคิดเห็น เท่ากับ 4.21 (S.D.=0.43) เมื่อทำการเปรียบเทียบแล้วพบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิง มีความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทย ไม่แตกต่างกัน

3.2 นักเรียนที่เรียนวิชามวยไทย มีค่าเฉลี่ยของความคิดเห็น เท่ากับ 4.35 (S.D.=0.43) นักเรียนที่เรียนวิชากระบี่กระบอง มีค่าเฉลี่ยของความคิดเห็น เท่ากับ 4.16 (S.D.=0.48) และนักเรียนที่เรียนวิชาตะกร้อ มีค่าเฉลี่ยของความคิดเห็น เท่ากับ 4.16 (S.D.=0.45) เมื่อทำการเปรียบเทียบแล้วพบว่า ประเภทกีฬาที่เรียนต่างกัน จะมีความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทย แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยวิธีของเชฟเฟ่ พบว่า

3.2.1 ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทย ด้านจุดมุ่งหมาย เนื้อหาและกิจกรรมของนักเรียนที่เรียนวิชามวยไทย แตกต่างกับ นักเรียนที่เรียนวิชากระบี่กระบอง และวิชาตะกร้อ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.2.2 ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทย ด้านครูผู้สอน ของนักเรียนที่เรียนวิชามวยไทย แตกต่างกับ นักเรียนที่เรียนวิชากระบี่กระบอง และวิชาตะกร้อ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.2.3 ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทย ด้านประโยชน์ที่ได้รับ ของนักเรียนที่เรียนวิชามวยไทย แตกต่างกับ นักเรียนที่เรียนวิชากระบี่กระบอง และวิชาตะกร้อ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.2.4 ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทย ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก สถานที่และอุปกรณ์ ของนักเรียนที่เรียนวิชามวยไทย แตกต่างกับ นักเรียนที่เรียนวิชาตะกร้อ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.2.5 ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนที่เรียนวิชามวยไทย แตกต่างกับ นักเรียนที่เรียนวิชากระบี่กระบอง และวิชาตะกร้อ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

4.1 ด้านจุดมุ่งหมายเนื้อหาและกิจกรรม

อยากให้เพิ่มเนื้อหาและกิจกรรมที่เน้นเอกลักษณ์ความเป็นไทยมากขึ้น ควรเน้นปฏิบัติมากขึ้น อยากให้มีการเรียนการสอนแบบนี้ต่อไป เป็นกิจกรรมที่ดี สนุกและให้สาระความรู้เกี่ยวกับกีฬาไทยมาก ทำให้มีน้ำใจนักกีฬา มีการพัฒนาทางร่างกายและจิตใจ

4.2 ด้านครูผู้สอน

อยากให้ครูพัฒนารูปแบบการสอนให้น่าสนใจมากขึ้น ควรที่จะมีความกระตือรือร้นในการสอน และเป็นแบบอย่างที่ดี ควรมีทักษะเฉพาะด้านของกีฬาประเภทนั้นๆ อยากให้ครูเป็นกันเองกับนักเรียนมากขึ้น ครูอารมณ์ดีเป็นผลให้นักเรียนอารมณ์ดีไปด้วย

4.3 ด้านประโยชน์ที่ได้รับ

ทำให้รู้จักศิลปะรากเหง้าแห่งความเป็นไทย รักและภาคภูมิใจในความเป็นไทย ได้ความรู้เกี่ยวกับกีฬาไทย สุขภาพร่างกายแข็งแรง นำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ มีทักษะในการเล่นกีฬาอื่นๆ ต่อไป มีความสุขในการเรียน ทำให้เป็นคนรับผิดชอบมากขึ้น ตรงต่อเวลา มีวินัย รู้จักตัวเองมากขึ้น

4.4 ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกสถานที่และอุปกรณ์

ควรมีสถานที่ฝึกซ้อมและมีที่เก็บอุปกรณ์ให้ได้มาตรฐาน ส่วนมากมีอุปกรณ์ครบครัน สถานที่ปลอดภัย บรยากาศดี อุปกรณ์บางชิ้นเก่าไปควรมีเปลี่ยนและซ่อมให้อยู่ในสภาพใช้งานได้ดี

4.5 ด้านการวัดและประเมินผล

ครูมีการวัดผลและประเมินผลที่ยุติธรรม ให้นักเรียนทราบคะแนนอย่างไม่ปิดบัง ทำให้โปร่งใสดีมาก เป็นการที่ให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นถือว่าเป็นเรื่องดีมาก พอใจทุกครั้งที่ผลการประเมินออกมา วัดผลตามที่เรียนมา ประเมินได้ตามความเป็นจริง

4.6 อื่นๆ

อยากให้มีการเรียนการสอนในรายวิชาอย่างนี้ต่อไปอีก มีความเหมาะสมอย่างยิ่งต่อผู้เรียน อยากให้มีมาตรฐานในการเรียนวิชากีฬาไทยมากกว่านี้ ส่งเสริมกีฬาอื่นๆ บ้าง อยากให้ได้เล่นกีฬาสนุกๆ ออกกำลังกายมากๆ

อภิปรายผล

1. สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

1.1 เพศ จำแนกเป็นนักเรียนชาย จำนวน 153 คน คิดเป็นร้อยละ 38.2 และนักเรียนหญิง จำนวน 247 คน คิดเป็นร้อยละ 61.8 จะเห็นได้ว่าจำนวนนักเรียนหญิงมากกว่าจำนวนนักเรียนชาย เนื่องจากประชากรนักเรียนหญิงมีจำนวนมากกว่าประชากรนักเรียนชาย ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างนักเรียนหญิงจึงมีจำนวนมากกว่ากลุ่มตัวอย่างนักเรียนชาย ซึ่งเป็นไปตามสัดส่วนจำนวนประชากรส่วนรวมของการวิจัยในครั้งนี้

1.2 แยกตามประเภทกีฬาไทยเรียนมาแล้ว พบว่า มีนักเรียนที่เรียนกีฬามวยไทย จำนวน 92 คน คิดเป็นร้อยละ 23.0 กีฬากระบี่กระบอง จำนวน 101 คน คิดเป็นร้อยละ 25.2 กีฬาตะกร้อ จำนวน 207 คน คิดเป็นร้อยละ 51.8 จะเห็นได้ว่ากีฬาที่ผ่านการเรียนมากที่สุดคือ ตะกร้อ รองลงมาคือกระบี่กระบองและน้อยที่สุดคือมวยไทย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าตะกร้อเป็นกีฬาไทยที่ครูผู้สอนสามารถนำไปสอนในโรงเรียนได้ง่ายกว่ากีฬาไทยประเภทอื่น เนื่องจากตะกร้อเป็นเกมที่มีวิธีการเล่นไม่ยากและไม่ซับซ้อน อุปกรณ์การเล่น สามารถหาได้ง่าย ในราคาที่นักเรียนไม่ลำบากในการจัดซื้อ อีกทั้งมีการจัดการแข่งขันภายในโรงเรียน และภายนอกโรงเรียนอยู่เสมอ จึงทำให้นักเรียนได้เรียนกีฬาตะกร้อมากกว่ากีฬาไทยอื่นๆ ส่วนกีฬากระบี่กระบองมีจำนวนนักเรียนที่ผ่านการเรียนรองจากตะกร้อ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ในการเรียนการสอนกระบี่กระบองนั้น ต้องใช้ครูผู้สอนต้องที่มีความสามารถในการสอนทั้งด้านการรำและการต่อสู้ ต้องมีอุปกรณ์การเรียนการสอนที่มีคุณภาพและปลอดภัย เป็นกีฬาที่ต้องใช้ความระมัดระวังเป็นอย่างมากในการเรียนการสอน จากเหตุผลดังกล่าว อาจเป็นสาเหตุที่ทำให้ครูเลือกจัดกิจกรรมการเรียนการสอนกระบี่กระบองในโรงเรียนมีจำนวนไม่มากจึงทำให้มีนักเรียนที่ผ่านการเรียนกีฬากระบี่กระบอง มีจำนวนน้อยกว่ากีฬาตะกร้อ ส่วนมวยไทยเป็นกีฬาไทยที่มีนักเรียนผ่านการเรียนมาแล้วเป็นส่วนน้อยที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ในการสอนมวยไทยต้องมีครูผู้สอนที่มีความรู้ในกีฬามวยไทยอย่างแท้จริง อีกทั้งเป็นกีฬาที่มีการต่อสู้จากอวัยวะทุกส่วนของร่างกายเป็นกีฬาที่ต้องระมัดระวังในด้านการบาดเจ็บจากการเรียนการสอนมาก ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกสถานที่และอุปกรณ์ในการเรียนมวยไทยค่อนข้างจะหาได้ยากในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาและมีราคาค่อนข้างสูง ในการสร้างสนามมวยในโรงเรียนก็ต้องใช้งบประมาณมาก จึงอาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้การเรียนการสอนกีฬามวยไทยในโรงเรียนระดับมัศึกษามีน้อยกว่าการเรียนการสอนกีฬากระบี่กระบองและกีฬาตะกร้อ

2. ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนกีฬาไทย

นักเรียนที่เรียนกีฬาไทยมาแล้ว ในโรงเรียนสังกัดเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี ปีการศึกษา 2550 ได้แสดงความคิดเห็นต่อการเรียนกีฬาไทย โดยรวมเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักเรียนได้รับความรู้ประสบการณ์จากการเรียนกีฬาไทยตรงตามเนื้อหา เกิดทักษะในกีฬาไทยที่เรียนผ่านมาแล้ว ครูผู้สอนสามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เป็นอย่างดี ทำให้ผู้เรียนเกิดความรักในกีฬาไทย ตระหนักในความเป็นไทย รวมทั้งสามารถนำกีฬาไทยที่เรียนไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ นักเรียนสามารถมองเห็นคุณค่าและประโยชน์ที่ได้รับในการเรียนอย่างแท้จริง จึงทำให้นักเรียนที่เรียนกีฬาไทยมาแล้วได้แสดงความคิดเห็นในการเรียนกีฬาไทยโดยรวม อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชีวะ รื่นถวิล (2534: บทคัดย่อ) ที่วิจัยเรื่องทัศนคติต่อกีฬาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 6 ผลการวิจัย พบว่านักเรียนมีทัศนคติเชิงนิมิตเกี่ยวกับวัฒนธรรมและจริยธรรมอยู่ในระดับเห็นด้วยเป็นส่วนใหญ่ และในระดับเห็นด้วยมากคือเป็นการอนุรักษ์มรดกทางด้านกีฬาของชาติไทย

2.1 ความคิดเห็นของนักเรียนด้านจุดมุ่งหมาย เนื้อหาและกิจกรรม โดยรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักเรียนได้ทำกิจกรรมทางพลศึกษาในการเรียนกีฬาไทยตรงตามจุดมุ่งหมายและมีเนื้อหาวิชาตามที่ได้แจ้งให้นักเรียนทราบก่อนการเรียนการสอน และข้อที่นักเรียนเห็นด้วยมากที่สุด คือการเรียนกีฬาไทยส่งเสริมให้มีน้ำใจเป็นนักกีฬา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าในการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนมัธยมศึกษา มุ่งเน้นการมีน้ำใจต่อกัน ให้อภัย อดทน รู้จักแพ้ รู้จักชนะ ซึ่งกีฬาไทยนั้นจัดเป็นกีฬาเพื่อมิตรภาพ ที่ได้พัฒนามาจากกีฬาพื้นเมืองไทย เพื่อเป็นการแสดงออกถึงศิลปวัฒนธรรมไทย ไม่ใช่เล่นกีฬาเพื่อความเป็นเลิศหรือเน้นการแข่งขันเพื่อได้มาซึ่งรางวัล ดังที่ วรศักดิ์ เพียรชอบ (2527: 47) กล่าวว่าหลักสูตรของวิชาพลศึกษาควรมุ่งเน้นให้นักเรียนมีความเจริญงอกงามและมีพัฒนาการทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสังคม

2.2 ด้านครูผู้สอน ความคิดเห็นของนักเรียนโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าครูพลศึกษาเป็นบุคลากรที่ได้รับการฝึกฝนมาอย่างดีทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจที่เข้มแข็ง อดทน ไม่ย่อท้อต่อความเหนื่อยยากลำบาก มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ สามารถปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับนักเรียนได้ปฏิบัติตาม ดังที่ วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2528 : 23) ได้กล่าวถึงคุณสมบัติของครูพลศึกษาที่ดี ควรเป็นผู้มีสุขภาพดีทั้งกายและจิต เป็นผู้มีรูปร่างลักษณะท่าทางเหมาะสมกับอาชีพครูพลศึกษา และข้อที่นักเรียนเห็นด้วยมากที่สุด คือครูผู้สอนแต่งกายสุภาพเรียบร้อยเหมาะกับการสอน มีสุขภาพร่างกายและจิตใจดี ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า การสอนพลศึกษานั้น ครูจำเป็นต้องแต่งกายให้เหมาะสมกับสภาพของกีฬาที่สอน เพื่อความสะดวกและคล่องตัวในการเคลื่อนไหว จึงทำให้นักศึกษาของครูพลศึกษาส่งเหมาะสมกับกิจกรรมในแต่ละกีฬาที่จัดสอน เป็นการเพิ่มบรรยากาศในการเรียนการสอนให้ดูน่าสนใจและสนุกสนานมากยิ่งขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชัชวาลย์ มาอยู่วัง (2548: บทคัดย่อ) ที่วิจัยเรื่องความคิดเห็นของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ที่มีต่อการเรียนการสอนพลศึกษา ผลการวิจัยความคิดเห็นในด้านครูผู้สอนอยู่ในระดับมากที่สุด เช่นเดียวกัน

2.3 ด้านประโยชน์ที่ได้รับ ความคิดเห็นของนักเรียนโดยรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่านักเรียนได้รับรู้คุณค่าทางวัฒนธรรมการเล่นที่เป็นศิลปะการต่อสู้ประจำชาติไทย สามารถนำเอกลักษณ์ประจำชาติไทยไปเผยแพร่ให้นานาประเทศได้รับรู้ถึงความเป็นไทยอย่างเด่นชัด โดยเฉพาะกีฬามวยไทยได้สร้างชื่อเสียงของประเทศไทยในด้านกีฬาให้เป็นที่ประจักษ์ไปในทุกประเทศทั่วโลก และข้อที่นักเรียนมีความคิดเห็นด้วยมากที่สุด คือนักเรียนได้รับความรู้ ทักษะ ประสบการณ์ จากการเรียน ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากการเรียนกีฬาไทย เป็นรายวิชาพลศึกษาที่นักเรียนต้องมีการฝึกปฏิบัติทักษะทางกีฬาโดยตรง ได้เรียนรู้คุณค่าของกีฬาไทยที่เป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ รวมถึงสามารถนำประสบการณ์ไปใช้ได้จริงกับชีวิตประจำวัน ไม่ว่าจะเป็นด้านกรออกกำลังกายหรือการป้องกันตัว ดังที่ ไพบูลย์ ศรีชัยสวัสดิ์ (2547: 12-14) ที่ได้กล่าวถึงประโยชน์ของมวยไทยช่วยให้เกิดพัฒนาการ ในทุกด้านคือ ทั้งทางร่างกาย อารมณ์ สังคม จิตใจ รวมทั้งช่วยให้เกิดสวัสดิภาพแก่บุคคลและสังคม อีกทั้งยังช่วยเพิ่มสมรรถภาพและประสิทธิภาพของทหารและตำรวจ

2.4 ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกสถานที่และอุปกรณ์ ความคิดเห็นของนักเรียนโดยรวม อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่าการเรียนการสอนกีฬาไทยจำเป็นต้องอาศัยอุปกรณ์เป็นหลัก สำคัญ ซึ่งจะเป็นตัวสื่อความหมายการเรียนรู้ให้กระจ่างชัดในรูปแบบของการฝึกปฏิบัติ โดยเฉพาะ กระบี่กระบองและมวยไทย อุปกรณ์การเรียนต้องมีความปลอดภัยในการใช้เป็นอย่างมาก เพราะถ้าพลาดพลั้ง ก็หมายถึงการบาดเจ็บทางร่างกาย และจิตใจ ซึ่งสามารถจะส่งผลกระทบต่อการเล่นกีฬาไทยในด้านอื่นๆ และข้อที่นักเรียนมีความคิดเห็นด้วยมากที่สุด คือการใช้วัสดุอุปกรณ์ในการเรียนมีความปลอดภัย ซึ่งเป็น ส่วนที่บ่งบอกให้รู้ถึงความต้องการทางสวัสดิภาพความปลอดภัยในการเรียน ทำให้นักเรียนเกิดความรอบคอบในการใช้วัสดุอุปกรณ์ในการเรียนอย่างถูกต้อง ถูกวิธีการ ใช้อย่าง มั่นใจในประสิทธิภาพของอุปกรณ์ว่าจะต้องมีความปลอดภัยต่อผู้เรียน ดังที่วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2536 : 293) ได้กล่าวว่า ในการจัดเตรียมวัสดุ อุปกรณ์ สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวก ถ้าจัดได้ เหมาะสมเพียงพอ จะช่วยให้การปฏิบัติงานของครูเกิดประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และสอดคล้องกับ ผลการวิจัยของ ชัชวาล มาอยู่วัง (2548 : บทคัดย่อ) ที่วิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ที่มีต่อการเรียนการสอนพลศึกษา เขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ ปีการศึกษา 2547 พบว่า ความ คิดเห็นต่อวิชาพลศึกษาในด้านสิ่งอำนวยความสะดวก สถานที่และอุปกรณ์อยู่ในระดับมากที่สุด

2.5 ด้านการวัดและประเมินผล ความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้ อาจเป็น เพราะนักเรียนมองเห็นความเที่ยงตรงในการประเมินผลการเรียนกีฬาไทยได้ตามความสามารถ ของนักเรียน และข้อที่นักเรียนมีความคิดเห็นด้วยมากที่สุด คือมีการเก็บคะแนนจากการเรียนการสอน ซึ่งการแจ้งคะแนนเพื่อให้นักเรียนได้ทราบระดับความสามารถของตนเองในแต่ละกิจกรรมตามขั้นตอน ของการเรียน ให้นักเรียนพัฒนาทางด้านทักษะกีฬารู้จักปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องของตน ซึ่งการเรียน การสอนในวิชาพลศึกษาจะเป็นประโยชน์ต่อนักเรียนในการนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ต่อไป ดังที่ วรศักดิ์ เพียรชอบ (2527 : 183) ได้กล่าวว่า ประโยชน์ของการวัดผลและประเมินผล คือ เพื่อช่วยให้ ทราบสถานภาพของนักเรียนได้อย่างถูกต้อง โดยมีผลของคะแนนเป็นตัวกระตุ้นให้นักเรียนมีความ

สนใจมากยิ่งขึ้น ทั้งการวัดและประเมินผลยังช่วยคัดหรือแบ่งระดับความสามารถเพื่อให้ครูผู้สอนสามารถค้นหานักเรียนที่มีระดับทักษะสูงนำไปฝึกเป็นนักกีฬาต่อไปในอนาคต สอดคล้องกับ ชนะ ฤทธิธรรม (2550: บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเรื่องความคิดเห็นต่อการเรียนนันทกรีฑาระบบของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา สถาบันการพลศึกษา ในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ปีการศึกษา 2549 ซึ่งพบว่า ความคิดเห็นของนักศึกษาในด้านการวัดและประเมินผลอยู่ในระดับดี และยังคงสอดคล้องกับงานวิจัยของ

3. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนกีฬาไทย

3.1 จากการเปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิงพบว่าความคิดเห็นที่มีต่อกีฬาไทยไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่ตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่านักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยแตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ การเรียนพลศึกษาในปัจจุบัน ได้เน้นความเสมอภาค หญิงและชาย มีโอกาสในการเรียนรู้กิจกรรมทางพลศึกษาได้เหมือนกันในทุกประเภทกีฬา และสามารถเลือกปฏิบัติตามความถนัด ความสนใจ และตามความต้องการของตนเอง ซึ่งเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนในการเลือกกีฬาที่ตนเองรักและสนใจแล้วนำกิจกรรมทางกีฬานั้นมาใช้ในชีวิตของตนเองอย่างมีความสุข ผลการวิจัยได้สอดคล้องกับ ชัชวาลย์ มาอยู่วัง (2548: บทคัดย่อ) ที่วิจัยเรื่องความคิดเห็นของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ที่มีต่อการเรียนการสอนพลศึกษา เขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ ปีการศึกษา 2547 พบว่าความคิดเห็นระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิงไม่แตกต่างกัน

3.2 เปรียบเทียบระหว่างกีฬาไทยที่เรียนปรากฏว่านักเรียนที่ผ่านการเรียนมวยไทยมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นแตกต่างจากนักเรียนที่ผ่านการเรียนกระบี่กระบองและตะกร้อ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่ามวยไทยเป็นกีฬาไทยที่ได้รับการเผยแพร่ไปทั่วโลกและจัดเป็นกีฬาสากลแล้ว ดังจะเห็นจากมีการจัดการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่นในระดับโลก ซึ่งมีนักกีฬานานาชาติเข้าร่วมการแข่งขัน มวยไทยยังเป็นกีฬาไทยที่มีการแข่งขันตั้งแต่ระดับหมู่บ้านจนถึงระดับกีฬาแห่งชาติอยู่เป็นประจำ ทำให้เป็นกีฬาเอกลักษณ์ประจำชาติไทยที่สามารถเน้นความเป็นไทยได้เด่นชัดที่สุด และกระบี่กระบองก็ยังคงเป็นกีฬานำมาเล่นเพื่อความสนุกสนานและอนุรักษ์กีฬาไทยไว้ ที่จัดแข่งขันก็มีไม่มากเหมือนมวยไทย ส่วนตะกร้อถึงแม้จะมีการเล่นและแข่งขันอยู่ทั่วไปแต่ก็ยังน้อยกว่ามวยไทย อาจเป็นเพราะตะกร้อเป็นกีฬาที่เป็นเกมการแข่งขันที่ต้องมีผู้ร่วมเล่นเป็นทีม และการแข่งขันในระดับชาติก็มีแข่งขันในทวีปเอเชียเท่านั้น ยังไปไม่ถึงระดับโลกเหมือนมวยไทย ดังที่ กรมพลศึกษา (2541 : 17) ได้กล่าวถึงมวยไทยไว้ว่า มวยไทยเป็นศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวของชนชาติไทยมาแต่สมัยโบราณ มีลักษณะที่ประกอบด้วยความทรหดอดทน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตชาวไทย และควบคู่กับความเป็นชาติไทย นับพันปี มวยไทยเป็นการต่อสู้ด้วยมือเปล่าโดยใช้พลังกำลังและอวัยวะของร่างกายเป็นอาวุธในการต่อสู้ คือ หมัด เท้า เข่า ศอก และศีรษะ ปัจจุบันการชกมวยไทยมีการแข่งขันกันอย่างแพร่หลาย และได้มีการนำเอามวยไทยมาใช้ในการออกกำลังกาย เป็นการดันแอโรบิกอีกรูปแบบหนึ่งที่ใช้มวยไทยในการเดินเพื่อเพิ่มความสนุกสนานในการออกกำลังกายรูปแบบใหม่ที่เป็นแรงกระแทกต่ำ มีความปลอดภัยสูง และได้ใช้พลังงานในการบริหาร ส่วนนักเรียนที่เรียนกีฬาไทยระหว่างกระบี่กระบองกับ

ตะกร้อ พบว่าค่าเฉลี่ยความคิดเห็นไม่มีความแตกต่าง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่ากิจกรรมการเรียนการสอนที่คล้ายกัน นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติอย่างทั่วถึงและมีอุปกรณ์การฝึกซ้อมที่ปลอดภัยกว่ามวยไทย โดยเฉพาะตะกร้อเป็นกีฬาที่ไม่ปะทะกัน สนามตะกร้อก็แยกเป็นสองส่วน โดยมีตาข่ายกั้นกลาง ส่วนกระบี่กระบองก็เป็นกีฬาที่เน้นการแสดงออกซึ่งเอกลักษณ์การรำและการแสดงการต่อสู้ที่ทั้งคู่ต่างฝึกซ้อมมาเป็นอย่างดี ด้วยถ้อยที่ถ้อยอาศัยไม่ได้ต่อสู้กันอย่างจริงจังเหมือนกับมวยไทย ดังนั้น ความกดดันและความเครียดในการนำไปใช้เล่น หรือแข่งขันจึงไม่มากเท่ามวยไทย การแสดงกระบี่กระบองให้ทั้งความสนุกสนานและเพลิดเพลิน เช่นกันกับตะกร้อที่เล่นเพื่อความสนุกสนาน ส่วนมวยไทยมักจะฝึกเพื่อการแข่งขันและสร้างชื่อเสียง เป็นกีฬาเพื่อการแข่งขันที่แท้จริง จึงทำให้ความคิดเห็นของนักเรียนในการเรียนตะกร้อและกระบี่กระบองไม่มีความแตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยเป็นข้อมูลให้ครูผู้สอนกีฬาไทยนำไปพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนกีฬาไทยให้เหมาะสมและสอดคล้องกับสภาพความคิดเห็นของนักเรียนเพื่อจะทำให้การเรียนการสอนกีฬาไทยเป็นไปด้วยความเต็มใจและสมัครใจที่จะเรียนกีฬาไทย ให้ได้รับประโยชน์ในทุกด้านอย่างสมบูรณ์

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาความคิดเห็นของครูผู้สอน ผู้บริหารและผู้ปกครองที่มีต่อกีฬาไทย
2. ควรมีการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักเรียนที่เรียนการเรียนกีฬาไทยในทุกระดับชั้น
3. ควรมีการทำวิจัยเกี่ยวกับกีฬาไทยและกีฬาพื้นเมืองไทย ที่มีการละเล่น ประกวดประชัน และ แข่งขันในปัจจุบัน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ. (2527). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- กรมพลศึกษา. (2541). *ศิลปะมวยไทยขั้นสูง*. กรุงเทพฯ : สำนักพัฒนาการกีฬาและนันทนาการ กรมพลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2544). *สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.).
- (2550). *รายงานสรุปยอดรวม จำนวนนักเรียน ครูและภารโรง ระดับจังหวัด สังกัด สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ*. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงฯ. สืบค้นเมื่อ 8 กรกฎาคม 2550, จาก http://doc.obec.go.th/web/report/indexsum_prov.php
- คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. (2545). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545*. กรุงเทพฯ : สกายบุกส์ จำกัด.
- จรรยา แก่นวงศ์คำ. (2529). *วิธีสอนวิชาเอก (พลศึกษา)*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- จรินทร์ ธานีรัตน์. (2513). *วิชาพลศึกษา*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา.
- จันทร์ดา คลอดเพ็ง. (2532). *คุณลักษณะอาจารย์ผู้สอนวิชาพลศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษา*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จิระวัฒน์ วงศ์สวัสดิวัฒน์. (2538). *ทัศนคติความเชื่อและพฤติกรรม : การวัด, การพยากรณ์และการเปลี่ยนแปลง*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ.
- จีระพันธ์ พูลพัฒน์. (2532). *หลักสูตรและหลักการสอน*. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- จุลทรรศน์ พยาฆรานนท์. (2533). *กระบี่กระบอง*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- ชนะ ฤทธิธรรม. (2550). *ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนวิชากระบี่กระบองของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา สถาบันการพลศึกษา ในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ปีการศึกษา 2549*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชวลิต ดิยะบุตร. (2550). *ความคิดเห็นของข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษาที่มีต่อโครงการพลศึกษาในโรงเรียน จังหวัดนครพนม ปีการศึกษา 2550*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- ซัชชัย โกมารทัต. (2549). *กีฬาพื้นเมืองไทยภาคกลาง : ศึกษาและวิเคราะห์ความเป็นมา วิธีเล่น และคุณค่า*. กรุงเทพฯ : สถาพรบุ๊คส์.
- ซัชวาลย์ มาอยู่วัง. (2548). *ความคิดเห็นของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ที่มีต่อการเรียนการสอนวิชา พลศึกษา เขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ ปีการศึกษา 2547*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชาญชัย ศรีไสยเพชร. (2528). *เอกสารเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ชิตชัย อุ่อกพันธ์. (2548). *ความคิดเห็นของผู้บริหารที่มีต่อคุณลักษณะของครูพลศึกษา ในเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ ปีการศึกษา 2547*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชีวะ รื่นถวิล. (2534). *ทัศนคติต่อกีฬาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียน สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 6*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ทงศ์ศักดิ์ ทองศรีสุข. (2548). *ความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับสูง วิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยพลศึกษาเขตภาคเหนือ ปีการศึกษา 2547 ที่มีต่อการเรียนการสอนวิชามวยไทย*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ธานีรินทร์ บุญญาลงกรณ์. (2547). *เจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีต่อวิชาพลศึกษา ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ธีระพร อูวรรณโณ. (2529). *จิตวิทยาสังคม*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นพรัตน์ บุญสมบุรณ์สกุล. (2533). *ทัศนคติของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิต สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ที่มีต่อวิชาพลศึกษา*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- บุญสม มาร์ติน. (2520, มกราคม – ตุลาคม). *สาส์นจากอธิบดีกรมพลศึกษา*. *วารสารสุขศึกษา พลศึกษาและสันตนาการแห่งประเทศไทย*.
- ประกอบ ปรีชานุกูล. (2548). *สภาพและปัญหาการสอนพลศึกษาของครูพลศึกษา ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา เขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ ปีการศึกษา 2547*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ประภาเพ็ญ สุวรรณ. (2520). *ทัศนคติการวัดการเปลี่ยนแปลงและพฤติกรรมอนามัย*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- ประมวล บัวทอง. (2537). *พัฒนาการของกระบี่กระบอง*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- ปรีชา ไวยโกคา. (2526). *ความคิดเห็นของครูพลศึกษาและนักเรียนเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวิชาตะกร้อในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ผาณิต บิลมาศ. (2522). *คุณลักษณะของครูพลศึกษาที่พึงปรารถนาสำหรับโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ไพบูลย์ ศรีชัยสวัสดิ์. (2547). *พื้นฐานมวยไทย*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ไพศาล หวังพานิช. (2531). *วิธีการวิจัย*. กรุงเทพฯ : งานส่งเสริมวิจัยและตำรา กองบริการการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ฟอง เกิดแก้ว. (2527). *กระบี่กระบอง*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- มนัสชา แววไชสง. (2550). *ความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียน ครู นักเรียน และผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนรู้สาระพลศึกษาในโรงเรียน เขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี ปีการศึกษา 2549*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วรรณงค์ ยังเจริญ. (2539). *ทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในส่วภูมิภาค*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- วิชากร จันทรโคตร. (2533). *ความคิดเห็นของครูพลศึกษาและนักเรียนเกี่ยวกับรายการกีฬาทางโทรทัศน์ ที่มีผลต่อการเรียนวิชาพลศึกษาของนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- รัตนา จงสุทรนามณี. (2550). *อบจ.เชียงราย ฟูตซอล คัพ ครั้งที่ 1 ปี 2550*. เชียงราย: สำนักประชาสัมพันธ์เขต 3 เชียงใหม่. สืบค้นเมื่อ 12 มิถุนายน 2551, จาก <http://prlpn.prdnorth.in.th/ct/news/viewnews.php?ID=070414150740>
- ลาวัณย์ จักรานุกัณฑ์. (2540). *ความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาปริญญาโทภาคพิเศษ สาขาวิชาบริหารธุรกิจ (M.B.A.) สังกัดมหาวิทยาลัยของรัฐ เขตกรุงเทพมหานคร ต่อการจัดการศึกษาภาคพิเศษ*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วรศักดิ์ เพ็ชรชอบ. (2513). *หลักและวิธีการสอนพลศึกษาชั้นมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ : อุดมผลการพิมพ์.
- (2527). *หลักและวิธีการสอนพลศึกษา*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

- วรศักดิ์ เพียรชอบ. (2548). *ปรัชญา หลักการ วิธีสอนและการวัดเพื่อประเมินผลทางพลศึกษา*.
กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วาสนา คุณาอภิสิทธิ์. (2528). *หลักสูตรพลศึกษา*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
วิทยาเขตพลศึกษา.
- (2536). *การสอนพลศึกษา*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร.
- (2539). *การสอนพลศึกษา*. กรุงเทพฯ: บริษัท พิมพ์ ดี.
- (2541). *การพัฒนาหลักสูตรพลศึกษา*. กรุงเทพฯ : คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ.
- วิชัย วงษ์ใหญ่. (2525). *พัฒนาหลักสูตรและการสอน-มิติใหม่*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- วิเชียร แพทยานคม, หลวง. (2509). *จิตวิทยาสังคม = Social psychology*. ม.ป.พ.
- วิสนศักดิ์ อ่วมเพ็ง. (2530). *ความคิดเห็นของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
(ฝ่ายมัธยม) ที่มีต่อวิชาพลศึกษา*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศักดิ์ สุนทรเสณี. (2531). *เจตคติ*. กรุงเทพฯ: ดี.ดี.บุ๊คสโตร์.
- สถิตย์ นิยมญาติ. (2524). *จิตวิทยาสังคม = Social psychology*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- สมาคมกีฬาไทยในพระบรมราชูปถัมภ์. (2550). *ประวัติสมาคมกีฬาไทย*. กรุงเทพฯ:
กองประชาสัมพันธ์ สำนักปลัดกรุงเทพมหานคร. สืบค้นเมื่อ 7 มิถุนายน 2550, จาก
http://www.thaisportworld.com/history_sport.html
- สัมพันธ์ พงษ์ทอง. (2526). *ลักษณะและรูปแบบของการเล่นกระเปาะร่วมสมัย*. วิทยานิพนธ์ ค.ม.
(พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สัญญา นพวงศ์. (2547). *ประโยชน์จากการเรียนมวย*. เชียงราย: โรงเรียนอนุบาลบ้านพระเนตร
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงรายเขต 4. สืบค้นเมื่อ 8 กรกฎาคม 2551, จาก
http://www.obec.go.th/news/_develop_media/multi/secondary/health/health_thaiboxing/sec03p01.html
- สาคร ศิริจันทร์. (2550). *ความคิดเห็นของผู้บริหาร ครูผู้สอน นักเรียน ที่มีต่อการเรียนการสอน
วิชาพลศึกษา โรงเรียนในเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี ปีการศึกษา 2549*. วิทยานิพนธ์
กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- สุจิตรา สุคนธ์ทรัพย์. (2540). *การวิเคราะห์คุณลักษณะไทย คุณค่า และกระบวนการถ่ายทอด
ศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวแบบไทย กระเปาะของ*. วิทยานิพนธ์ ค.ด. (พัฒนศึกษา).
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สุชา จันทร์เอม. (2522). *จิตวิทยาทั่วไป*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

- สุพร สินทรัพย์รัตน์. (2548). *ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนวิชาลีลาศของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 เขตพื้นที่การศึกษาตรังเขต 1 ปีการศึกษา 2547*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุวัฒน์ พินิจพงศ์. (ม.ป.ป.). *กระบี่กระบอง*. กรุงเทพฯ: ม.ป.ท.
- สำออง พ่วงบุตร. (2525, 8 ตุลาคม). การพัฒนาการกีฬา. *วารสารสุขศึกษา พลศึกษาและ สันทนาการ*. 4: 2.
- อัจฉรา เสาวเฉลิม. (2546). *การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนพลศึกษา ตามหลักสูตรการศึกษา ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544*. วิทยานิพนธ์ ค.ด. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- อาภรณ์ โพธิ์ภา. (2546). *การพัฒนาเกมการเล่นเตยของเด็กไทยไปสู่การเป็นกีฬา*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- อุดร รัตนภักดิ์. (2529). *ปรัชญานันทนาการ*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- เอนก ช้างน้อย. (2523). *ปัญหาการเรียนการสอนวิชากระบี่กระบองในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- อเนก เพียรอนุกุลบุตร. (2527). *การวัดและประเมินผลทางพลศึกษา*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- Bucher, C.A. (1975). *Administration of School Health and Physical Education Programs Including Athletics*. St. Louis: The C.V. Mosby.
- Good, C.V. (1959). *Dictionary of Education*. New York : McGraw Hill.
- (1973). *Dictionary of Education*. New York : McGraw Hill.
- Kocak, S. Hurmeric. (2006, August). *Attitudes Toward Physical Education Classes of Primary School Students in Turkey*. 103(1) : 296-300. Retrieved March 1, 2007, from <http://www.pubmed.gov>.
- Luke, M.D. ; & Gary, D. Sinclair. (1996). Gender Differences in Adolescents' Attitudes Toward School Physical Education. *Journal of Teaching in Physical Education*. P. 31 – 46.
- Oskamp, S. (1977). *Attitude and Opinions*. Englewood Cliffs : Prentice – Hall.
- Ray, M.C. (1981, February). A Comparison of College Students Attitude Enrolled in Required of Elective Physical Education Classes. *Dissertation Abstracts International*. 41(8) : 2561 - A.
- www.siamsport.co.th. (1999-2006). *ตะกร้อ*. สืบค้นเมื่อ 8 กรกฎาคม 2551, จาก http://www.siamsport.co.th/sportdata_takraw_data.html

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบสอบถาม

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย
ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา
ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี
ปีการศึกษา 2550

คำชี้แจง

1. จุดมุ่งหมายในการวิจัย เพื่อทราบความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนวิชากีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา เขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี ปีการศึกษา 2550
2. แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้
  - ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม
  - ตอนที่ 2 ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา เขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี ปีการศึกษา 2550 มี 5 ด้าน ดังนี้
    1. ด้านจุดมุ่งหมาย เนื้อหาและกิจกรรม
    2. ด้านครูผู้สอน
    3. ด้านประโยชน์ที่ได้รับ
    4. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก สถานที่และอุปกรณ์
    5. ด้านการวัดผลและประเมินผล
  - ตอนที่ 3 ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา เขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี เป็นลักษณะปลายเปิด (Open-Ended)
3. โปรดพิจารณาข้อความในแบบสอบถามแล้วทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ตรงตามความเป็นจริง

ผู้วิจัยขอความกรุณาตอบแบบสอบถามให้ครบทุกข้อตามความเป็นจริง ซึ่งผลของการตอบแบบสอบถามในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำเสนอด้วยค่าเฉลี่ยและค่าร้อยละเท่านั้น โดยไม่ส่งผลกระทบต่อผู้ตอบแบบสอบถามทุกประการ

ผู้วิจัยขอขอบคุณในการให้ความร่วมมือที่ตอบแบบสอบถามในครั้งนี้

นางสาวสุภาภรณ์ ศรีเกียรติ
 นิสิตปริญญาโท
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย / ลงใน หน้าข้อความ และเติมข้อความลงในช่องว่างตามสภาพความเป็นจริง

1. เพศ

ชาย

หญิง

2. ประเภทกีฬาไทยที่เรียน

มวยไทย

กระบี่กระบอง

ตะกร้อ

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนกีฬาไทยของนักเรียนระดับ

มัธยมศึกษา เขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี ปีการศึกษา 2550 มี 5 ด้าน

คำชี้แจง โปรดพิจารณาข้อความในแบบสอบถามต่อไปนี้ให้เข้าใจชัดเจน และตอบแบบสอบถามนี้ตามความคิดเห็นของท่าน โดยทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงของท่านให้ครบทุกข้อตามเกณฑ์การพิจารณาดังนี้

5 หมายถึง เห็นด้วยมากที่สุด

4 หมายถึง เห็นด้วยมาก

3 หมายถึง เห็นด้วยปานกลาง

2 หมายถึง เห็นด้วยน้อย

1 หมายถึง เห็นด้วยน้อยที่สุด

1. ด้านจุดมุ่งหมาย เนื้อหาและกิจกรรม

ความคิดเห็น	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
1. ทำให้นักเรียนได้ตระหนักในความเป็นไทย					
2. ทำให้นักเรียนมีระเบียบวินัย					
3. ส่งเสริมให้มีน้ำใจเป็นนักกีฬา					
4. มีทักษะในการเล่นกีฬาไทย					
5. มีการพัฒนาสุขภาพทางกายและจิตใจ					
6. เนื้อหาตรงตามหลักสูตร					
7. มีความชัดเจนและสามารถปฏิบัติได้					
8. เสริมสร้างและพัฒนาบุคลิกภาพ					
9. มีการแบ่งกลุ่มการเรียนรู้เพื่อฝึกระบบกลุ่ม					

2. ด้านครูผู้สอน

ความคิดเห็น	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
1. มีความรู้ความสามารถในวิชาที่สอน					
2. มีการศึกษาเพิ่มเติมปรับปรุงการสอนอยู่เสมอ					
3. สร้างบรรยากาศที่ดีในการสอน					
4. มีการจัดเตรียมอุปกรณ์การสอน					
5. มีวิธีการและเกณฑ์การประเมินผลที่เหมาะสม					
6. มีสุขภาพทางร่างกายและจิตใจดี					
7. แต่งกายสุภาพเรียบร้อยเหมาะกับการสอน					
8. เป็นผู้ที่มีระเบียบวินัย ขยัน และตรงต่อเวลา					
9. เป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบในหน้าที่การสอน					

3. ด้านประโยชน์ที่ได้รับ

ความคิดเห็น	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
1. นักเรียนได้รับความรู้ ทักษะ ประสบการณ์จากการเรียน					
2. นักเรียนมีความกระตือรือร้นอยากที่จะเรียน					
3. นักเรียนสามารถนำแบบฝึกไปแนะนำคนอื่นได้					
4. นักเรียนสามารถพัฒนาบุคลิกภาพตนเองได้ดี					
5. นักเรียนมีสุขภาพอนามัยทางร่างกายและจิตใจดี					
6. นักเรียนเป็นผู้มีระเบียบวินัยและตรงต่อเวลา					
7. นักเรียนเป็นผู้มีความรับผิดชอบและรู้จักหน้าที่					
8. นักเรียนรู้จักการแสดงออกทางวัฒนธรรมของกีฬาไทย					
9. นักเรียนสามารถปรับตัวและเป็นแบบอย่างที่ดีกับเพื่อน					

4. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก สถานที่และอุปกรณ์

ความคิดเห็น	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
1. สิ่งอำนวยความสะดวกที่ใช้เรียนอยู่ในสภาพใช้งานได้ดี					
2. อุปกรณ์การเรียนการสอนมีจำนวนเพียงพอกับนักเรียน					
3. อุปกรณ์การเรียนที่ใช้เรียนเหมาะสมกับกิจกรรมการเรียน					
4. สถานที่เรียนมีบรรยากาศเอื้อต่อการเรียนรู้					
5. การใช้วัสดุอุปกรณ์ในการเรียนมีความปลอดภัย					
6. นักเรียนมีส่วนร่วมในการจัดเก็บและดูแลอุปกรณ์					
7. มีความสะดวกในการนำอุปกรณ์มาใช้และเก็บรักษา					

5. ด้านการวัดผลและประเมินผล

ความคิดเห็น	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
1. ข้อสอบวัดผลตรงตามเนื้อหาที่เรียน					
2. การสอบช่วยกระตุ้นความสนใจในกีฬาไทยมากขึ้น					
3. การสอบมีเกณฑ์ของคะแนนที่ชัดเจน					
4. มีความยุติธรรมในการวัดและประเมินผล					
5. ทราบและยอมรับผลการสอบในทุกครั้ง					
6. มีการสังเกตพฤติกรรมแล้วบันทึกไว้					
7. มีการเก็บคะแนนจากการเรียนการสอน					
8. มีการประเมินผลจากการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียน					
9. มีแฟ้มผลงานเพื่อทราบพัฒนาการของผู้เรียน					

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับการเรียนวิชาชีพพาไทยในระดับมัธยมศึกษา

1. ด้านจุดมุ่งหมาย เนื้อหาและกิจกรรม

.....

.....

.....

2. ด้านครูผู้สอน

.....

.....

.....

3. ด้านประโยชน์ที่ได้รับ

.....

.....

.....

4. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก สถานที่และอุปกรณ์

.....

.....

.....

5. ด้านการวัดผลประเมินผล

.....

.....

.....

6. ด้านอื่นๆ

.....

.....

.....

ภาคผนวก ข
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. รองศาสตราจารย์เทเวศร์ พิริยะพูนท์
รองศาสตราจารย์ประจำภาควิชาพลศึกษา
คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. นายสุขุม อ้นขวัญเมือง
อาจารย์ประจำคณะศึกษาศาสตร์
สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชลบุรี
3. นายชาญณรงค์ สิงห์รัตน์
รองคณบดีคณะศิลปศาสตร์
สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตอ่างทอง
4. นายกาญจน์ อ่อนน้อม
ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ อันดับ คศ.3
โรงเรียนพันดอนวิทยา อ.กุมภวาปี จ.อุดรธานี

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวสุภาภรณ์ ศรีเกียรติ
วันเดือนปีเกิด	10 สิงหาคม 2502
สถานที่เกิด	อ.เมือง จ.อุตรธานี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	430/6 หมู่ 3 ต.กุมภวาปี อ.กุมภวาปี จ.อุตรธานี 41110
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	ครู วิทยฐานะ ชำนาญการ อันดับ คศ.2
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนกุมภวาปี จ.อุตรธานี
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2511	ประถมศึกษาตอนต้น จากโรงเรียนเทศบาล 2 (มุขมนตรี) จ.อุตรธานี
พ.ศ. 2514	ประถมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนสตรีอุดมวิทยา จ.อุตรธานี
พ.ศ. 2517	มัธยมศึกษาตอนต้น จากโรงเรียนสตรีราชินูทิศ จ.อุตรธานี
พ.ศ. 2519	ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา จากวิทยาลัยครูอุตรธานี
พ.ศ. 2521	ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง (พลศึกษา) จากวิทยาลัยพลศึกษาอุตรธานี
พ.ศ. 2527	ศึกษาศาสตรบัณฑิต วิชาเอกพลศึกษา จากมหาวิทยาลัยขอนแก่น
พ.ศ. 2551	การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ